MARJORIE WARBY

Surorile Gregory

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOANA PATRICHI

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Doctorul cel nou scutură termometrul, îşi încheie servieta şi se întoarse spre Kate, care aştepta îngrijorată.

— Sora dumitale poate să se ridice din pat pentru masa de prânz şi să meargă la şcoală mâine.

Kate păru deopotrivă uşurată şi surprinsă.

— Înseamnă că… nu e nimic grav, domnule doctor?

— Absolut nimic, răspunse acesta dur, privind dezaprobator pisica mare, gri, încolăcită lângă un picior al patului.

Kate a coborât scările în urma lui. Ajunşi în vestibul, mai făcu o încercare de a afla mai multe.

— Dar care credeţi că a fost cauza, domnule doctor? De dimineaţă, când am intrat în camera ei, se zvârcolea de durere.

Doctorul Clive Rogers o privi sardonic.

— Diagnosticul meu este: acces acut de chiulangeală.

Kate era pur şi simplu şocată.

— Vreţi să spuneţi să se prefăcea?

— Domnişoară Gregory, spuse doctorul, întorcându-şi capul spre ea chiar înainte de a ieşi din casă. Sunt o persoană foarte ocupată. Muncesc mai mult decât trebuie şi sunt plătit mai puţin decât trebuie. Te rog să nu mă mai chemi pentru fleacuri. Şi, apropo: sunt total împotriva admiterii pisicilor în dormitor. Este cât se poate de neigienic. La revedere.

După care a străbătut aleea pavată cu dale şi mărginită de lalele şi flori nu-mă-uita, a păşit peste poarta mică albă, fără să se mai chinuie s-o deschidă, s-a urcat la volanul maşinii sale şi a plecat.

Kate nu ştia dacă să râdă sau să se înfurie.

Era prima dată când apela la noul doctor. Vechiul lor medic de familie ieşise de curând la pensie şi doctorul Rogers îi preluase activitatea. Categoric, acesta nu avea nimic din felul de a fi atât de agreabil şi de cald al bătrânului doctor Fuller, care probabil că ar fi bătut-o uşor pe umăr, părinteşte, şi i-ar fi spus cu blândeţe: „Nu ai niciun motiv de îngrijorare, draga mea”.

Pe când bărbatul acesta! Să spună că Emma s-a prefăcut bolnavă pentru că nu voia să meargă la şcoală, să fie împotrivă ca pisica să fie lăsată să intre în dormitor, să-i reproşeze că-l cheamă pentru fleacuri…

— Foarte bine! rosti cu voce tare spre maşina care pleca. Poate să fiu pe jumătate moartă ca să vă mai chem, domnule doctor Clive Rogers!

A închis uşa şi s-a dus sus, încă având în faţa ochilor figura doctorului: înalt, purtând un costum gri elegant; avea nas acvilin, ochi reci cenuşii, buzele strânse. Auzise deja unele nemulţumiri în legătură cu noul doctor, atât de diferit faţă de cel dinainte, atât de bun şi prietenos cu toată lumea şi care nu se supăra niciodată, indiferent de câte ori era chemat şi la ce oră. Doctorul Rogers era o figură nouă în satul Oakham Green şi dacă aşa avea de gând să se poarte cu bolnavii, nu va deveni prea popular, hotărî Kate.

Când a intrat în cameră, Emma o privi plină de speranţă.

— Trebuie să iau medicamente? Sper ca noul doctor să fie la fel de cumsecade ca domnul Fuller.

— A spus că nu eşti deloc bolnavă.

Emma părul extrem de surprinsă.

— Dar am avut nişte dureri de stomac cumplite când m-am trezit de dimineaţă, deşi acum mi-au trecut.

— Emma, începu Kate cu blândeţe, aşezându-se pe marginea patului. De ce n-ai vrut să mergi la şcoală astăzi?

Fetiţa îşi întoarse capul într-o parte, mormăind ceva.

— Vorbeşte, nu mă supăr. Vreau doar să ştiu de ce n-ai vrut să mergi.

— Nu ştiu să-mi fac tema la aritmetică, spuse Emma abia auzit.

— Dar, draga mea, dacă îi vei explica situaţia domnişoarei Harper, te va ajuta, spuse Kate plină de înţelegere, întrucât nici ea nu era bună la matematică.

Emma îşi scutură cu putere capul cu păr roşcat.

— Nu e adevărat. Spune că sunt leneşă. Dar eu nu înţeleg cum se fac adunările astea noi şi mi-a spus că, dacă şi astăzi le fac greşit, mă mută de la locul meu de la fereastră ori eu nu vreau să mă mute.

— Da, dar nu se poate să nu te duci la şcoală din acest motiv, spuse Kate ridicându-se de pe pat. Până la urmă, trebuie să înveţi să faci calculele acelea. Dar voi merge să discut cu domnişoara Harper şi să-i explic că nu eşti leneşă, dar că nu înţelegi. Sunt sigură că va înţelege şi te va ajuta.

— Domnişoara Harper e un porc.

— Emma dragă, nu trebuie să vorbeşti aşa.

— Este un porc; un porc bătrân şi nesuferit.

— Draga mea, nu este bătrână, nu este nesuferită şi în niciun caz nu e un porc. Trebuie să fie fermă ca să menţină disciplina.

— Poţi să mi-l aduci şi pe Byron, aici sus, ca să fiu şi cu el şi cu Shelley?

Byron era cocherul spaniol negru, cam prea gras ca să mai poată fi considerat ca având o linie elegantă, dar tare iubit. Kate i-a spus că doctorul Rogers nu era de acord să se ţină pisici în dormitor şi cu siguranţă nici câini, dar ea i-a permis să ţină pisica în continuare, din spirit de frondă faţă de acesta.

— Nici acum nu mă simt prea bine, spuse Emma care acum arăta normal, dar se străduia să nu arate acest fapt, deşi era prea târziu pentru a fi trimisă la şcoală. Pot să stau în pat până la ora prânzului?

— Dacă vrei, da. Dar eu am o mulţime de treburi de făcut, aşa că nu voi putea să stau cu tine să ne jucăm.

— Voi citi cartea luată de la bibliotecă. Este foarte

interesantă.

Emmei îi plăcea enorm să citească şi să viseze, şi ar fi preferat să se refugieze toată viaţa într-o lume imaginară, cu cărţile ei, jucăriile, pisica şi căţelul. Kate trebuia să fie întotdeauna atentă s-o determine să meargă la şcoală, sau la biserică, sau la culcare, sau chiar să facă baie. Emma era dintre cei cărora le place să stea şi să privească în gol, timpul neavând nicio importanţă pentru ea.

Cele patru surori Gregory locuiau în casa Clematis din satul Oakham Green, în Essex, de şapte ani, de când Emma, mezina, era doar un bebeluş şi Kate, cea mai mare, avea paisprezece ani. Surorile mijlocii erau Angela şi Sara.

Tatăl lor, Grant Gregory, fusese scriitor de cărţi SF pentru băieţi şi, într-un acces de entuziasm, cu banii primiţi ca drepturi de autor pentru una din povestirile sale, a cumpărat casa Clematis, captivat de farmecul ei rural şi şi-a multat soţia şi pe cele patru tinere fiice de la Londra, la ţară. Aşa era Grant – impulsiv, exuberant, debordând de fericire, după care se scufunda brusc în adâncurile disperării.

Soţia lui, o femeie încântătoare care nu se plângea niciodată, trecuse cu uşurinţă peste această schimbare. Îşi adora soţul pe care-l considera un geniu şi-i trecea cu vederea, cu mărinimie, orice slăbiciune.

După puţin timp, lui Grant i s-a părut că noua casă este prea mică, prea neîncăpătoare pentru evoluţia în paralel a muncii şi a familiei lui, aşa că a cumpărat o rulotă pe care a instalat-o într-o mică livadă în capătul grădinii, continuând să-şi scrie cărţile acolo, în linişte, singur.

Averea lui când se mărea, când se micşora, dar familia era fericită. Apoi, într-o zi, când Kate avea nouăsprezece ani şi Emma cinci, şi-a anunţat fiicele că o duce pe mama lor într-o a doua lună de miere la Majorca. Totul fusese aranjat: s-au rezervat bilete de avion, camere de hotel.

Mama trebuia răsfăţată: o merita din plin. Restul

familiei rămânea acasă, în grija lui Kate.

Kate a fost foarte mândră de responsabilitatea care-i revenea. Mergând pe urmele tatălui, la vremea aceea şi ea scria – cărţi pentru fete cu elemente de mister şi suspans, urmărind destine şi cariere interesante. Nu se ocupa de poveşti de dragoste – nici în viaţă, nici în scrierile ei. În momentul respectiv, era total satisfăcută de existenţa şi de munca ei.

Apoi se întâmplă tragedia.

Grant Gregory şi soţia lui au plecat fericiţi în ceea ce numeau o a doua lună de miere, conduşi de toate cele patru fiice; dar la întoarcere, avionul s-a prăbuşit în mod misterios şi n-a existat niciun supravieţuitor.

Kate era conştientă că responsabilitatea pe care şi-o asumase pentru două săptămâni avea să-i revină până când Emma va termina şcoala, aşa că era exclus să-şi facă vreun plan de căsătorie.

Numai că ea nu putea să se retragă în liniştea rulotei pentru a-şi scrie cărţile, aşa cum făcuse tatăl ei şi nici nu se putea închide în dormitorul ei, cum obişnuia când trăia mama. Acum, trebuia să se ocupe de întreaga gospodărie, scriindu-şi cărţile printre picături. Dar le scria mai silitoare ca oricând pentru că, după ce trecuse primul şoc paralizant, fetele au continuat rutina vieţii: Angela şi Sara şi-au terminat liceul la Carchester, acesta fiind oraşul cel mai apropiat, după care şi-au găsit de lucru, Angela la biblioteca din Carchester, iar Sara ca dactilografă în biroul unui avocat din localitate, în timp ce Emma era încă la şcoala din sat.

Kate scria conştiincioasă la masa din bucătărie, sărind din când în când să mai învârtească în cratiţă, să răspundă comis-voiajorilor care sunau la uşă, să aducă rufele înăuntru când începea să plouă. Ar fi fost mulţumită să aibă măcar două ore neîntrerupte de scris pe zi, dar rareori se întâmpla acest lucru. În dimineaţa aceasta, pretinsa durere de stomac a Emmei o întârziase, dar după ce a ştiut-o în siguranţă, cu cărţile ei, un pahar cu lapte şi

un biscuit, s-a aşezat şi ea la masă să scrie. Se gândi că nu-i strică Emmei o dimineaţă liniştită, dacă se frământă atât din cauza aritmeticii, iar mai târziu va merge ca să discute cu Madge Harper.

Kate începuse deja să scrie, dornică să recupereze timpul pierdut, uitând pentru o clipă de problemele casnice, când, pe pragul uşii din spate deschise apăru o umbră, iar Byron, care moţăise până atunci sub masă la picioarele ei, începu să mârâie.

Când îşi ridică privirea, Kate văzu un străin: un tânăr cu păr lung, blugi strâmţi, pulover împletit şi o raniţă pe spate.

Vara, veneau adesea la uşa casei drumeţi care cereau fie apă, fie permisiunea de a fotografia casă, aşa că, acum spuse aproape în mod automat:

— Dacă vrei să bei apă, e un robinet în faţa garajului şi găseşti acolo şi o cană.

— Mulţumesc, dar nu asta doream de fapt.

Avea o voce plăcută şi vorbea ca un om instruit. Kate l-a mai privit o dată, mai bine.

— Dacă doreşti să fotografiezi casă, n-am nimic împotrivă. Dar te rog să mă scuzi, sunt foarte ocupată.

— Îmi pare rău că te întrerup, dar am venit să mă interesez în legătură cu rulota.

Kate i-a spus că este o rulotăveritabilă de ţigani.

— Poţi s-o fotografiezi şi pe aceasta, dacă vrei.

— Doream să întreb dacă se poate închiria.

Kate puse deoparte pixul şi se rezemă de spătarul scaunului, privindu-l de data aceasta cu toată atenţia.

— Nu ne-am gândit niciodată să închiriem rulota, spuse ea încet. Dar nu văd de ce n-am face-o. Te interesează?

— Da. Chiar foarte mult.

— Intră şi ia loc să discutăm. îi indică un scaun de bucătărie lângă uşă. Când trăia tatăl meu, folosea rulota ca birou. Acum, ţinem în ea şezlonguri şi obiecte de grădinărit, dar, desigur, acestea pot fi scoase.

În timpul sezonului estival, turiştii veneau adesea la Oakham Green, localitatea fiind renumită pentru farmecul ei rural. Unele case ofereau pensiune, aşa că de ce n-ar închiria şi ele rulota? Orice venit suplimentar era bine venit. Numai că nu ştia cât să ceară.

Se ridică, încercând să-şi ia un aer de expertă în afaceri.

— Poate că ar fi mai bine să vezi mai întâi locul, înainte de a discuta mai amănunţit. După cum am spus, există un robinet în faţa garajului şi o toaletă afară. Condiţiile nu sunt grozave. Pot să pun în stare de funcţiune un primus şi pot pune la dispoziţie câteva ustensile de bucătărie, dar nu pot să asigur masa.

— Este în regulă. Pot să-mi pregătesc singur ceva de mâncare.

A urmat-o în grădină, păşind încet, cu eleganţă. Kate a descuiat uşa albastră a rulotei vopsite în tonuri vesele, de sub meri, şi i-a făcut loc să intre.

— Miroase puţin a mucegai. N-a mai fost folosită de mult timp.

Tânărul privi de jur-împrejur: erau un pat de cazarmă în capătul îndepărtat, o bancă laterală şi o masă pliantă.

— Îmi convine.

— Perdelele nu sunt foarte curate, dar le voi spăla dacă rămâi. De fapt, ar fi necesară o curăţenie generală, dar mă tem că n-am timp în această dimineaţă.

— Este foarte bine aşa, nu-ţi face griji. Voi face eu curăţenie. Cât costă?

Kate era foarte încurcată. îl privi cu atenţie.

— Eşti în vacanţă?

— S-ar putea spune şi aşa. Mă odihnesc.

— Te odihneşti?

— Sunt actor şomer, explică el cu un zâmbet.

— Îmi pare rău.

Visele ei de câştig s-au spulberat. N-ar avea inima să ia bani de la un băiat care n-are de lucru.

— Am un contract pentru vară, la o companie din

Anglia de Est, care are mai multe piese în repertoriu. Dar stagiunea se deschide abia de Rusalii, aşa că, până atunci, încerc să găsesc câte ceva de lucru pe unde pot.

Apoi, privind grădina de un pitoresc cam sălbatic, spuse:

— Poate că soţul tău nu mai are timp să se ocupe de grădină după ce vine de la lucru; aş putea să mă ocup eu puţin, dacă vrei.

— Nu sunt căsătorită, râse Kate. Locuiesc împreună cu cele trei surori ale mele. Angela şi Sara lucrează în Carchester, iar Emma este încă la şcoală.

— Şi tu, ca şi tatăl tău, eşti scriitoare?

— Scriu poveşti pentru fete. Cum ţi-ai dat seama?

— Elementar, dragul meu Watson. Manuscrise împrăştiate pe toată masa.

— Sigur, trebuia să-mi dau seama. Mă numesc Kate. În general, cei de aici ne spun surorile Gregory. Cum te cheamă?

— Adam. Am… am o rudă îndepărtată aici… o anume domnişoară Harper.

— Madge Harper? Ce surpriză plăcută! O cunoaştem pe Madge foarte bine. Este învăţătoarea surorii mele. Uite: dacă îmi aranjezi grădina, poţi locui în rulotă gratis. Aici, grădinarii se plătesc cu aproximativ şapte şilingi pe oră, aşadar, dacă lucrezi câteva ore săptămânal, voi considera că astfel te-ai achitat de chirie.

— De acord.

Kate părea mulţumită.

— Nu-mi place să văd cum grădina se degradează. Arată frumos primăvara, dar de îndată ce cresc bucurienile, capătă un aspect neîngrijit. Tundem iarba pe rând, dar cred că livada trebuie cosită. Ştii să mânuieşti o coasă?

— Sunt gata să încerc.

— Bine, dar fii atent să nu-ţi tai un picior; asta e o muncă în care îţi trebuie calificare.

Era frumoasă când zâmbea în timp ce vorbea; avea

părul castaniu, ca suflat cu bronz şi ochii de culoarea chihlimbarului.

Adam s-a aplecat să mângâie căţelul care-i urmase în grădină.

— Cum îl cheamă?

— Byron. Şi mai avem şi o pisică persană gri pe care o cheamă Shelley.

— Colţul poeţilor, nu? râse Adam.

— Angela le-a pus aceste nume. E pasionată de poezie şi lucrează la biblioteca din Carchester.

— Şi cealaltă?

— Sara are şaptesprezece ani şi lucrează într-un birou de avocatură. Madge ştie că eşti în Oakham Green?

Adam şi-a dat jos raniţa şi a aruncat-o pe bancă.

— Nu ţinem legătura unul cu celălalt. Ea nu vrea să ştie nimic despre mine.

— Dar acum, că eşti aici, crezi că ar vrea să te vadă?

— Am dat numele ei ca punct de referinţă, nu pentru a relua legătura de rudenie. Aş preferea să nu aranjezi o întâlnire între noi, dacă nu te superi.

Kate nu mai insistă.

— Ei, acum trebuie să plec.

— Dacă îmi dai cele necesare pentru curăţenie în rulotă, încep lucrul chiar acum, spuse tânărul şi o urmă pe Kate înapoi la casă, pentru a lua o găleată şi o mătură.

Capitolul 2

Kate se aşeză din nou la masa de scris, mulţumită de întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

Adam părea un băiat simpatic şi, în plus, un bărbat puternic era foarte util într-o gospodărie ca a lor.

Tocmai se gândea cum să rezolve problema eroinei sale care căzuse într-un puţ de mină dezafectat din Cornwall, când auzi zgomotul unor tocuri înalte.

— Hei! E cineva acasă?

Kate puse pixul jos, oftând. Betty! Betty Travers, o drăguţă şi prietena ei cea mai bună, care da buzna la orice oră, veselă şi prietenoasă, aşteptându-se să fie bine

primită, indiferent de la ce treabă o întrerupea pe Kate. Singura problemă cu Betty era că, pentru ea, scrisul lui Kate nu era decât o formă inofensivă de nebunie şi nu un mijloc necesar de suplimentare a veniturilor familiei.

— Draga mea, nu pot să stau mult. Am lăsat copiii cu bona, dar trebuie să plece din minut în minut, aşa că trebuie să mă grăbesc.

S-a aşezat pe scaunul cel mai apropiat. Blondă şi cu o înfăţişare plăcută, Betty purta fuste foarte scurte şi bluze foarte strâmte, ceea ce făcea ca trecerea ei prin viaţă să fie punctată de fluierăturile admirative ale tuturor bărbaţilor pe lângă care se întâmpla să treacă. Primea această reacţie – care a fi stânjenit-o îngrozitor pe Kate – cu plăcerea cu care orice stea de cinema ar fi primit manifestările de simpatie ale admiratorilor săi.

— Te deranjează dacă las copiii la tine după-amiază? Douglas a telefonat acum o oră să mă anunţe că aduce la masă un important partener de afaceri. Am făcut deja pregătirile pentru masă, dar scumpa mea… părul! Trebuie neapărat să ajung în Carchester să-mi aranjez coafura. Te rog, vrei să fii atât de bună să…

Kate a văzut risipindu-se orice şansă de a-şi salva eroina. Mai întâi Emma care a rămas acasă, apoi necesitatea de a merge să discute cu Madge Harper, acum perspectiva de a avea grijă de copiii lui Betty toată după-amiaza… Putea foarte bine să pună deoparte manuscrisul pentru restul zilei.

— Sigur că da, Betty, răspunse ea resemnată.

— Mulţumesc din suflet. Se ridică şi privi atent pe fereastră. Cine-i bărbatul?

— Închiriază rulota noastră pentru următoarele câteva săptămâni.

— Da? Asta este ceva nou pentru tine – să primeşti în gazdă turişti pe perioada verii.

Kate a explicat cum tânărul apăruse ca din senin. Betty asculta fermecată, cu ochii ei albaştri larg deschişi.

— Şi l-ai lăsat să se instaleze, aşa, pur şi simplu, fără

să ştii nimic despre el? Draga mea, poate fi un maniac sexual sau un criminal care să vă omoare pe toate în timp ce dormiţi.

— Pare destul de inofensiv, spuse Kate râzând. Este de profesie actor şi este rudă îndepărtată cu Madge Harper.

— Adevărat? Nu mi-o pot imagina pe Madge a noastră înrudită cu un actor.

— Aşa a spus.

— Şi cum e?

— Liniştit, plăcut.

— Plăcut! spuse Betty pe un ton dispreţuitor. Pe mine mă interesează dacă e sexy.

— Mă tem că n-am observat. Mi-a lăsat impresia că este cam neglijent şi şlampăt.

— Eşti incorigibilă. Mi-aş da seama dacă un bărbat este atrăgător şi dacă şi-ar fi luat hainele de la o sperietoare de ciori şi nu s-ar fi ras de o săptămână. Dar tu, niciodată nu vezi.

— Ce să văd?

— Cum arată un bărbat, ce altceva! Cum poţi să fii atât de imună? Deşi am un mariaj fericit, niciodată nu sunt indiferentă faţă de alţi bărbaţi, dacă arată bine. Desigur, nimic serios… doar un flirt care să mă tulbure în mod plăcut. Apropo, dimineaţă am văzut în faţa porţii voastre maşina noului doctor; sper că nu e niciuna dintre voi bolnavă.

— Emma a avut o uşoară durere de stomac.

— Nu-i aşa că e un scump?

— Cine, noul doctor? N-aş putea spune că mi-a făcut această impresie.

— Vai! Ce figură severă şi ce ochi ca nişte gheţari care te sfredelesc! Ne-am întâlnit cu o seară înainte la familia Larson şi mi s-a părut minunat. Atât de irezistibil!

— Mie mi s-a părut îngrozitor. Dar eu n-am această fascinaţie fatală pentru bărbaţi. Ţie îţi plac toţi, chiar şi doctorii cu nas acvilin, figură severă şi reci ca gheaţa.

— Râzi de mine. Dar nu e cazul să-ţi iei acest aer de superioritate, pentru că într-o bună zi ai s-o păţeşti şi tu, chiar mai rău decât noi. Acum trebuie să plec. Îţi aduc copiii pe la ora două, bine?

Kate a însoţit-o până la maşina parcată în faţa porţii.

— Ah, apropo; ştiai că s-a întors Roderick Mowbray? Va renunţa la serviciul lui din Londra şi va administra moşia mamei sale. Se pare că administratorul lor le-a tocat banii. A fost concediat. Pa.

Maşina mică roşie făcu un salt şi se îndepărtă pe alee, cu viteza infernală cu care Betty conducea întotdeauna.

Vestea despre Roderick Mowbray era interesantă şi Kate se întreba dacă întoarcerea acestuia va însemna ceva pentru ea.

În ultimii cinci ani, Mowbray apăruse doar fugitiv la conac – de obicei, însoţit de o tânără sclipitoare – mereu alta. Avea un apartament la Londra şi un serviciu despre care Kate nu ştiuse niciodată mare lucru. Se spunea că în domeniul publicitar.

Deşi aveau titlu de nobleţe, cei din familia Mowbray nu erau bogaţi şi mama lui Roderick, văduvă, care locuia singură la conac, cu un personal mai în vârstă, îşi dorea foarte mult ca fiul ei să se însoare cu o tânără frumoasă şi, de preferinţă, bogată.

Până acum, Roderick nu părea să dea semne să se grăbească.

Era timpul, însă, să-şi întrerupă visarea şi să se gândească la ce va pregăti pentru cină; din resturile de friptură de duminică, va face o plăcintă cu carne. La prânz, ea şi Emma puteau mânca brânză, salată, fructe.

La ora două şi jumătate, Betty a venit. Un copil dormea în căruciorul lăsat pe pajiştea din spate, sub dud. Celălalt, Terry, în vârstă de patru ani, intră împreună cu Kate, purtând o învelitoare de ceainic în chip de pălărie.

— Te rog să-l scuzi, spuse Betty, dar nu doarme fără asta şi a trebuit să-l las să vină aşa, pentru că astăzi nu am

mai avut timp pentru el.

— Arăţi minunat, Terry, spuse Kate zâmbindu-i băieţelului.

— Ba este absurd, răspunse Betty. Pe Douglas îl enervează cumplit fazele prin care trece Terry, dar eu cred că lucrul cel mai bun este să te faci că nu observi. La revedere, Kate şi mulţumesc foarte mult încă o dată. William ar trebui să doarmă până la ora şase, dar dacă se trezeşte şi-i e foame, i-am adus biberonul şi o cutie cu lapte praf. Instrucţiunile de preparare sunt scrise pe cutie… Terry, să fii cuminte şi s-o asculţi pe Kate. Şi-a adus câteva jucării şi cărţi… Cred că asta este totul… Doamne! Ce târziu e! Trebuie să fug.

Şi-a sărutat fiul şi a plecat.

Emma era încă în pat, pierdută în lectura povestirii pe care Angela i-o adusese de la bibliotecă, nesocotind astfel recomandările doctorului Rogers care spusese că se poate da jos din pat la prânz. Lui Kate îi făcea oarecum plăcere să nu ţină seama de recomandările lui.

Terry şi-a sprijinit capul plin de încredere, de braţul lui Kate, cum sta alături de ea pe canapeaua din living.

— Citeşte-mi o poveste.

— Sigur că da. Pe care o vrei! Scufiţa Roşie?

— Asta îmi place cel mai mult, spuse Terry întorcând paginile până ajunse la povestea celor Trei ursuleţi. Tata nu vrea să mi-o mai citească pe asta – spune că s-a plictisit.

— Atunci, vom citi Cei trei ursuleţi, spuse Kate stăpânindu-şi râsul.

În timpul după-amiezii, l-a văzut pe Adam plecând. Era ciudat să vadă rulota ocupată şi se întreba care va fi reacţia surorilor ei.

Angela a fost cea dintâi care a ajuns acasă. Înaltă, frumoasă, brunetă, avea o fire practică şi serioasă.

— Vai, Kate, iar trebuie să stai cu copiii familiei Travers! Spuneai că intenţionezi să scrii toată ziua.

— Da, numai că soarta a decis altfel. Betty a trebuit

să meargă urgent în Carchester să se coafeze. N-am putut refuza.

— Betty dispune de tine cum vrea. Apoi, pe un ton schimbat: Cine naiba este în livadă?

— Vrea să închirieze rulota pentru una sau două săptămâni. Nu crezi că e o idee bună?

— Să închirieze, spui? Cât plăteşte?

— Ştii, de fapt este actor şomer. N-am putut cere bani cuiva care nu are de lucru, dar se va ocupa de grădină în schimb, aşa că mi s-a părut o afacere bună. Ştii cât este de greu să găsim pe cineva care măcar să tundă iarba.

— Hmm. Şi cum a ajuns aici? Cum îl cheamă?

— Adam. Nu cred că şi-a spus numele de familie, dar este o rudă îndepărtată a lui Madge Harper.

— Da, cred că nu e o idee rea, dacă e dispus să ne ajute. Apropo, cum se simte Emma? Ce a spus doctorul?

Kate i-a explicat.

— Şi cum ţi s-a părut?

— Doctorul? Nu mi-a plăcut. E foarte arogant. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să sperăm că nu ne vom îmbolnăvi.

— E chiar atât de rău?

Dar Angela nu părea prea preocupată. În viaţa ei nu exista decât un singur bărbat, prietenul ei, David Emery, un tânăr funcţionar la o bancă din Carchester.

— Mâncare! Mâncare! Mor de foame! intră Sara ţipând.

Brunetă, cu părul lung şi ochii verzi, aceasta avea înfăţişarea unei nimfe, dar pofta de mâncare a unui căpcăun…

Încolţită, Kate admise că va trebui să întârzie puţin masa lor.

— Betty trebui să se fi întors deja din Carchester, dar presupun că s-a dus mai întâi acasă pentru a pune la punct ultimele amănunte ale cinei.

— Asta spun şi eu; Betty profită de tine, spuse

Angela.

— Este un bărbat în livada noastră, ţipă Sara. Unul tânăr. Stă pe treptele rulotei şi citeşte un ziar. Ce nostim! Cine este?

Aşa că povestea venirii lui Adam a fost repetată şi, pentru că fetele încă mai comentau evenimentul, Kate hotărî să ducă ea copiii acasă la ei.

— Nu întârzii. Între timp, una din voi poate să aşeze masa.

Imediat ce Kate a ieşit pe uşa din faţă, Sara s-a strecurat şi ea afară pe cea din spate, vrând să-l cunoască pe acel tânăr numit Adam, mai ales că detesta orice formă de activitate casnică şi se eschiva de câte ori avea ocazia.

Surorile Gregory mâncau în jurul orei şase; masa nu era suficient de consistentă pentru a fi considerată prânz şi era prea devreme pentru a fi considerată cină.

Angela şi Sara mâncau într-o cafenea din Carchester, Emma mânca la prânz la şcoală, iar Kate se mulţumea cu o gustare.

Când Kate s-a întors, Angela aşeza masa lângă fereastra salonului care da spre pajişte.

— Sara întotdeauna trage chiulul. Cum ai plecat, s-a şi dus în grădină la băiatul acela. Dacă e ceva treabă de făcut, poţi fi sigură că dispare imediat.

— De ce n-ai strigat-o?

— Am strigat-o, dar n-a vrut să vină. S-a făcut că nu aude.

— Betty arată superb, schimbă Kate subiectul, aşezând în mijlocul mesei un vas cu primule. Şi-a dat părului o tentă blondă şi şi-a cumpărat o rochie de ocazie, bleumarin cu fire argintii, de la acel magazin unic select şi foarte scump de pe Strada Hight din Carchester.

— S-ar potrivi mai degrabă pentru un dineu la Savoy, decât pentru o cină obişnuită într-o casă de la ţară, spuse Angela, încă supărată din cauza sustragerii Sarei de la datorie.

— Dar nu e nici pe departe o cină obişnuită. Au

păstrăv afumat, supre me de pui şi bezele glasate, vin alb sec şi cafea.

— Cine mănâncă toate aceste bunătăţi, noi?

— Asta nu se va întâmpla în veci, râse Kate. Nu noi, ci familia Travers; au un invitat important în seara aceasta la cină.

— Dar noi, ce mâncăm?

— Plăcintă cu carne.

— Vă ajut cu ceva? întrebă Sara candid.

— Întotdeauna te oferi când nu mai este nimic de făcut, i-o întoarse Angela.

— Scuzaţi-mă, dar discutam cu Adam.

— Am observat şi eu. Te-am strigat de câteva ori.

— Îmi pare rău, n-am auzit. Nu fi urâcioasă, Angela, spuse ea râzând. Am să spăl vasele.

— Să te vedem.

Emma apăru în halat; îşi terminase cartea şi se plictisise să mai stea în pat.

— Te simţi mai bine? întrebă Kate cu blândeţe.

— De fapt, nici n-ai avut nimic, spuse Angela.

Emma roşi.

— Nu este drept. Am avut nişte dureri îngrozitoare de stomac când m-am trezit de dimineaţă.

— Am înţeles că noul doctor a spus că n-ai nimic.

— A fost îngrozitor. A spus că pisicile n-au voie în dormitor.

Surorile ei au râs.

— Ei bine, spuse Sara, dacă doctorul e îngrozitor, în schimb băiatul din rulotă nu e. Îmi place. L-am invitat în seara aceasta să ascultăm discuri. Întorcându-se spre Kate, spuse: aproape că l-am invitat la cină, deşi nu eram sigură că avem suficientă mâncare pentru toţi.

— Sara, abia a venit, protestă Kate.

Şi Angela era de acord că nu era înţelept să grăbească lucrurile.

— Bine, dar numai în seara aceasta, totuşi. A spus că i-ar face mare plăcere să vină. A promis că îmi povesteşte

cum este să joci în piese. Pare amuzant. Este cu totul altfel decât băieţii de aici, în majoritatea lor fermieri, funcţionari, sau cam aşa ceva. El este diferit.

Kate a spus că, mai târziu, trebuie să meargă la Madge să discute în legătură cu Emma; Angela, că are întâlnire cu David. Singură Emma, stând la masă la locul ei şi privind admirativ plăcinta aburind, a asigurat-o:

— Fii fără grijă, Sara. Eu voi sta aici.

— Tu? Dar, copila mea dragă, n-avem nevoie de tine. Vei merge la culcare imediat după ce mănânci. Doar eşti bolnavă.

— Nu mai sunt şi m-am plictisit să stau în pat. Kate, am voie să stau şi eu să ascult discuri?

— Ai voie să stai până mă întorc eu.

— Kate! Ai puţin suflet! strigă Sara, privind cu dispreţ mica făptură hotărâtă, îmbrăcată cu halatul acela albastru ponosit. Nu avem nevoie tocmai de ea!

— Da, dar o să aveţi. Ce-ar spune băiatul acela să te găsească singură chiar în prima seară în care vine aici?

— Probabil că ar fi mulţumit, mormăi Sara. Ţii minte că tu însăţi ai spus că patru fete într-o familie pot da senzaţia de copleşitor şi că bărbaţii s-ar putea speria dacă apărem toate deodată.

— Asta e altceva.

— Nu înţeleg de ce.

— Cu bătrâna doamnă Toster care mereu spionează aici, lângă noi, ştii că trebuie să fim atente, interveni Angela.

— Nu cred că ne spionează, spuse Kate, ci doar este sincer interesată de soarta noastră. Dar Angela are dreptate: aşa cum locuim noi singure, trebuie să avem grijă de reputaţia noastră.

— Nu trebuie ca acest Adam să-şi facă o idee greşită, continuă Angela. Este important să ne respecte de la bun început.

— Ah, mai scuteşte-mă! spuse Sara.

Emma se opri din mâncat şi o privi pe Kate, şocată.

— Dacă eu aş fi spus aşa ceva, m-ai fi certat.

— Prin asta, Sara tocmai a dovedit că este încă un copil.

— Când am să cresc mare, am să fiu cum e Kate, adică nu voi avea niciodată un iubit, anunţă Emma.

— Şi ce te face să crezi că nu va avea niciodată un iubit? întrebă Angela, amuzată.

— Nu poate, din cauza mea. Nu-i aşa că nu te vei căsători niciodată, ca să nu fii nevoită să mă părăseşti?

— Am auzit în autobuz când veneam spre casă, că Roderick Mowbray s-a întors definitiv la conac, spuse Sara, apoi continuă, privind-o cu răutate pe Emma. Kate a fost îndrăgostită de el cândva, nu-i aşa, Kate?

— Când aveam vreo doisprezece ani.

— Aveai cincisprezece, rectifică Angela, şi tata te tot dojenea că te plimbai visând prin grădină în loc să-ţi faci temele. Îţi făceai mereu de lucru prin faţa porţii, sperând ca el să treacă pe acolo. Îţi aminteşti?

Kate îşi amintea foarte bine, dar n-avea de gând să recunoască.

— N-am ştiut asta; n-am ştiut că a avut o pasiune pentru cineva, spuse Emma tristă, gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu da atenţie la ce spun Angela şi Sara. Vor doar să mă necăjească. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă şi, pentru consolarea ta, află că el nu mi-a acordat nici cea mai mică atenţie, aşa că nici nu m-am mai gândit.

Emma nu era deloc convinsă. A reînceput să mănânce, dar plăcinta îşi pierduse gustul. Cuvintele aruncate în glumă, cu atâta uşurinţă de Sara, au săpat adânc îndoiala în mintea fetiţei. Considerase ca pe un lucru de la sine înţeles că niciodată, dar absolut niciodată, Kate nu avea s-o părăsească. În ceea ce o privea pe ea, Angela şi Sara puteau foarte bine să se căsătorească, atâta timp cât ea o avea pe Kate. Aceasta îi da un sentiment de siguranţă. Dar, dacă vreodată Kate ar pleca şi ar părăsi-o, cu siguranţă că ar muri de supărare.

Capitolul 3

După cină, Kate a pornit pe bicicletă acasă la Madge. Vechea maşină a lui Grant Gregory era în garaj, dar Kate nu mai considera acel vehicul antic ca prezentând siguranţă, aşa că hotărî să nu-i mai reînnoiască autorizaţia de circulaţie anul acela. Deşi toate cele trei surori mai mari aveau permis de conducere, nu-şi permiteau să investească într-o nouă maşină şi nici Angela, nici Sara nu voiau să contribuie la întreţinerea celei vechi. Prin urmare, maşina ruginise în garaj, având un aer părăsit şi plin de reproş, ca şi cum şi-ar fi amintit de zilele fericite când ducea patru fetiţe vesele la mare.

Toţi membrii familiei aveau biciclete, iar autobuzele spre Carchester circulau regulat; cu toate acestea, cumpărarea unei maşini noi era o prioritate pe lista de ambiţii a lui Kate. Numai dacă ar putea să scrie – şi să vândă – mai multe cărţi... în minte îi reveni eroina ei pe care nimeni n-o salvase încă din fundul puţului de mină.

„Mâine, îşi promise Kate în timp ce pedala, cu Byron alergând fericit alături. Trebuie să mă apuc serios de treabă”.

Madge era acasă şi părea că-i face plăcere s-o vadă. Locuia într-un bungalou foarte nou, construit lângă vechea şcoală din sat.

— Intră, o pofti ea. Ce s-a întâmplat cu Emma?

Madge era o femeie corectă, capabilă, trecută de douăzeci şi cinci de ani. Chiar dacă elevii ei n-o iubeau, în orice caz o respectau şi avea o bună reputaţie profesională. Purta ochelari cu ramă de corn, cu un coc bine strâns la spate, fuste simple, bluze sau pulovere simple, era întotdeauna sobră atât în îmbrăcăminte, cât şi în felul de a fi şi părea total dedicată profesiei sale.

Deşi o ştia pe Madge de când preluase funcţia la şcoala din sat acum câţiva ani, Kate avea impresia, totuşi, că încă n-o cunoştea bine. Madge părea să-şi fi sacrificat viaţa personală pentru munca sa, exact ca şi Kate, dar în cazul ei, o făcuse fiindcă aşa dorea, pe când la Kate era o

necesitate. Kate spera să se căsătorească şi să aibă copii într-o bună zi, dar Madge nu trădase niciodată nici cea mai mică intenţie sau dorinţă de a se căsători.

A condus-o pe Kate în micul living care era tot atât de ordonat ca şi ea, fără nimic din harababura care făcea din camerele casei Clematis o imagine atât de diferită faţă de interioarele ideale ilustrate în reviste. Salonul lui Madge ar fi putut apărea cu cinste, la orice oră din zi şi din noapte, ca model: niciun coş cu sculuri de lână şi andrele, nicio revistă, nicio lesă de căţel, nicio pernă pentru pisică, nicio maşină de scris, nicio maşină de cusut, nimic.

— Ah, nu te superi, spuse Madge văzându-l pe Byron că înaintează alături de Kate, dar aş prefera ca el să rămână afară; poate are labele murdare, sau poate îi cade părul pe noile mele huse de scaune…

Repede, Kate l-a dus pe Byron afară.

— Iartă-mă, dragul meu, şopti ea la urechea lui lungă şi mătăsoasă, nu întârzii mult.

— Îl tratezi ca pe un om.

— Da, dar fiind atât de mult timp singură cu el, îmi este ca un adevărat prieten.

— După părerea mea, nu merită să ai un animal, cu toată bătaia de cap pe care ţi-o dă. Şi acum, te rog să iei loc. Presupun că ai venit să-mi spui de ce Emma n-a fost azi la şcoală.

— Da. Respiră adânc, înainte de a continua. Nu s-a simţit bine de dimineaţă; a durut-o stomacul… Am chemat doctorul şi acesta a pus această tulburare pe seama stresului.

— Stres! La vârsta ei?

Kate încercă să-i explice despre temerile Emmei de a fi mutată de la locul ei de lângă fereastră, dacă mai greşeşte la tema de la matematică, şi încheie cu toată sinceritatea:

— Vezi tu, Madge, nu e un copil prost, numai că n-a înţeles cum să facă adunările acelea. Eu o înţeleg, pentru că nici mie nu mi-a plăcut matematica.

— Problema este că sora ta visează tot timpul cu ochii deschişi. În timp ce eu explic, ea priveşte pierdută pe fereastră. Aşa că, firesc, când trebuie să aplice teoria, habar n-are.

— M-am gândit că, dacă îmi explici mie, aş putea s-o ajut acasă. Metodele se schimbă repede, chiar de când eram eu elevă, şi n-aş vrea s-o zăpăcesc şi mai tare, ajungând la rezultat printr-o altă metodă.

— Sau neajungând deloc la rezultat. Oricum, nu sunt de acord cu ideea ajutării sau meditaţiei copiilor acasă. Dacă Emma e atentă la oră, nu va avea niciun fel de problemă. Mâine o voi reţine puţin după program pentru a-i explica suplimentar şi a mă asigura că a înţeles. Dar, pe viitor, dacă mai continuă să-şi petreacă jumătate din timp privind pe fereastră, mă tem că nu am de ales şi va trebui s-o mut într-o bancă exact sub nasul meu.

— Emma este de o sensibilitate excesivă şi se descurajează uşor dacă simte că e în dizgraţie. Pierderea părinţilor ne-a afectat pe toate, dar cred că Emma a suferit cel mai mult.

— Ştiu şi ţin cont de acest lucru. Dar cred că îţi faci prea multe griji din pricina ei, Kate. E o fetiţă absolut normală, cu o tendinţă mai pronunţată de a nu fi atentă şi nu trebuie încurajată să creadă că are nevoie de un tratament special sau că îl merită.

— Poate că ai dreptate.

— Ştiu că am dreptate. Materia la care Emma se descurcă strălucit este compunerea. Sper ca într-o zi să devină şi ea scriitoare ca tine şi ca tatăl vostru. Apropo, n-ai fost la cocteilul dat de familia Lawson în onoarea noului doctor, pentru ca acesta să cunoască personalităţile locale. Eu am fost invitată în calitatea mea de învăţătoare la şcoala din sat; eram sigură că te voi întâlni acolo, având în vedere că eşti scriitoarea noastră.

— Mă tem că nu una foarte cunoscută, râse Kate. Oricum, noi nu cunoaştem foarte bine familia Lawson. O cunosc pe Lucilla de la clubul de tenis, dar nu suntem în

relaţii de vizită.

— De fapt, dacă mă gândesc mai bine, nu mă surprinde chiar atât de mult că n-aţi fost invitate. Voi, surorile Gregory, arătaţi foarte bine şi nu cred că Lucilla e prea dornică de competiţie. Ea şi cu mine eram singurele femei necăsătorite de acolo. Cred că a pus ochii pe Roderick Mowbray.

— Bănuiesc că a fost o seară plăcută, spuse Kate ca şi cum n-ar fi auzit observaţia referitoare la Roderick. Cel puţin, Betty Travers s-a simţit foarte bine.

— Destul de plăcută. Familia Lawson nu este chiar genul meu, dar sunt nişte gazde foarte bune şi noua lor casă este fantastică – numai ferestre pictate şi efecte de perspectivă la parter, covoare pe care calci parcă pluteşti şi cea mai extravagantă combinaţie de culori portocaliu şi roz, fucsina şi violet, tot acest aranjament, realizat se pare de un decorator de lux londonez, foarte scump. Sunt îngrozitor de bogaţi, deşi n-aş spune că sunt tipul de intelectuali. N-am văzut nicio carte la ei. Privi satisfăcută la biblioteca ei din micul living. Nu pot să suport camerele fără cărţi. Ele îţi dau o idee despre oamenii respectivi şi, dacă nu vezi niciuna, poţi crede că aceştia nu citesc.

Familia Lawson se stabilise de curând acolo: George Lawson, un bogat agent de bursă, soţia lui, Marion şi unica lor fiică, Lucilla, o faţă de aceeaşi vârstă cu Kate, atractivă şi plină de viaţă, care s-a erijat rapid în conducătoarea tinerilor locali.

— Nu cred că doctorul Rogers s-a lăsat impresionat, continuă Madge. Nu-i este pe plac acest gen de ostentaţie. Un om pe gustul meu, ceea ce nu se întâmplă prea des. Complet dedicat muncii sale şi nu suportă deloc prostia. Presupun că ipohondrii din Oakham Green care au fost până acum cocoloşiţi vor avea un adevărat şoc.

Râsul ei avu o notă de satisfacţie răutăcioasă.

— Mie mi s-a părut prea aspru. În orice caz, este foarte diferit de doctorul Fuller, care era atât de blând şi de înţelegător.

— Dar trebuie să recunoşti că era complet depăşit. Nu făcea decât să-şi bată uşor pacientul pe umăr, în mod încurajator, să-i şoptească vorbe de alinare şi să-i prescrie mereu aceleaşi paliative. Dacă era cineva cu adevărat rău bolnav, îl trimitea la spital, fără să-şi asume nicio responsabilitate.

— Am ţinut foarte mult la el şi acum mă simt pierdută fără el. Se ridică. Trebuie să plec. I-am promis Emmei că nu întârzii. Ah, să nu uit… în rulota noastră va locui o rudă de-a ta. Un tânăr actor pe nume Adam… nu-i ştiu numele de familie.

Madge păru surprinsă.

— Adam, aici, în Oakham Green? De ce?

— Este angajat în cadrul companiei teatrale Shingleton-on-Sea şi are câteva zile libere până la începerea stagiunii.

— Nu-mi asum nicio responsabilitate pentru el. Dacă încearcă să împrumute bani, să nu-i daţi. Nu puteţi spune că nu v-am prevenit.

— Aşa face? Pare un băiat bun.

— Desigur. Are mult farmec, dar niciun pic de simţ al răspunderii. Nu-i ofer găzduire la mine acasă, pentru că n-aş mai scăpa de el. Nu e decât un milog, Kate, şi nu doresc să-l văd.

— Aşa a spus şi el, că nu păstraţi legătura unul cu celălalt, dar a dat numele tău ca referinţă. De fapt, nici el nu dorea să te vadă.

— Nici nu mă miră. Îmi datorează cinci lire.

Tot drumul spre casă, Kate a fost obsedată de ceea ce spusese Madge despre Adam: un milog, unul care nu-şi plăteşte datoriile, mult farmec, dar niciun pic de responsabilitate. Şi ea, care-l lăsase singur pe acest cuceritor de inimi cu sora ei, la fel de iresponsabilă, dar extrem de drăguţă! Intrând brusc în panică, pedală cât putu de repede, gândindu-se cu groază că, în încercarea de a rezolva problemele emoţionale ale Emmei, o lăsase pe Sara în pericol.

Când a intrat în casă ca o furtună, Sara şi Adam ascultau liniştiţi muzică clasică în salon, Sara ghemuită pe canapea şi Adam, pe jos, la picioarele ei. Kate observă imediat că acesta se bărbierise, îşi pieptănase părul cu grijă şi purta o cămaşă curată.

Arătau atât de inocenţi şi înduioşători aşa cum erau, transportaţi de muzică, încât lui Kate i se făcu ruşine de temerile ei melodramatice.

Adam vru să se ridice.

— Nu te ridica. Unde e Emma?

— Era aici, răspunse Sara. Presupun că a urcat în camera ei. S-a înfuriat când am pus Beethoven.

Kate o găsi pe Emma stând la fereastră în semiîntuneric, privind tristă spre grădina cuprinsă de umbre, cu Shelley ţinându-i companie, încolăcită în braţe.

— Doamne! strigă Kate aprinzând lumina. Am uitat că nu ţi-am făcut patul. De ce stai aici singură în întuneric?

— A fost o zi lungă şi sunt tristă. M-am plictisit de Sara şi de Adam şi am plecat.

— În curând, e ora de culcare. Mâine va trebui să te scoli devreme ca să mergi la şcoală. I-am explicat domnişoarei Harper că n-ai înţeles cum se rezolvă acele exerciţii şi te va ajuta. Mi-a spus că visezi prea mult şi priveşti pe fereastră în timp ce ea explică. Dar mâine după ore, te va ajuta să înţelegi ce a predat... Emma, ce-i cu tine?

Emma plângea. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, scăpate de sub control.

— Emma, nu plânge, draga mea. Se va rezolva totul. Domnişoara Harper s-a arătat foarte înţelegătoare.

— Nu pentru asta plâng.

— Atunci, de ce?

— Sunt nefericită.

— Mâine dimineaţă te vei simţi mai bine, o încurajă Kate mângâind-o pe păr.

— Mă tot gândesc ce mă fac dacă te căsătoreşti.

— Ţi-am spus că nu te voi părăsi niciodată, aşa că de

ce îţi faci griji?

— Nu se ştie. Poate te răzgândeşti. Poate că într-o zi vei vrea să te căsătoreşti.

— Atunci, te voi lua cu mine. Ce zici?

— Poate că bărbatul cu care te căsătoreşti nu mă va vrea.

— Atunci, nici eu nu-l voi vrea.

— Sincer?

— Sincer. A sărutat-o uşor pe cap. Fruntea sus, nu există niciun soţ în perspectivă.

— Roderick Mowbray s-a întors.

— Chiar că mă supăr dacă mai aud prostiile astea. E rece aici. După ce termin de făcut patul, mergem jos şi-ţi fac o ciocolată fierbinte.

— Cred că Sara şi Adam sunt nebuni unul după celălalt. Au tot vorbit, fără să-mi dea nicio atenţie.

Sara şi Adam! Nu este o persoană de încredere, dacă este să dea crezare spuselor lui Madge. Sigur, Madge putea să nu fie obiectivă, dar oricum, nu trebuia să încurajeze o prietenie între un străin şi Sara.

Spera să găsească puţin timp să scrie, acum că rezolvase problema matematicii, dar teama Emmei o împovăra cu o nouă grijă. În plus, asta mai lipsea, ca Sara să se îndrăgostească tocmai de cine nu trebuie.

Ah! se gândi Kate, brusc enervată, de ce i-am permis lui Adam să închirieze rulota şi… de ce a trebuit ca Roderick Mowbray să se întoarcă la Oakham Green?

Capitolul 4

În dimineaţa următoare, Kate a trebuit să meargă la cumpărături. Nu avea deloc timp, dar şi frigiderul şi cămara erau practic goale.

Emma plecase la şcoală veselă, Angela şi Sara se ridicaseră de la masă în mare grabă să prindă autobuzul, iar Kate, după ce făcuse puţină ordine şi-a luat coşul şi, cu Byron în lesă, o porni spre strada principală.

Era o dimineaţă luminoasă de aprilie care o făcea să se simtă optimistă.

Întoarcerea tânărului stăpân al conacului n-avea cum s-o afecteze în vreun fel, iar Adam va sta la ele doar o săptămână sau două şi deja o prevenise pe Sara în legătură cu părerea lui Madge despre caracterul vărului ei, deşi sora ei nu s-a arătat deloc impresionată de ce aflase.

Când Kate a plecat, Adam, îmbrăcat cu un şort foarte scurt, tundea iarba.

— Ia-o încet, îl sfătui Kate. Nu exagera.

— Îmi place.

Byron adora plimbările şi alerga nebuneşte. De fapt, da mare bătaie de cap în magazine, încurcând cumpărătorii sau scâncind plin de reproş când se întâmpla să fie călcat. Dar era atât de nefericit dacă nu i se îngăduia să vină, încât Kate nu avea inima să-l lase acasă.

Oakham Green era un loc încântător, jumătate sat, jumătate orăşel de provincie, dominat de o biserică uriaşă. Existau un hotel de trei stele Clinchetul clopoţelului, foarte pitoresc, datând din secolul al şaptesprezecelea şi un han, la fel de vechi, dar mai puţin impunător, Fermierul cel vesel, al cărui client fidel fusese Grant Gregory, care obişnuia să vină în fiecare zi înainte de prânz, pentru a se relaxa după o dimineaţă de concentrare. De fiecare dată când trecea pe acolo, Kate îşi aducea aminte de tatăl ei. Numai că el fusese într-adevăr norocos, pe când ea nu va reuşi niciodată să aibă o dimineaţă întreagă în care să scrie liniştită.

Mai erau, de asemenea, o măcelărie, o brutărie plină de turişti care nu puteau rezista mirosului de pâine caldă şi un magazin cu delicatese şi vinuri, Stedmans, la vitrinele căruia, încărcate cu bunătăţi, Kate privea întotdeauna cu mare plăcere. Deşi făcea cumpărăturile obişnuite de la magazinul Gabbs, când se întâmpla să aibă mai mulţi bani, îşi permitea mici extravaganţe culinare de la Stedmans. Cocheta şi acum cu această idee. Apoi, îşi închise portofelul, parcă trezită brusc la realitate şi se întoarse din faţa uşii magazinului, hotărâtă să plece. Tocmai atunci

ieşea cineva, prinzându-l pe Byron în uşă. Bărbatul îşi ceru scuze şi se aplecă să consoleze căţelul, apoi, ridicându-se, o privi pe Kate.

— Te cunosc! Eşti una din surorile Gregory!

Era Roderick Mowbray. Purta o canadiană, pantaloni din stofă cu ţesătura în diagonală şi o pălărie stil Robin Hood. Arăta grozav îmbrăcat aşa, sport, cu un aer dezinvolt şi nonşalant. Dar întotdeauna arătase aşa, după cum îşi amintea Kate. Avea părul negru şi ochii de un albastru intens. O privea zâmbind prieteneşte.

— Stai, nu-mi spune. Trebuie să fii Sara.

Zâmbindu-i şi ea, Kate scutură din cap.

— Nu? Dar auzisem că Sara e cea frumoasă!

— Linguşirile nu-ţi sunt de niciun folos. Sunt Kate; cea mai mare şi cea mai ştearsă.

— Nu pot să cred! Dacă e adevărat, înseamnă că sunteţi toate de o frumuseţe răpitoare. Vino să bem o cafea la hotel şi pune-mă la curent cu ce este nou pe aici.

Prietenia lui a surprins-o, având în vedere cât de puţin interes manifestase pentru ea în trecut.

Voia să accepte invitaţia lui şi se lupta să aibă tăria să refuze. Roderick era renumit pentru cuceririle sale şi, în ciuda acelei iubiri de şcolăriţă, sau poate tocmai din această cauză, Kate nu voia să devină o victimă a farmecului său.

— Este foarte amabil din partea ta, dar nu cred că am timp. Am de lucru.

— Lucru?

— Unii mai lucrează.

— Este o aluzie la mine? râse el. Crezi că eu nu lucrez!

— Trebuie să termin o carte la un anumit termen.

— Încă mai scrii basme?

— Nu scriu basme, ci povestiri de aventuri pentru fete.

— Apropo, s-ar putea să am nevoie de tine! Uite, trebuie să vii să bem o cafea. Vreau să-ţi propun ceva. În

legătură cu lucrul, adăugă el. Intenţionez să deschid conacul pentru vizitare, la sfârşit de săptămână, dar am nevoie de cineva care să scrie prezentarea istorică a acestuia. Crezi că ai putea să faci asta?

— Nu ştiu… ezită Kate, flatată dar nesigură. Trebuie să mă gândesc.

A luat-o de braţ şi a condus-o la hotel. Localul, puţin cam întunecos după lumina de afară, avea covoare groase, grinzi de stejar, plafonul jos, mobilier şi perdele frumoase, aranjamente florale peste tot. Kate s-a aşezat la masa de lângă fereastra pe care şi-a ales-o, apoi îi aruncă lui Roderick o privire disperată.

— N-ar trebui să fac acest lucru. Biata mea eroină se află în fundul unui puţ de mină începând de ieri dimineaţă. Astăzi trebuie să-mi fac neapărat timp s-o salvez.

— Las-o în pace pe biata ta eroină. Tu mă interesezi mai mult. După cum am auzit, cea mai mare din surorile Gregory este aproape imposibil de abordat pentru o întâlnire. Este aşa sau nu?

— Cam aşa.

— De ce? Nu-ţi plac bărbaţii?

— Sunt foarte ocupată.

— Cu scrisul? Nu te distrezi niciodată? Cele mai multe fete nu se gândesc decât la asta.

— Cele mai multe fete pe care le cunoşti tu. Eu sunt altfel.

O rază de soare pătrunsă pe fereastră îi înconjură capul cu un nimb luminos; părul ei era moale, curat, lucios şi mătăsos, fără nimic din artificiile folosite de majoritatea fetelor. Părea să invite să fie atins şi mângâiat. Interesul lui spori.

— Cred că eşti diferită.

— Poate că nu, dar situaţia mea este diferită, asta e tot.

— În ce sens?

Şi-a pus frişcă în cafea, apoi, după câteva clipe de tăcere, spuse încet, alegându-şi cu grijă cuvintele:

— De când ne-am pierdut părinţii în acel accident de avion acum cinci ani, am rămas capul familiei. Acum, Angela şi Sara sunt destul de mari să-şi poarte singure de grijă, dar Emma n-are decât zece ani şi, până îşi termină şcoala trebuie să mă ocup de ea. Aşa că, având în vedere această situaţie, cred că este mai bine să nu mă implic în nicio relaţie.

— Poate că e mai bine, dar ce trist!

— Nu. Sunt foarte fericită aşa.

— Nu cred. Ştii că ochii şi gura ta cer sărutări?

Neobişnuită cu acel fel de conversaţie, Kate roşi, neştiind cum să reacţioneze şi schimbă subiectul.

— Într-un minut, trebuie să plec.

— Chemarea datoriei?

— Am o mulţime de treburi de făcut.

— Ai grijă, spuse el nedezlipindu-şi privirea de pe faţa ei îmbujorată. Continuând să te speteşti aşa cu munca, în curând nu vei mai şti că pe lume mai există izvoare care murmură şi păsări care cântă şi vei ajunge să crezi că totul se reduce la o cocoaşă spetită.

— Ce perspectivă îngrozitoare! Dar să ştii că încă mai îmi place să ascult murmurul izvoarelor şi cântecul păsărilor. Doar pentru întâlniri cu diverşi tineri n-am timp.

— Am înţeles aluzia!

— Mulţumesc pentru cafea. Îşi luă geanta, coşul şi lesa. A fost minunat.

— Te rog, mai stai o clipă. Cred că ai o mulţime de responsabilităţi, dar nu există niciun motiv pentru care să nu putem fi prieteni, aşa e?

— Da, spuse ea străduindu-se să privească ochii aceia de un albastru intens, cu calm. Absolut niciun motiv.

— Bine. Atunci, cum rămâne cu broşura despre mănăstire? Eşti de acord s-o faci?

Propunerea o atrăgea. Cunoştea foarte bine istoria conacului Mowbray, construit pe locul unei vechi mănăstiri ale cărei ruine încă mai existau, împreună cu fantoma unui călugăr.

— Când o vrei şi câte mii de cuvinte vrei să cuprindă?

— Vino acasă la noi mâine şi vom discuta amănuntele. Vino la ceai. Te iau pe la ora patru. E bine?

Nu, nu era. Cartea ei! Trebuia s-o termine înainte de a începe să lucreze la altceva, dar Roderick era atât de insistent şi convingător, încât se trezi că-i mulţumeşte pentru invitaţie.

— Intenţionez să mă stabilesc la conac. Poate că ai auzit. Voi prelua administrarea casei, pentru că individul care s-a ocupat de aceasta ne-a escrocat. Decât să mai angajez pe altcineva, prefer să fac eu munca respectivă.

— Crezi că-ţi va plăcea?

— Este o provocare şi provocările mi-au plăcut întotdeauna.

Privirea lui îi făcu inima să tresară. Acest interes brusc pe care-l manifesta pentru ea era tot o provocare? auzind că este greu abordabilă, voia să demonstreze că pentru el nu era nicio dificultate? Kate constată cu vădită neplăcre că simte şi ea acea tulburare de care vorbea Betty. S-a ridicat, gata de plecare, şi Byron a sărit şi el în picioare.

— Îmi amintesc de bătrânul vostru câine; îl cheamă Burns, sau Browning, sau cam aşa ceva.

— Byron. Şi nu e chiar aşa bătrân.

— Atunci, e prea gras. Îngrozitor de răsfăţat, presupun. Femeile întotdeauna strică linia animalului pe care-l au. Să vezi noul meu seter roşcat – o frumuseţe.

După care l-a mângâiat pe Byron prietenos, dar cu condescendenţă.

— Nu m-aş despărţi de Byron pentru toţi seterii din lume.

— Foarte bine! rosti el.

Când au ieşit din hotel, doctorul Rogers tocmai cobora din maşina parcată la bordură. A aruncat o privire pătrunzătoare spre ea şi spre însoţitorul ei şi i-a salutat fără să zâmbească.

— Noul doctor.

— L-am cunoscut la familia Lawson. Cu totul diferit faţă de bătrânul doctor Fuller.

— Într-adevăr!

— Spui asta ca şi când nu ţi-ar plăcea, remarcă el, privind-o amuzat.

— Nu, nu-mi place. O fi un doctor bun – asta rămâne de văzut – dar este cât se poate de distant şi arogant.

Roderick râse şi o luă de braţ.

— Te conduc acasă cu maşina.

Abia când a ajuns în faţa porţii casei, şi-a dat seama că nu cumpărase nimic.

Intră ca să-şi adune gândurile puţin. Se privea în oglinda din vestibul de parcă vedea o străină.

Îi spusese: „Ştii că ochii şi gura ta cer sărutări?”

Bărbatul acesta era o ameninţare. Dar nu se va lăsa păcălită de cuvintele lui mieroase. Probabil că aşa vorbea cu toate prietenele lui.

Ar fi ca o relaxare să scrie despre mănăstire. Fără să vrea, la gândul că a doua zi Roderick va veni s-o ia la ceai, la conac, pulsul i se acceleră. Se cam temea de mama lui, dar intenţiona totuşi să meargă.

Deodată, se simţi ridicol de veselă şi cu inima uşoară, ca şi când ar fi avut din nou cincisprezece ani, numai că, de data aceasta, scăpase de acea infatuare tipic adolescentină.

Îl chemă pe Byron care păru extrem de surprins, îşi luă coşul şi o porni din nou. Adam terminase de tuns iarba şi dispăruse, din fericire, fără s-o vadă întorcându-se acasă fără să fi adus nimic în coş. De data aceasta, intră direct la Stedmans şi, conştientă de extravaganţa nebunească pe care o face, dar plăcându-i senzaţia pe care aceasta i-o dădea, cumpără, fără să se mai uite la bani creveţi cu sos tartar şi o delicioasă tartă cu fructe ornată cu rozete din frişcă. Din nou acasă, îşi făcu un ceai şi un sandviş cu şuncă şi se aşeză la masa de lucru, pentru a-şi scoate eroina din puţul de mină.

Dar ironia sorţii făcu să nu fie în stare să-şi adune

gândurile, tocmai acum, când avea în sfârşit trei ore la dispoziţie, înainte de întoarcerea surorilor ei.

Vocea lui Roderick continua să-i sune în urechi, iar albastrul ochilor lui se interpunea mereu între toc şi foaia de hârtie.

În cele din urmă renunţă şi începu să schiţeze istoria conacului Mowbray.

Aceasta îi ieşi de minune.

Capitolul 5

Cina din seara aceea a fost un succes absolut. Angela se interesă dacă nu cumva Kate câştigase la loterie.

— Pot să-l invit şi pe Adam? Te rog, Kate, se rugă Sara. Nu cred să fi avut o masă cum trebuie de când a venit şi a tuns ambele pajişti şi spunea că mâine va cosi iarba din livadă.

— I-am spus că nu-i pot asigura masa, ezită Kate.

— Şi dacă începem să-l hrănim pe gratis, ne vom vuina. În plus, Madge spunea că e un profitor, completă Angela.

— Sunt sigură că Madge nu este obiectivă. El nu spune nimic rău despre ea.

— Dar el îi datorează cinci lire.

— Asta n-are nimic comun cu noi. Chiar dacă nu are niciun ban, mie îmi place; este cu totul altfel… Te rog, Kate, doar de data asta…

— Bine, bine! acceptă în cele din urmă Kate, hotărând să desfacă şi nişte cutii cu supă, pentru că porţiile de creveţi urmau să fie mai mici.

— Te înduioşezi prea repede, îi reproşă Angela.

— Poate că da. Dar nu-mi place ideea ca bietul băiat să facă foame în timp ce noi ne răsfăţăm cu bunătăţi aici. De asemenea, dacă încercăm s-o ţinem pe Sara departe de el, asta n-o va opri de a-l plăcea, ci dimpotrivă. Dacă tot s-au împrietenit, măcar să fie aici, sub supravegherea familiei.

Adam acceptă imediat invitaţia şi, în timpul mesei, Kate povesti, străduindu-se să pară cât mai nepăsătoare,

întâlnirea cu Roderick, punând accent pe rugămintea acestuia de a scrie istoria conacului şi amintind doar în treacăt, la sfârşit, că va merge a doua zi la ei acasă la ceai pentru a discuta proiectul.

— Să deschidă casa pentru public! Angela era foarte intrigată. Cred că este un fel de degradare pentru ei.

— Am, auzit că sunt la fel de strâmtoraţi ca şi noi, desigur, păstrând proporţiile, spuse Kate.

— Ceea ce la ei înseamnă sărăcie, probabil că pentru noi ar fi un lux.

— Dacă este ceva de lucru la conac, interveni Adam, spune-i că ştii un tânăr chipeş care face orice fel de muncă.

Emma tăcea. Brusc, îi dispăruse şi pofta de mâncare.

Kate observă acea schimbare şi ştia şi cauza. Emma îi va face greutăţi; nu va accepta cu uşurinţă faptul că se va vedea mai des cu Roderick, dar va trebui să se împace cu acest gând. Continuă să discute cu ceilalţi pe acelaşi ton vesel, ignorându-i supărarea.

După cină, Kate, Sara şi Emma, urmate de Byron şi de pisică, au mers în grădină să vadă ce realizase Adam. Străduaniile şi rezultatele lui au fost călduros apreciate. În sfârşit, florile se vedeau în toată splendoarea lor, dând locului un farmec tulburător.

Sara şi Adam au hotărât să meargă să se plimbe, Angela era în camera ei şi-şi croia o rochie; se pricepea la cusut şi, pentru că tot nu se întâlnea cu David în seara aceea, profita ca să-şi reînnoiască garderoba de vară.

Emma şi Kate mai zăboveau în grădină.

— Cum a fost azi la şcoală? Ţi-a exiicat domnişoara Harper cum să rezolvi exerciţiile?

— Da.

— Şi acum ai înţeles?

— Da.

Nu schiţa nici măcar un zâmbet la toate giumbuşlucurile pisicii cuprinse de un acces de ţopăială, la întrecere cu Byron.

— Hei, păpuşă, ce-i cu tine?

— Nu vreau să mergi mâine la conacul Mowbray.

— Nu fi prostuţă! Ştii bine că mi se întâmplă foarte rar să ies undeva. Risc să uit că pe lume mai există şi altceva decât cocoaşa mea spetită de muncă.

Emma râse.

— Cine ţi-a spus asta?

— Roderick Mowbray.

Emma se întristă din nou.

— Nu vreau să te împrieteneşti cu el.

— Mă tem că va trebui să te împaci cu gândul acesta. M-a rugat să-i fac acea prezentare istorică şi-mi face plăcere să mai fac o schimbare în ceea ce lucrez. Asta este tot.

Emma o prinse pe Kate de braţ şi se lipi de ea.

— Am o presimţire că se vor întâmpla tot felul de lucruri urâte. Te rog, Kate, nu aduce nicio schimbare în viaţa noastră. Îmi place aşa cum suntem acum. Vreau în continuare cocoaşa ta spetită de muncă… Vreau ca totul să rămână aşa cum este…

— Acest lucru, draga mea, este cu neputinţă. Totul se schimbă, chiar dacă nu ne dăm seama întotdeauna. Gândeşte-te la anotimpuri, la faptul că îmbătrânim, oricât nu ne-ar plăcea. Nimeni nu poate opri schimbarea. Nu pot să-ţi promit că totul va rămâne neschimbat, dar îţi promit că nu te voi părăsi atâta timp cât vei avea nevoie de mine. Ah! Priveşte! continuă ea pe un ton schimbat. Doamna Foster a pus o veioză în fereastra bucătăriei. Asta înseamnă că vrea ceva. Vii?

Emma, însă, preferă să meargă înapoi şi să se uite la televizor.

Doamna Foster constituia un alt subiect de îngrijorare pentru Kate. Văduvă, abia putând să se deplaseze din cauza artritei, locuia singură în bungaloul de alături, construit pe un teren care aparţinea cândva tot de casa Clemetis. În timpul uneia din desele crize financiare, Grant Gregory vânduse parte din grădină, iar domnul

Foster, pe vremea aceea proaspăt ieşit la pensie, a cumpărat terenul, a construit o căsuţă şi a trăit fericit până când, acum un an, a murit în somn.

Mary Foster, deşi cu o constituţie firavă, nu s-a descurajat. Nu avea copii, rude şi nici nu voia să fie o povară pentru nimeni, dar avea o teamă cumplită ca nu cumva să fie dusă la azilul de bătrâni.

Pe măsură ce boala doamnei Foster avansa, ar fi fost bine să aibă cineva grijă de esa, dar spunea că nu-şi poate permite şi că se descurcă şi singură. Dacă avea nevoie de Kate, aşeza o anumită veioză la fereastra bucătăriei.

Casa se înălţa pe locul în care fusese un mic crâng, un grup de copaci de care şi acum Kate îşi amintea cu nostalgie ca fiind partea sălbatică a grădinii lor. Pasiunea domnului Foster fusese grădinăritul şi era acum îngrozitor de trist să vezi cum grădina se degradează.

Când Kate a intrat, bătrâna doamnă sta ca de obicei pe scaunul de lângă fereastra livingului.

— Îmi pare rău că te deranjez, draga mea…

— Îmi pare rău că nu m-am uitat mai devreme.

— Nu-i nimic. Nu vreau să-ţi devin o povară, te rog să nu te simţi obligată să treci pe la mine în fiecare zi, deşi îmi face întotdeauna plăcere să te văd, pe tine sau pe surorile tale. Noul doctor vine mâine dimineaţă să mă consulte şi voiam să te rog dacă poţi să fii şi tu aici.

— Sigur că da. La ce oră vine?

— Tocmai asta este problema. Până la zece şi jumătate este la cabinet, aşa că, oricând după aceea. M-am gândit să vii să bem o cafea şi să aşteptăm până soseşte.

Kate îşi luă, resemnată, rămas bun de la ideea de a scrie vreo pagină a doua zi.

— Vă deranjează artrita mai mult ca de obicei?

— Am învăţat să trăiesc cu ea. Sper, totuşi, ca acest doctor tânăr să vină cu idei noi. Dragul nostru doctor Fuller nu-mi recomanda decât să stau la căldură şi să iau calmante. Dar vizitele lui erau întotdeauna o bucurie pentru mine. Era atât de vessel, jovial şi înţelegător.

A rămas privind cu nostalgie în gol, înduioşată la amintirea acelei figuri atât de dragi.

— Aşadar, nu artrita vă supără?

— Nu. Am un fel de palpitaţii. Acum câteva zile abia puteam să respir. Poate fi din cauza inimii şi, fiind singură, acest lucru mă îngrijorează. Când George a ieşit la pensie şi am venit aici, am fost cam retraşi. Nu e uşor să-ţi faci noi prieteni, dar uite că acum George a murit şi eu nu am pe nimeni.

— Ne aveţi pe noi.

— Ştiu, draga mea şi sunteţi foarte bune. Dar nu e drept să vă stea pe cap o bătrână ca mine.

— Vă pot ajuta acum cu ceva? O ceaşcă cu ceai… sau o cafea… sau un pahar cu lapte cald?

— Nu, draga mea, astea sunt lucruri pe care pot să le fac şi singură. Dar aş fi recunoscătoare dacă ai putea să mai rămâi puţin să discutăm; zilele sunt foarte lungi când eşti singur.

Aşadar, Kate a mai rămas şi a pus-o la curent pe bătrâna doamnă cu ultimele noutăţi: intenţia lui Roderick Mowbray de a-şi deschide casa publicului spre vizitare, tânărul care sta în rulotă…

— Crezi că ar vrea să vină să-mi aranjeze şi mie grădina? Desigur, i-aş plăti.

Doamna Foster a reţinut-o pe Kate până după ora zece. Când în sfârşit, Kate a ajuns acasă, a găsit-o pe Angela încă lucrând la rochia pe care voia să şi-o facă, pe Emma dormind deja, iar pe Sara plimbându-se încă împreună cu Adam.

— Cred că s-au întors, spuse Angela, aud voci în rulotă. Ce naiba ai făcut atâta timp?

— A insistat să mai rămân. Simte nevoia să discute cu cineva. Sunt îngrijorată în privinţa ei, e singură şi nu se simte prea bine.

— Bine, dar ce a vrut, de fapt, de la tine?

— Vine doctorul mâine dimineaţă şi mă roagă să fiu şi eu acolo. O supără inima.

— Biata de ea. Trebuie să fie îngrozitor să fii bătrân şi singur. Asta înseamnă că mâine nu poţi scrie.

— Mă tem că nu.

— Doctorul Clive Rogers este cel care va veni?

— Din nefericire, da.

— Fii tare. Nu te lăsa intimidată.

— Asta şi intenţionez.

— Ce părere ai? întrebă Angela, întinzând materialul la care lucra.

— Când te va vedea David îmbrăcată cu rochia asta, te va cere imediat în căsătorie.

— Abia aştept să vină vara şi s-o port! în seara aceasta, mă voi culca devreme.

— Şi eu. Cobor să încui.

— Nu uita că Sara e tot afară.

— Nu, cum să uit? Să-ţi aduc un ceai?

— Kate, eşti un înger. Adu-ţi şi tu unul şi mai stăm de vorbă.

Kate a deschis uşa de la intrare; se vedea o lumină slabă în rulotă.

— Sara! După o pauză, strigă din nou, Sara! Sara!

— Vin! Vin! Nu e necesar să mă strigi de parcă aş fi pisica, spuse Sara cu un aer demn când apăru. Dacă vrei să mergi la culcare, sunt şi eu în stare să încui.

— Nu intenţionez să merg la culcare până când nu mă asigur că toată lumea e în siguranţă. Vrei un ceai?

— Nu, mulţumesc.

Sara trecu repede, cu obrajii îmbujoraţi şi rujul de pe buze întins. Era clar că tocmai fusese sărutată.

Kate o privi gânditoare cum urcă în fugă scările spre camera ei. Ieri, probabil că ar fi mustrat-o. Acum însă, se simţea legată de ea prin firele nevăzute ale unei solidarităţi tainice.

A umplut ceainicul şi s-a dus în camera Angelei.

— Ei, acum spune-mi. Ce ai simţit când te-ai întâlnit cu Roderick?

Capitolul 6

— Presupun, spuse doctorul Rogers în dimineaţa următoare, privind-o cu ochii săi cenuşii şi reci, că îţi dai seama că această doamnă n-ar trebui să locuiască singură.

O rugase pe Kate să-l însoţească până la poartă, astfel încât pacienta să nu-i poată auzi.

— Sunt doar vecina doamnei Foster. Fac şi eu ce pot.

— Nu are nicio rudă sau prietenă care ar putea avea grijă de ea?

— Spune că nu. De ce? Are ceva grav? Am înţeles de la dumneavoastră că este vorba de dispepsie nervoasă.

— Inima ei este sănătoasă din punct de vedere organic. Problema ei este mai mult una psihică decât fizică.

— Ştiu că stă singură prea mult şi artrita îi provoacă multă suferinţă.

— Va urma un tratament împotriva artritei la Spitalul Cottage. Va veni o ambulanţă s-o ia şi o va aduce apoi acasă. Dar încearcă să faci în aşa fel încât să nu fie prea mult timp singură. La revedere.

Se îndepărtă, cu aceeaşi nepăsare caracteristică.

Doamna Foster părea mai fericită; în ochii ei lipsiţi de viaţă sclipea o lumină.

— Ţi-a spus doctorul, draga mea? Voi face un tratament ambulatoriu, fizioterapie, la spitalul din Carchester. N-am mai fost în Carchester de mai bine de un an… de când n-am mai putut călători cu autobuzul. Şi nu e nimic în neregulă cu inima mea… am ceva probleme cu digestia! Mi-a prescris o reţetă. Ai putea să mergi să mi-o faci, draga mea? Mulţumesc mult.

Kate s-a dus acasă să-l ia pe Byron şi la staţia de autobuz l-a întâlnit pe Adam.

— Să nu crezi că trag chiulul. Voi cosi iarba din livadă după-amiază.

— Stai liniştit, nu sunt stăpână de sclavi. Dar, dacă te interesează să faci această muncă pe bani… şi i-a spus despre oferta doamnei Foster.

În faţa farmaciei, Kate a întâlnit-o pe Betty.

— Chiar persoana pe care doream s-o întâlnesc! strigă Betty.

Împingea căruciorul în care se afla William, iar Terry mergea lângă ea, purtând ca de obicei, învelitoarea ceainicului pe cap.

— De-acum, cei din Oakham Green s-au obişnuit cu el şi nu mai comentează, dar Douglas este de părere că, totuşi, n-ar trebui să-l mai las s-o poarte.

— De ce nu ceri părerea doctorului Rogers?

— Ce idee bună! spuse Betty luminându-se la faţă. Să nu uit să discut cu el despre asta data viitoare când ne vedem. Te duci spre casă? Putem merge împreună.

— Aştept o reţetă.

— Sper că Emma nu e iar bolnavă.

— Nu, nu Emma. De data aceasta, doamna Foster, dar nu e nimic grav.

— Mă bucur.

După acest schimb de cuvinte de politeţe, Betty trecu la subiect.

— Kate dragă, vrei să fii atât de bună să stai cu copiii diseară? Acel partener de afaceri al lui Douglas care a cinat la noi ne-a invitat la

Londra – cină şi spectacol de cabaret. Aş dori foarte mult să accept invitaţia. M-am bazat pe bonă, dar pe urmă mi-a spus că este seara ei de bingo şi n-ar renunţa pentru nimic în lume. Aşa că, dacă nu te superi, te rog pe tine sau pe Angela… Aş fi foarte recunoscătoare.

Kate acceptă, iar Betty se întoarse să-şi continue drumul, atrăgând privirile tuturor bărbaţilor cu fusta ei foarte scurtă. Terry, pe care-l târa după ea privea peste umăr, în spate, spre Kate. În clipa următoare, aerul se umplu de răcnetele lui: se ciocnise de un stâlp.

Kate alergă imediat spre el.

— Ah, Terry, de ce nu te uiţi pe unde mergi? spuse Betty supărată, apoi, când îi văzu faţa plină de sânge, păli.

În acea zăpăceală generală, se auzi scrâşnetul frânelor unei maşini de sub roţile căreia Byron scăpase ca

prin minune.

— Este câinele dumitale? întrebă o voce devenită de-acum familiară.

Kate trebuia să facă din nou faţă privirii acelor ochi ca de gheaţă.

— De ce n-ai grijă de el? Lăsaţi liberi să alerge pe şosea, câinii pot provoca accidente grave. Apoi, pe un ton schimbat: ce-a păţit copilul?

— S-a ciocnit de stâlp şi-i sângerează nasul. De aceea l-am neglijat pe Byron.

Doctorul Rogers examina deja băieţelul.

— Mai bine am merge la cabinetul meu.

Casa doctorului era la capătul străzii principale, într-o grădină înconjurată de ziduri.

— Îl duc cu maşina, spuse el şi-l ridică pe Terry în braţe.

— Mergi şi tu, îi spuse Kate lui Betty. Am eu grijă de cel mic până te întorci.

— Din cauza acestei învelitoare nenorocite de ceainic! N-a văzut pe unde merge.

— Ai acum ocazia să discuţi cu doctorul Rogers despre aceasta.

— Gata, amice. Totul e în regulă, îl linişti doctorul Rogers pe Terry cu o voce atât de blajină, încât Kate, care sta pe trotuar ţinând cu o mână căruciorul şi cu alta lesa lui Byron, rămase uluită de schimbare, nevenindu-i să creadă că era vorba despre aceeaşi voce care-i vorbise şi ei.

Kate privi maşina îndepărtându-se, revizuindu-şi impresiile despre doctorul Clive Rogers; se arătase foarte înţelegător faţă de doamna Foster şi de Terry. Probabil că în dimineaţa în care-l chemase pentru Emma trebuia să fie liber, altminteri înseamnă că avea ceva personal împotriva ei, ceva ce nu suporta la ea. Când i-a vorbit lui Terry, vocea şi ochii lui erau cu totul altfel. Era încurajator de ştiut că putea fi şi amabil cu unii.

Când Betty şi Terry apărură din nou, acesta avea un

plasture pe nas şi obrazul umflat.

— Asta este o bomboană pe care doctorul i-a dat-o pentru că a fost atât de curajos şi cuminte, râse Betty. A fost o lovitură urâtă şi doctorul a spus să stea liniştit toată ziua. A spus, de asemenea, că nu trebuie să mă îngrijoreze fixaţia lui Terry pentru învelitoarea de ceainic, că majoritatea copiilor îşi găsesc diferite fetişuri şi că în niciun caz nu este vorba de vreo tulburare psihologică. Dar Terry i-a promis doctorului că n-o va mai purta afară. Douglas va fi bucuros. îi era teamă că oamenii vor crede că fiul lui e nebun. Când i-am spus asta doctorului Rogers, a râs.

— A râs? se miră Kate. Poate să şi râdă?

— Vai, Kate… nu fi aşa. Sigur că doctorul Rogers poate să şi râdă. Este un scump, când îl cunoşti mai bine şi face pur şi simplu minuni cu copiii.

Au mers împreună spre casă. Kate a lăsat medicamentul acasă la doamna Foster, apoi s-a dus să se pregătească pentru vizita la casa Mowbray.

A ales noul taior crem, şi-a prins în rever o broşă mare cu topaze montate în argint, apoi s-a privit în oglindă cu un ochi critic: fusta era destul de scurtă, iar picioarele ei arătau bine. Pantofii noi crem completau tabloul. Pantofii erau principala extravaganţă a lui Kate; avea picioare elegante…

Sunetul claxonului anunţă sosirea lui Roderick. Kate privi pe fereastră şi-l văzu la volanul maşinii, la fel de bine îmbrăcat şi de degajat ca întotdeauna. Pe locul din spate sta un seter roşcat cu alură aristocratică.

— Bună, frumoaso! îi spuse când veni. Fă cunoştinţă cu Melody.

— Ce nume frumos. Şi ce fiinţă încântătoare!

După ce Roderick i-a deschis portiera şi Kate a urcat, conversaţia ajunse într-un punct mort. Kate căuta cu disperare un subiect spiritual şi amuzant, când Roderick spuse pe neaşteptate:

— Cine este individul care locuieşte în rulota

voastră?

— Ai, ai auzit despre Adam?

— Sunt atent la ce se vorbeşte. Aşadar, tot te interesează bărbaţii. Aproape că m-ai făcut să cred că eşti imaginea întruchipată a surorii celei mai conştiincioase, care nu face altceva decât să muncească.

— Dar aşa şi este. Sau aşa a fost până ieri. Apoi, m-ai pus pe gânduri şi poate că ai avut dreptate. Ghici ce-am făcut după ce ne-am despărţit?

— Ai fost să te plimbi cu tânărul numit Adam.

— Greşit.

— Dar nici nu te învinuiesc. Sunt fericit să constat că eşti, totuşi, umană. Nici nu mă îndoiam că pretinsul tău puritanism este doar o amăgire.

— Lasă prostiile şi ascultă-mă. Ceea ce am făcut nu are nicio legătură cu bărbaţii. M-am dus şi am cheltuit nebuneşte banii de masă şi am pregătit un adevărat regal: creveţi, cartofi prăjiţi, sos tartar, tartă de fructe cu frişcă.

Roderick începu să râdă, cu capul dat pe spate.

— De ce nu m-ai invitat şi pe mine? Aş fi adus o sticlă cu vin.

— Nu ţi-ar fi plăcut.

— De unde ştii?

— Trăim foarte simplu. Nu în stilul cu care eşti obişnuit.

— De unde ştii în ce stil sunt obişnuit?

— Şi eu sunt atentă la ce se vorbeşte. Spionii mei spun că frecventezi restaurantele elegante şi scumpe, însoţit de creaturi superbe şi nu mi te pot imagina stând la masă în livingul nostru, în compania a patru fete care vorbesc toate deodată.

— Da, imaginea descrisă mă cam sperie. Dar n-aş putea veni când e numai o sigură fată tăcută? Surorile tale nu merg niciodată la plimbare?

— Ba da, desigur.

— Cu prieteni?

— Fireşte.

— Şi te lasă singură cu Adam. Asta e ideea?

— Adam este prea tânăr pentru mine. Şi momentan, se pare că este proprietatea Sarei.

— Foarte bine! Când pot veni?

— Nu ştiu, Roderick, spuse ea tulburată. E greu de spus. Adică… nu, mai bine uită de povestea asta.

Ajunseseră pe aleea cu castani care ducea spre conacul Mowbray şi Roderick opri cu un scrâşnet de frâne.

— Nu, n-am de gând să uit. Dacă nu mă inviţi, am să vin nepofit.

Apoi coborî din maşină, deschise şi portiera şi o ajută să coboare. Kate, tratată ca o prinţesă, se simţea zăpăcită.

„Trebuie să fii cu capul pe umeri! Doar are reputaţie de donjuan. Să nu mă las încântată!”

Lady Mowbray o primi pe Kate în micul salon, care era de fapt cât întregul parter al casei Clematis.

— Ce bine îmi pare că te văd, draga mea! De ce nu vii să mă vezi mai des?

„Pentru că nu sunt invitată”, răspunse Kate în sinea ei, dar cu voce tare apelă la obişnuita scuză că e ocupată.

Conacul Mowbray nu era genul de casă unde să vii nepoftit, ceea ce şi Lady Mowbray ştia foarte bine. Dar acesta era farmecul recunoscut al familiei Mowbray, o notă de nesinceritate. Spera însă ca Roderick să nu fie tot atât de superficial ca mama lui. Lady Mowbray o privea cu nişte a ochi de un albastru la fel de intens ca al fiului ei. Avea părul negru şi des strâns elegant în jurul capului mic pe care şi-l ţinea mândră, pe gâtul lung şi fin. Era o femeie foarte frumoasă şi Kate se simţi brusc stânjenită.

S-a aşezat pe marginea unei canapele, recăpătându-şi puţin încrederea în sine doar când Roderick a venit să stea lângă ea.

Ceaiul a fost adus pe o măsuţă rulantă de o doamnă de companie mai în vârstă, domnişoara Thomas, sau Tommy cum îi spuneau cei ai casei, care, cu o figură severă, o salută pe Kate destul de rece şi formal. Era mai mult ca o prietenă şi Millient Mowbray se bazase pe ea din

ce în ce mai mult de la moartea soţului ei.

Tommy cunoştea bine ambiţia şi speranţa stăpânei sale în ceea ce-l privea pe fiul acesteia, precum şi disperarea ei la gândul că nu-şi întemeiază o familie, pentru a deveni un moşier respectabil, aşa cum fusese şi tatăl lui.

Tommy o privi cu răceală pe Kate. O fată destul de drăguţă dar fără bani, fără o familie cunoscută. „Nu, decretă ea retrăgându-se în tăcere, nu este una din lumea noastră”.

Lady Mowbray turnă ceaiul dintr-un ceainic din argint în ceştile de porţelan fin.

— Mi-a spus fiul meu că vei scrie despre conac, spuse ea, dându-i lui Roderick ceaşca pentru ca acesta să i-o dea ei. Nu pot să spun că sunt în totalitate pentru ideea de a deschise casa publicului. Dar familii mai ilustre decât a noastră au ajuns să facă lucrul acesta, aşa că de ce să mă plâng? zâmbi cu tristeţe. Roderick spune că trebuie s-o facem dacă vrem să mai putem întreţine casa aşa cum se cuvine. Este o casă minunată. Desigur, mică în comparaţie cu multe altele, dar are o personalitate puternică.

— Şi o fantomă, spuse Kate zâmbind. Îmi amintesc că am pândit-o o dată, cu Angela, când eram mici. Ne-am ascuns în tufişurile de lângă ruine şi tremuram de frică şi de emoţie. Era lună plină şi deodată am văzut mişcându-se ceva. Nu era decât o vacă rătăcită... dar noi am fugit îngrozite şi niciodată de atunci n-am mai avut curajul să merg la vânătoare de fantome.

— Vino cu mine într-o noapte. Deşi este fantoma noastră, n-am văzut-o niciodată! Tu ai văzut-o, mamă?

— Acesta nu este un subiect despre care să vorbeşti în glumă, Roderick. Dacă se arată unui membru al familiei, prevesteşte o moarte. Nu vreau s-o văd şi sper că nici tu.

— Totuşi, e un subiect de publicitate. Kate poate scrie o poveste pe această temă. Pe unde se presupune că se plimbă fantoma şi când? Păcat că nu este vorba despre o tânără drăguţă cu rochie cu crinolină. Călugărul acela în

vârstă nu are atât de mult farmec.

— Roderick! Vocea mamei lui avea un ton de reproş. Kate, draga mea, mai vrei un ceai?... Şi te rog să te serveşti cu prăjituri.

După ceai, lady Mowbray şi Roderick i-au arătat toată casa şi Kate a făcut însemnări. Apoi au ieşit puţin, dar când Roderick a propus să meargă la ruine, pe o movilă cu iarbă la mică depărtare de casă, lady Mowbray s-a scuzat, spunând că se teme să nu răcească.

— N-am ştiut niciodată că mama are o aversiune faţă de fantomă.

— Dacă aceasta prevesteşte moarte, nici nu mă miră.

— Prostii! Nu cred aşa ceva! Dar povestea aceasta sperie şi perechile de îndrăgostiţi, altminteri ar trebui să se plimbe o mulţime pe aici.

Erau arcade cu piatră măcinată, ziduri sparte cenuşii, martori tăcuţi ai unor vremuri de mult trecute. Pe alocuri, urzicile ajungeau până la înălţimea umerilor, iar ferigi şi plante agăţătoare ieşeau prin crăpăturile zidurilor.

— Este deopotrivă romantic şi trist, spuse Kate, privind cu ochi visători. Şi de aici, de sus, se vede întreaga regiune, întregul Oakham Green cuibărit în vale. Uite strada principală... şi hotelul... şi pajiştea... ah, uite, aproape că disting casa Clematis şi autobuzul de Carchester care se opreşte în faţa Fermierului vesel. Se întoarse spre el, cu faţa strălucind de bucurie. N-am mai fost aici de ani de zile... Uitasem cât de minunată este priveliştea.

— Uitasem cât de minunată este Kate Gregory, spuse Roderick şi o sărută... mai întâi uşor, apoi strângând-o în braţe şi strivindu-i buzele cu pasiune.

Luată prin surprindere, abia după câteva clipe Kate se trase uşor din braţele lui.

— Nu, te rog!

— De ce? Nu-ţi place?

— Ba da. Nu. Nu ştiu.

— Sigur că-ţi place, spuse el sărutând-o din nou. Îţi

repet, gura şi ochii tăi cer să fii sărutată, numai că eşti prea ocupată ca să-ţi dai seama.

— Vai, Roderick!

A luat-o de mână şi au coborât panta alergând ca doi copii.

*

* * *

Din nou acasă, Kate parcă trăia un vis. Roderick o sărutase. Acum înţelegea perfect de bine ce simţise Sara cu o seară înainte.

O condusese acasă cu maşina, îşi luase rămas bun cu un aer degajat, apoi plecase. Angela îi ieşi repede în întâmpinare.

— Ai întârziat. Betty sună înnebunită.

— Oh, Doamne! Uitasem.

— Ai ochii plini de stele.

— Da? Roderick m-a dus la ruine. E minunat, acolo sus. Bătea un vânt atât de răcoros şi proaspăt... şi ce privelişte! Uitasem cât de minunat se vede totul de pe deal. Întregul Oakham Green se întinde ca o hartă.

— Trebuie să merg şi eu cu David.

— Neapărat. Merită să urci până acolo.

— M-aş fi dus eu la Betty, dar a fost o oarecare agitaţie aici. Adam s-a tăiat la picior cu coasa.

— Ah, nu! Şi l-am avertizat să fie atent. E grav?

— Nu e nici foarte rău, nici foarte bine. I-am dat eu primul ajutor şi acum stă pe canapea în living, cu Sara lângă el.

— Să chemăm doctorul?

— El spune că nu e necesar. Vom vedea mâine dimineaţă.

Kate ezită, dar nu mai era timp să zăbovească.

Betty deschise larg uşa, încă de când Kate era pe aleea din faţa casei.

— În sfârşit! Vai, Kate, credeam că nu mai vii. Douglas se plimbă ca un leu în cuşcă. Spune că dacă nu plecăm în clipa asta, pierdem trenul spre Londra. Lăsăm

maşina în gara Carchester. Mă tem că ne vom întoarce destul de târziu, dar Douglas te va conduce acasă. Ah, încă un lucru: nu găsesc învelitoarea de ceainic a lui Terry. Mă tem să n-o fi lăsat la cabinetul doctorului… Sper să nu-ţi creeze… dar dacă-i citeşti, în mod normal adoarme imediat. Am scris pe acest carneţel instrucţiunile de preparare a laptelui în cazul în care William se trezeşte mai târziu.

— Vii? strigă Douglas de la uşă.

— Da, da. Of, Doamne. Îmi place să ies din când în când, dar este aşa o nebunie înainte de a pleca, încât uneori mă întreb dacă merită.

Merse pe tocurile ei înalte până la maşina în care soţul ei, nervos, claxona.

— Încetează! îl trezeşti pe William! Douglas, arăt bine? Sper că i-am spus lui Kate tot ce trebuia. Dacă aş mai avea un minut să mă gândesc… Sper să nu fi uitat nimic.

— Dacă ai uitat, ghinionul tău! răspunse Douglas nemilos, accelerând.

Au ajuns tocmai când trenul pleca. Douglas a tras cu putere de uşa unui vagon, şi-a ridicat soţia în braţe şi a urcat-o, apoi a sărit şi el înăuntru. Betty s-a prăbuşit pe scaun, aproape plângând.

— Nu merită. Categoric, nu.

Ştia însă că, ajunsă acasă după ce petrecuse o seară minunată, se va simţi altfel şi va fi gata să ia totul de la început. Întotdeauna făcea aşa.

Capitolul 1

Casa lui Betty, deşi spaţioasă şi plăcută, era adesea în dezordine. Când Kate a intrat, în tot livingul erau împrăştiate jucării. Trenuleţul montat cu gări şi depouri, ocupând o treime din spaţiul podelei, arăta clar că Douglas se jucase cu Terry înainte să plece. Un tanc cu jucăriile copilului era lângă uşile cu geamuri care dădeau spre terasă. O tricicletă, un căluţ şi o coleţie de maşini de jucărie ocupau restul încăperii.

— Scuză-mă, n-am avut timp să strâng, îi spusese Betty; aruncă totul pe balcon după ce adoarme Terry. Aşa fac şi eu.

Kate s-a jucat cu băieţelul timp de o jumătate de oră, apoi i-a făcut baie şi l-a pregătit de culcare.

— Citeşte-mi o poveste!

Kate i-a citit poveşti şi poezii, de câteva ori fiecare şi, când şi-a dat seama că e pe punctul de a adormi, l-a învelit, l-a sărutat şi se pregătea să verifice dacă şi bebeluşul din camera de alături este bine, înainte de a coborî în salon.

Abia aştepta să aibă câteva clipe de linişte în care să retrăiască tot ce se întâmplase în timpul vizitei ei la conacul Mowbray. Kate era convinsă că nu va uita toată viaţa momentul în care privise

Oakham Green în bătaia vântului de primăvară, alături de Roderick. Peisajul, atât de familiar, apăruse într-o lumină cu totul nouă, iar prezenţa lui îl făcuse de neuitat. Voia să retrăiască fiorul buzelor lui, să-i reaudă vocea: „Uitasem cât de minunată eşti”.

Trăise un moment de vrajă. Toată după-amiaza, de altfel, fusese minunată, acceptând, poate, lipsa de sinceritate, plină de farmec, a lui lady Mowbray şi de dezaprobarea tăcută din partea lui Tommy.

Tocmai când a stins lumina în camera lui Terry, se auzi vocea somnoroasă a acestuia:

— Vreau boneta.

— Ce vrei, dragul meu? şopti Kate, cu mintea încă plină de vise romantice.

— Boneta, spuse Terry încercând să se ridice.

— Nu te ridica din nou, scumpul meu. Aproape adormiseşi. Am să mai stau puţin lângă tine.

— Vreau boneta, insistă Terry, scâncind.

Of, Doamne! se gândi Kate. Începe necazul.

— Boneta este în siguranţă la domnul doctor Rogers. Domnul acela bun care ţi-a dat bomboana. Îţi aminteşti?

— Vreau boneta, anunţă Terry, pe deplin treaz acum, cu buzele tremurând.

— Nu plânge, dragul meu, te rog! îl trezeşti pe William. Uite, am să-ţi dau altă bonetă.

Privi cu disperare împrejur şi apucă un fular tricotat.

— Uite, Terry, uite ce bonetă grozavă.

Terry a luat fularul şi l-a aruncat. Nu putea înţelege. Avea întotdeauna boneta când se culca şi acum, fără ea, nu se putea linişti. îi pierise somnul şi acum zbiera cât putea.

Kate era disperată. Alerga prin toată casa, oferindu-i tot felul de jucării sau obiecte tricotate, în speranţa de a găsi un înlocuitor. Dar Terry arunca furios orice obiect pe care ea i-l aducea.

Bebeluşul începu şi el să scâncească, dar, din fericire, Kate reuşi să-l liniştească repede. Apoi, îl luă pe Terry în braţe.

— Nu mai plânge, dragul meu, te rog. îl trezeşti pe William. Hai să mai citim o poveste.

— Vreau boneta, suspină Terry.

Nu mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Era nevoie de curaj, dar nu putea lăsa băieţelul într-o asemenea stare. A coborât cu el în braţe, deşi nu era deloc uşor. Telefonul era într-o cameră mică de lucru unde Betty de obicei cosea. îl aşeză într-un fotoliu şi telefon la Informaţii să afle numărul de telefon al doctorului. Terry se opri din plâns, urmărind-o cu interes.

— Doctorul Rogers nu este de serviciu în seara aceasta. Vreţi să vă fac legătura cu doctorul Curtis din Carchester?

— Nu, mulţumesc. Este o problemă personală.

— Foarte bine. Atunci, vă fac legătura.

Kate simţea deja fiori de spaimă. Probabil că se va înfuria pe ea. Şi, pe deasupra, mai începuse şi să plouă.

— Alo! Rogers la telefon.

— Domnule doctor Rogers… îmi cer scuze că vă deranjez…

— Cine este la telefon? Vocea lui era tăioasă. Nu sunt de serviciu în seara aceasta, aşa că, dacă aveţi nevoie de îngrijire medicală…

— Nu, n-am. Vă rog, domnule doctor Rogers. Sunt Kate Gregory. Am grijă de copiii doamnei Travers. Vă amintiţi de Terry care s-a izbit de un stâlp de dimineaţă? Voiam să vă întreb dacă nu cumva şi-a uitat învelitoarea de ceainic la dumneavoastră în cabinet.

— Habar n-am despre ce vorbiţi. Ce să-şi lase în cabinetul meu?

— O învelitoare veche de ceainic – o husă tricotată, cu un cap de păpuşă. Plânge îngrozitor pentru că n-o are şi nu vrea să se culce fără ea.

— Aşteptaţi puţin… Alo!

— Da?

— Am găsit-o. Era sub un scaun în cabinet.

— Ah! Mulţumesc lui Dumnezeu!

— Trimiteţi pe cineva s-o ia.

— Vai de mine!

— Ce mai e acum? Doar nu vă aşteptaţi să scot maşina şi să vin eu însumi. Întâmplător, plouă cu găleata.

— Nenorocirea este că n-am pe cine să trimit. Sunt singură şi nu pot lăsa copiii.

Terry începu din nou să plângă şi Kate ţinu receptorul în faţa gurii lui larg deschise.

— Auziţi? îmi pare îngrozitor de rău că vă deranjez atât de mult, dar Terry plânge înspăimântător.

— Bine, bine, vin. Trânti receptorul.

Kate aşteptă sosirea lui cu uşurare, dar şi cu teamă; fără îndoială, nu va fi deloc amabil. Terry începu să plângă şi mai tare.

— Gata, linişteşte-te, dragul meu. Boneta e pe drum. Hai să ascultăm, ca să putem auzi maşina domnului doctor. Domnul doctor aduce boneta.

Când în sfârşit se auzi maşina, Terry adormise. Kate alergă la uşă şi o deschise larg. În faţa ei apăru bărbatul înalt, înfăşurat într-o haină veche de ploaie, cu gulerul ridicat. Întinse spre ea învelitoarea de ceainic.

— Nu aud niciun ţipăt.

— Intraţi şi staţi câteva clipe. Vă mulţumesc foarte

mult. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

Apoi, când Terry începu să se agite şi să scâncească, fugi la el, lăsându-l pe doctor în vestibul.

— Uite, dragul meu. Uite-ţi în sfârşit boneta.

Băieţelul a înşfăcat-o şi a strâns-o la piept.

Clive Rogers putea vedea întreaga scenă de unde era.

— Vă mulţumesc încă o dată. Acum îl voi duce sus în pat.

— E prea greu pentru tine. îl duc eu. Care e camera lui?

Kate l-a condus. Doctorul l-a aşezat cu grijă în pat, apoi a rămas câtea clipe lângă ea să privească băiatul care deja adormise. Scena era stânjenitor de familială.

— Îmi aminteşte de… Am avut cândva un băieţel ca acesta.

Apoi, se întoarse brusc şi coborî scările. Kate era foarte mişcată. Nu ştia că a fost căsătorit. Nu ştia ce să spună. îl urmă, riscând o întrebare:

— Ce s-a întâmplat?

— Soţia şi copilul meu au murit într-un accident de avion, îi spuse el privind-o trist. Plecăm în vacanţă. Numai eu am supravieţuit.

— Ah, nu! Şi părinţii mei au murit într-un accident de avion, când veneau din vacanţă.

— Atunci, înţelegi.

— Înţeleg.

— Îmi iubesc munca, spuse după o pauză. Dar asta nu e întotdeauna de-ajuns. Noapte bună.

Kate înţelese acum că duritatea lui ascundea o nefericire disperată. În sfârşit, se putea relaxa şi ea; în sfârşit, se putea aşeza în linişte ca să se gândească la Roderick.

Numai că, momentele pline de farmec de pe deal au fost oarecum adumbrite de recenta întâlnire cu doctorul.

Cât stătuse acolo, în vestibul, trăsăturile lui aspre căpătaseră o forţă care dădea chipului său o nebănuită

atractivitate. Ochii aceia pe care Betty îi asemuise cu două gheţare păreau deodată nu reci, ci bântuiţi de amintiri.

Oare de ce simţise nevoia să-i vorbească despre tragedia lui? Poate că Terry îi amintea de fiul pe care-l pierduse?

Acum, lui Kate îi era ruşine şi-i părea rău de maliţiozitatea remarcilor ei. Bietul om, singur în casa aceea urâtă din cărămidă, cum să găsească subiecte de amuzament!

Familia Travers s-a întors acasă abia spre dimineaţă; după o aşteptare care i se păru lui Kate o eternitate. Douglas a dus-o acasă şi numai Byron a auzit-o venind.

A doua zi dimineaţă s-a trezit mai târziu decât trebuia, iar atmosfera la micul dejun era destul de tensionată. Angela şi Sara înghiţeau cât puteau de repede ceaiul şi pâinea prăjită, stând în picioare şi îmbrăcate deja, gata de plecare.

— Kate, de ce nu ne-ai trezit mai devreme?

— Pentru că şi eu m-am trezit târziu. Credeam că Betty şi Douglas n-au să se mai întoarcă niciodată.

— Hai, Sara. Eu plec. Pierzi autobuzul.

— O să vină altul.

— Da, dar nu suficient de repede ca să ajungi la timp.

— Şi ce dacă?

Totuşi, plecă.

Emma nu-şi găsea temele şi nu mai voia ou fiert.

— Am avut ou fiert şi ieri, de ce n-avem ou prăjit cu costiţă, astăzi?

— Pentru că nu am avut timp să pregătesc.

În cele din urmă, au plecat toate, lăsând casa într-o linişte absolută.

Kate şi-a mai turnat un ceai, apoi a început să-şi planifice ziua. Erau cotlete pentru cină, iar la prânz ea îşi va face o salată. Trebuia, pur şi simplu trebuia s-o scoată pe biata fată din puţul de mină. A făcut ordine în casă cât a putut de repede şi tocmai se aşezase la masa din bucătărie ca să înceapă să scrie, când a sunat telefonul.

— Bună, frumoaso!
— Bună, Roderick!
Încerca să-i vorbească pe un ton cât mai degajat.
— Vii cu mine?
— Când?
— Acum!
— Nu pot. Trebuie să lucrez la cartea mea.
— Vin să te iau în cincisprezece minute. După care a închis.
— Nu voi merge, îi spuse Kate lui Byron. Voi fi fermă şi-l voi refuza. Nu mai am timp.
S-a întors la masă şi a mai scris două paragrafe. Apoi şi-a pus lucrarea deoparte şi a fugit sus să se pregătească.
Bineînţeles că s-a dus cu el.
Capitolul 8
Când Kate a urcat în maşină, Roderick i-a spus că, fiindcă tot trebuia să viziteze câteva ferme depărtate de pe moşie, s-a gândit s-o cheme şi pe ea, ca ziua să fie mai interesantă.
— Pentru tine sau pentru mine?
— Sper că pentru amândoi.
Kate privi seterul care sta regeşte pe bancheta din spate.
— Nu-mi place deloc să ies la plimbare fără Byron, se uită la mine cu nişte ochi plini de reproş, dar mi-a fost teamă că Melody are ceva de obiectat dacă-l iau şi pe el.
— Poate că Melody, nu, dar eu, da. Corcitura asta a ta bătrână şi grasă n-are nimic aristocratic.
— Nici eu, aşa că, dacă mai vorbeşti în felul acesta despre Byron, n-am să mai vin nici eu!
— Dacă mă iubeşti, trebuie să-mi iubeşti şi câinele, asta vrei să spui?
— Exact.
— Ei bine, nu-i strică drăguţului tău cocher să rămână acasă, spuse el, şi porni maşina. Dragostea trebuie temperată prin fermitate, Kate.
— Asta este una din slăbiciunile mele; când iubesc,

îmi vine greu să fiu fermă.

— Voi ţine minte lucrul acesta.

— Mă gândeam la Emma.

— Emma?

— Sora mea cea mică. Se bazează prea mult pe mine. îi displace să am interese strict personale, în afara casei. Pentru Emma am fost ca o mamă şi se aşteaptă din partea mea să mă comport ca o mamă şi să fiu întotdeauna în preajma ei. Este foarte supărată pentru orice tentativă de a mă desprinde puţin de programul meu obişnuit.

— Sunt încântat să aud că mi-ai urmat sfatul şi nu mai stai tot timpul să munceşti. În ceea ce o priveşte pe sora ta cea mică, îţi repet, fii fermă!

— Am vrut să fiu fermă şi cu tine când mi-ai telefonat azi. Şi uită-te la mine!

— E chiar o plăcere! Arăţi încântător.

— Ştii că nu asta am vrut să spun, dar oricum, mulţumesc.

— Acum, te rog, nu ne strica ziua cu mustrările tale de conştiinţă.

— Promit că n-o voi face! spuse Kate, dând grijile deoparte şi bucurându-se de peisaj. Acum am evadat, aşa că mă voi distra. Nu-i aşa, că priveliştea e minunată aici, Roderick? Şi se mai spune că Essex este un ţinut urât!

— Numai pentru cei ce nu ştiu unde să privească.

Deodată, Kate scoase o exclamaţie de mâhnire.

— Vai! Am uitat…

A privit-o, pe jumătate amuzat, pe jumătate exasperat.

— Ce mai e acum?

— Îmi pare rău, dar e ceva grav. Tocmai mi-am amintit de Adam.

— Ce e cu Adam?

— Ar fi trebuit să merg la rulotă înainte să plec, să văd cum se simte. Ieri s-a tăiat la picior în timp ce cosea iarba în livada noastră.

— Nu mă întorc din drum. De ce-ţi faci griji, doar nu

e un copil!

— Dar lucra pentru noi şi era coasa noastră… una cam ruginită…

— Nu te mai gândi. Poate să-şi poarte şi singur de grijă. Va merge la doctor dacă va considera necesar.

— Da, sigur, se agăţă Kate de fărâma de încurajare pe care i-o oferea el, străduindu-se să alunge din minte îndoielile.

Când s-a întors acasă după-amiază şi n-a văzut nici urmă de Adam, temerile ei au reapărut. S-a dus repede la rulotă, unde l-a găsit pe Adam întins pe pat, suferind îngrozitor.

— Vai, Adam, îţi e rău şi eu n-am ştiut nimic, altfel aş fi venit mai devreme. Merg imediat să-i telefonez doctorului Rogers.

— Îmi pare rău că-ţi dau bătaie de cap.

— Nu, nu e adevărat. Sunt de vină pentru că…

— Nu este vina ta, o întrerupse el. Am fost neglijent. Dar mă bucur că te-ai întors. Am ajuns până la casă, dar am găsit-o încuiată.

— Am fost plecată. Nu-ţi face griji. Totul va fi bine.

Alergă înapoi în casă, să telefoneze, departe de a simţi încrederea pe care o afişa. Într-un târziu, răspunse cineva.

— Casa doctorului Rogers.

Era menajera, doamna Rush, o femeie lentă, cam greoaie, căreia nu-i plăcea să răspundă la telefon, dar care avea datoria să preia mesajele pentru doctor când domnişoara Davies avea liber. I-a spus că doctorul Rogers era plecat la un pacient, că nu ştie când se va întoarce, dar că îi va spune imediat ce va veni… mai spuneţi o dată adresa, vă rog… Da… am înţeles… Nu, nu uit.

Kate a închis telefonul, mai agitată ca niciodată. Poate că doamna Rush nu-şi dădea seama de gravitatea situaţiei… poate că ar trebui să telefoneze la spital? Sau poate că îşi făcea prea multe griji degeaba, deranjând oameni care aveau şi aşa prea mult de lucru.

Întorcându-se, a văzut o bucăţică de hârtie în cutia de scrisori. Am venit de dimineaţă, cum am stabilit. Unde ai fost? Betty. Apoi, telefonul sună tare, făcând-o să tresară; era editorul care întreba când e gata cartea. Capul începu să-i vâjie. Ceea ce începuse ca o zi veselă se transforma încet într-un coşmar.

S-a dus la Adam, apoi, temându-s-e ca doctorul să nu plece dacă nu vede pe nimeni afară, s-a dus să aştepte la poartă până când vine Emma de la şcoală.

— O să moară Adam? întrebă Emma când veni, cuprinsă de teamă, simţind îngrijorarea lui Kate.

— Cum să moară?

— Atunci, de ce eşti atât de agitată?

— Stai aici la poartă şi, când vine doctorul, adu-l direct la rulotă. Eu merg să stau cu Adam.

Când Clive Rogers apăru, examină pacientul în tăcere, apoi îi făcu semn lui Kate să-l urmeze afară.

— De ce nu m-ai chemat mai devreme? o întrebă el sever.

— Am încercat, dar eraţi la un pacient.

Doctorul făcu semn cu mâna că nu despre asta era vorba.

— Înţeleg că accidentul s-a petrecut ieri după-amiază.

Tonul lui era acuzator.

— N-am vrut să vă deranjăm inutil.

— În astfel de cazuri, nu se riscă. Există întotdeauna pericolul infectării. Trebuie dus imediat la spital. Am să telefonez chiar acum să chem o ambulanţă.

Doctorul porni cu paşi mari spre casă. Kate îl urmă grăbită, îngheţată de groază, umilită de atitudinea lui aproape dispreţuitoare faţă de ea, simţindu-se sortită să apară întotdeauna într-o lumină defavorabilă, deşi conştientă de o bruscă dorinţă ciudată din partea lui de a n-o acuza. A aşteptat lângă uşă până când el a telefonat.

— Ar fi bine să fie anunţate rudele lui.

A mers înapoi la pacient, spunându-i lui Kate să-l

anunţe când soseşte ambulanţa.

Când Angela şi Sara se întorceau acasă, Adam era transportat în ambulanţă şi doamna Foster privea pe fereastră fără să se mai ascundă.

Sara alergă spre Kate, prinzând-o de braţ şi întrebând-o agitată:

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Apoi, când l-a văzut pe Adam întins pe targă, a izbucnit în lacrimi.

— Se va rezolva totul. E pe mâini bune, o linişti Kate, afişând un calm pe care era departe de a-l simţi.

Au intrat în casă, departe de curiozitatea trecătorilor, au închis uşa şi au rămas privindu-se neputincioase una pe cealaltă. Byron, cu intuiţia specifică oricărui câine, contribuia cu scâncete triste la acest tablou dezolant.

— Bietul Adam. Bietul băiat… spuse Angela.

— Taci! strigă Sara printre hohote de plâns şi fugi sus.

— Va muri Adam? ţipă Emma, ascuţit.

Nimeni nu răspunse.

— Doctorul Rogers crede că ar trebui să-i anunţ rudele. Am să merg la Madge. Cotletele sunt în frigider. N-am pregătit legumele. Am fost plecată.

— Plecată? Unde? întrebă Emma suspicioasă. Cu cine ai fost plecată? Cu Roderick Mowbray? Kate, ţi-am spus… Nu vreau să ieşi cu Roderick Mowbray… Nu te las să ieşi cu Roderick Mowbray, spuse ea bătând din picior, apoi începu să ţipe ascuţit.

Kate şi Angela priveau îngrozite. Apoi Angela îi trase o palmă peste obraz.

— Încetează, Emma!

Emma se opri la fel de brusc cum începuse, speriată de propria ei purtare.

— Voi discuta cu tine mai târziu, spuse Kate. Te-ai comportat prosteşte şi ştii foarte bine acest lucru. Fugi sus, spală-te pe faţă şi piaptănă-te… Mulţumesc, Angela. Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă ai pregăti masa cât

timp lipsesc eu. Nu întârzii… Apoi, în timp ce Emma urca, se adresă Angelei: Ce naiba mă fac cu copilul ăsta?

— Va trebui să înveţe că ai şi tu dreptul la viaţă.

Tulburată, Kate îşi luă bicicleta şi porni spre şcoală. Ca şi cum n-ar fi avut şi aşa destule probleme, mai apăruse acum şi această atitudine a Emmei faţă de prietenia ei cu Roderick. Oare antipatia celei mici era numai faţă de Roderick? Pe măsură ce mergea, devenea din ce în ce mai sigură că Emma va reacţiona la fel faţă de orice bărbat de care va vedea că se ataşează.

Ca Emma să fie fericită, se pare că ea, Kate, nu trebuia să aibă niciun prieten. Angelei i se părea simplu: „Va trebui să înveţe că ai şi tu dreptul la viaţă”. Ea, însă, avea o presimţire neagră că lucrurile nu vor fi deloc simple. Faptul de a fi curtată de un tânăr plăcut era o experienţă pe care Kate şi-o interzisese până acum, considerând că este de datoria ei să aibă grijă de casă şi de surorile mai mici, în special de Emma. Dar nici Emma nu mai era chiar atât de mică şi ea avea deja aproape douăzeci şi trei de ani…

Când a ajuns acasă la Madge, aceasta bea ceaiul. I-a deschis uşa zâmbind bucuroasă când văzu că, de data aceasta, câinele n-o mai însoţeşte.

— Tocmai la timp, spuse Madge amabilă. Intră să bem ceaiul împreună.

Kate i-a spus că nu poate rămâne şi că a venit în legătură cu Adam.

— Ce-a mai făcut? Ţi-am spus, Kate, nu-mi asum niciun fel de răspundere pentru el.

— Este bolnav. Mă tem că destul de grav. Doctorul Rogers a considerat că trebuie anunţate rudele lui.

Madge păru foarte surprinsă şi, după ce Kate o informă pe scurt despre accidentul cu coasa, spuse că mama vărului ei era văduvă şi se recăsătorise de curând.

— Cred că locuieşte acum undeva prin nord, dar n-am adresa. Ţi-am spus, n-am păstrat legătura cu ei. Poate că ar fi mai bine să merg eu la spital în seara aceasta şi să

văd ce e cu el…

— Ai vrea, Madge?

— Aş dori să vii cu mine. Te iau într-o oră. E bine? Deşi nu-mi pot imagina cum a ajuns să se rănească în timp ce cosea. îl ştiam un leneş incurabil. N-ar fi pus mâna să lucreze ceva pentru nimic în lume.

— Înseamnă că s-a schimbat mult, pentru că, deşi n-are experienţă, munceşte cu drag şi este gata să accepte orice slujbă.

— Foarte frumos din partea lui, dacă e aşa. Sigur, îmi pare rău că e bolnav.

Când Sara a auzit de vizita la spital, şi-a anunţat imediat intenţia de a merge şi ea. Angela a rămas acasă pentru că urma să vină David şi aşa, puteau să aibă grijă de Emma. După cina care s-a desfăşurat mai mult în tăcere – lucru fără precedent în familia lor – Kate s-a pregătit de plecare, fără să-i dea nicio atenţie Emmei, care se tot învârtea în jurul ei, nefericită.

— Nu-i aşa că eşti supărată pe mine? spuse Emma în cele din urmă.

— N-ar trebui să fiu?

— Nu-mi place când eşti supărată pe mine.

— Nici mie nu-mi place când te porţi ca un copil răsfăţat.

— Îţi place Roderick, aşa e?

— Motivul pentru care mă întâlnesc cu Roderick este să scriu istoria conacului pentru un ghid turistic. Mă voi mai întâlni cu el ca să discutăm acest proiect, aşa că trebuie să te obişnuieşti cu această ideea, fără să mai faci vreo criză de furie.

— Şi nu te vei căsători niciodată cu el?

— Acest lucru este foarte puţin probabil.

— Promite-mi.

— Emma, nu pot să promit că nu mă voi căsători cu nimeni, dar ţi-am promis că nu te voi părăsi şi asta trebuie să fie de-ajuns. Aşa că, nu mai fi tristă şi dacă n-ai teme, te poţi uita la televizor. E unul din filmele tale preferate…

Acum, la revedere.

O sărută pe Emma şi coborî. Madge o aştepta în maşină. În timp ce Madge conducea repede spre spital, Sara, singură pe bancheta din spate, încerca să-şi stăpânească panica.

Cu trei zile în urmă, nici nu ştia că Adam există, iar acum simţea că dacă i se întâmplă ceva, nici ea nu va supravieţui.

Ori de câte ori o ţinea de mână, era ca o legătură tainică între ei; când a sărutat-o prima oară, uşor şi tandru, tremurase de plăcere. A fost dragoste la prima vedere – adâncă, adevărată. îi povestise că pasiunea lui era să fie naturalist, dar nu avea fonduri pentru a urma cursurile necesare şi, fiindcă ura munca monotonă de birou, se întorsese spre a doua lui mare dragoste, teatrul.

Şederea lui în rulotă îi oferea ocazia ideală de a studia natura. Cum avea puţin timp, intenţiona să exploreze pădurile şi câmpiile din împrejurimi, filmând animalele sălbatice, studiindu-le obiceiurile, făcând însemnări în speranţa de a scrie cândva o carte. îl implorase s-o ia cu el în una din expediţiile sale şi-i promisese că vor merge împreună. Avea o concepţie cu totul originală asupra multor lucruri. Şi pe ea o făcuse să se simtă deosebită. îi spusese că ea însăşi avea ceva din frumuseţea şi sălbăticia naturii. Şi Sara, la rândul ei, îl considera cu totul deosebit faţă de ceilalţi tineri pe care-i cunoştea. Felul cum arăta, cum se îmbrăca, modulaţia vocii lui, dicţia perfectă, toate acestea o făceau să viseze.

Simţea că o urăşte pe Madge pentru atitudinea pe care o avea faţă de el doar pentru că nu corespundea standardelor ei de corectitudine.

Când au ajuns, era ora de vizită şi o mulţime de oameni se îndreptau spre intrarea principală. Sara observă că majoritatea duceau flori, sau pachete sau altceva.

— Ar fi trebuit să-i aducem şi noi flori, spuse ea, şi alergă spre un bărbat care vindea buchete de lalele, narcise şi violete.

Alese un bucheţel de violete, apoi se întoarse lângă celelalte două. Madge mergea prima, urmată, cam şovăitor, de cele două surori. Privi în jur, dar siguranţa de sine începu s-o părăsească.

— Nu-l văd, spuse ea.

Sara, însă, se îndreptă spre un anumit pat din colţ.

— Vai, Adam! spuse Sara cu vocea înecată de plâns.

El deschise ochii şi-i zâmbi.

— Sara! Ce bine că ai venit! spuse el întinzând mâna. O adevărată delegaţie, zise el văzându-le şi pe celelalte.

— Ţi-am adus acestea.

— Florile mele preferate.

— Eşti bine? A fost un şoc să văd cum te duc la spital.

Ochii ei străluceau de lacrimi.

— Sigur că sunt bine. Au tot pompat tot felul de medicamente în mine. Mă voi face bine.

— A venit şi verişoara ta să te vadă, spuse Kate.

Madge îl privea fix, cu ochii dilataţi.

— Acesta nu este vărul meu Adam. Nu l-am văzut în viaţa mea.

A urmat o tăcere totală. Kate şi Sara s-au uitat la ea, apoi la tânărul din pat.

— Nu e vărul tău?

— Sigur că nu! Nu ştiu cine eşti tinere, dar aş dori să aflu ce pui la cale.

— Voi încerca să explic, începu Adam, cu faţa îmbujorată.

— Ai face foarte bine.

— Chiar contează acum? interveni Sara. Lasă-l în pace, Madge, te rog. Va explica mai târziu.

Era absurd de bucuroasă să afle că Adam nu era niciun fel de rudă a lui Madge.

— Este bolnav, Madge, spuse Kate. Lasă-l să se odihnească.

— Nu are niciun drept să se dea drept rudă a mea şi imediat ce se va simţi mai bine, îmi e dator cu o explicaţie.

— Pacienţii n-au voie să primească mai mult de doi

vizitatori o dată, spuse o asistentă. De altfel, cred că ar fi mai bine să plecaţi toate. Instrucţiunile sunt ca acest pacient să nu fie deranjat.

Sara strânse mâna lui Adam, îi zâmbi şi-i promise că va veni a doua zi, după care ieşi şi ea din salon.

— Cum se simte? încercă totuşi Kate să afle mai multe de la asistenta care le rugase să plece.

— Foarte bine.

— Se va face bine, nu-i aşa? întrebă Sara, îngrijorată.

— Telefonaţi mâine, după vizita doctorului. Vom şti mai mult atunci.

— Nu-l lăsaţi să moară! spuse Sara patetic, luând mâna asistentei.

— Dacă îmi stă în putere, nu va muri, răspunse asistenta ferm.

În maşină, Madge izbucni din nou.

— Vreau să ştiu ce e în capul acestui individ. Să se dea drept vărul meu! Ce ridicol! Trebuia să-şi închipuie că va fi descoperit. Oricum, cred că nu face doi bani. Niciodată n-am avut timp de pierdut pentru astfel de pletoşi. Nişte beatnici, nimic altceva… Te sfătuiesc, Kate, ca pe viitor să ai mai multă grijă cui închiriezi rulota.

— L-am acceptat fără rezerve pentru că a spus că-ţi este rudă.

— Tocmai pentru asta sunt furioasă şi nu voi lăsa lucrurile aşa. Voi pretinde nu numai explicaţii, ci şi scuze. Dacă este cumva prieten cu vărul meu, înseamnă că este şi el tot un pierde-vară. Categoric.

— Te rog, Madge, spuse Kate care, brusc, nu mai putu să suporte predica lui Madge şi tonul vocii acesteia, doar n-a comis o crimă.

— Ba tocmai asta a făcut! E un impostor.

— Sunt sigură că va explica totul.

— Fără îndoială! Şi vărul meu găseşte întotdeauna explicaţii plauzibile.

— Ei bine, mie îmi place! decretă Sara tare şi ferm. Nu-mi pasă cine este sau ce a făcut; îmi place.

Apoi izbucni în lacrimi.

— N-ar trebui să te laşi dominată de emoţii, spuse Madge. Eşti tânără şi lipsită de experienţă, Sara, dar vei învăţa, aşa cum s-a întâmplat şi cu mine, din experienţe dureroase. Presupun că tocmai prin aceste chinuri trece şi Kate acum. Toate suntem rănite mai devreme sau mai târziu, dacă nu suntem atente. Este o lume a bărbaţilor şi nu putem avea încredere în niciunul.

Când au ajuns la poarta casei Clematis şi cele două surori au coborât din maşină, Kate a mai rămas puţin.

— Ce ai vrut să spui, Madge?

Madge aruncă o privire rapidă spre ea şi un zâmbet ciudat îi ridică vag colţurile buzelor.

— Aud că te întâlneşti cu Roderick Mowbray. Dacă aş fi în locul tău, aş fi foarte atentă. Doar e recunoscut pentru nestatornicia lui.

— Când voi avea nevoie de sfatul tău, Madge, ţi-l voi cere.

— Am avut impresia că asta ai şi făcut, răspunse Madge mieros. Te rog să mă scuzi dacă am vorbit neîntrebată.

Apoi porni maşina, pe buze având acelaşi zâmbet superior.

Capitolul 9

Adam deveni faimos peste noapte în Oakham Green. Vestea că tânărul care locuia în rulota surorilor Gregory era grav bolnav, că se dăduse drept vărul lui Madge Harper, dar că aceasta nu-l văzuse în viaţa ei şi că era de-a dreptul furioasă pe el, se întinse cu repeziciune.

Betty apăru după câteva zile, avidă de amănunte de ultimă oră.

— Te-am prevenit, Kate, despre pericolul de a lua în gazdă un străin, strigă ea, dând buzna în casa Clematis, cu vădită plăcere pentru faptul că temerile i s-au confirmat.

— Te rog să mă scuzi, Betty, începu Kate pe un ton jalnic. Aş prefera de o mie de ori mai mult să discut cu tine la o cafea, dar trebuie – repet trebuie să lucrez în

dimineaţa aceasta. Editorul m-a sunat aseară şi a cerut cartea.

— Ei, dacă nu e gata, n-o va avea; asta este. Dar poţi să stai cu mine de vorbă câteva minute, nici eu nu pot sta mult. Am lăsat copiii cu doamna Thing. Nu mi-ai spus cum ai reuşit să recuperezi învelitoarea de ceainic a lui Terry. Presupun că i-ai telefonat doctorului Rogers. S-a supărat?

— Fireşte că n-avea cum să fie mulţumit, din moment ce a trebuit s-o aducă el însuşi.

— Biata de tine! a fost vina mea. Apoi, schimbând subiectul: ce e cu băiatul ăla, Adam, este foarte bolnav?

— Destul de grav, dar datorită medicinei moderne, va supravieţui. I s-au dat tot felul de antibiotice. Nu mă pricep foarte bine, dar cred că nu-şi va pierde viaţa sau piciorul, aşa cum s-ar fi întâmplat cu mult timp în urmă. Ne bucurăm foarte mult, după cum îţi poţi imagina.

— Şi de ce a pretins că e vărul lui Madge Harper?

— Încă n-am clarificat această problemă. Voi merge din nou la spital astă seară şi poate voi afla mai multe.

Betty păru dezamăgită; sperase să afle întreaga poveste.

Kate rămase la masă, aşteptând ca Betty să plece, dar aceasta continua să stea, jucându-se cu un creion, după care spuse brusc:

— Cum te-ai distrat cu Roderick Mowbray?

— De unde ştii că am fost cu el?

— Draga mea, tot satul ştie că eşti ultima cucerire a lui Roderick Mowbray!

— Doar pentru că am fost văzută împreună cu el de câteva ori, presupun că lumea îşi închipuie deja că voi fi viitoarea stăpână a conacului!

— Draga mea, strigă Betty râzând şi aşezându-se pe un colţ al mesei, n-ar fi amuzant? îţi doresc tot norocul din lume.

— Mulţumesc.

— Sigur că este grozav de atrăgător… Şi pe mine mă zăpăceşte când mă priveşte cu ochii aceia albaştri superbi.

Ai fost foarte isteaţă, draga mea.

— Betty, nici vorbă de aşa ceva! Dacă vrei să ştii, tu sau oricine altcineva, îl interesez pe Roderick doar pentru că scriu pentru el un istoric al conacului Mowbray. Interesul lui pentru mine se va sfârşi în clipa în care termin de scris broşura.

Rostind aceste cuvinte, Kate şi-a dat seama că ar putea fi adevărate.

— Sper să nu fie aşa! Mi-ar plăcea teribil să discut despre „prietena mea lady Mowbray”.

— Oricum, nu mă văd în postura asta; nu sunt genul.

— Poate că nu, n-ai nimic aristocratic, dar eşti foarte drăguţă.

— Eşti amabilă să spui aceasta.

— Ei, dacă Roderick te părăseşte mai târziu, spuse Betty coborând de pe masă, nu fi supărată. Mama lui Roderick nu este o soacră pe care să ţi-o doreşti.

— Pe mine mă înspăimântă şi mai tare Tommy.

— Şi chiar deschid casa pentru accesul publicului? Pentru jumătate de coroană intrarea? Asta este jaf pe faţă! râse Betty şi, în sfârşit, plecă.

Vorbăria lui Betty i-a distras atenţia. Privea foaia de hârtie din faţa ei. Ştia că, în subconştient, aşteaptă să sune telefonul, sperând să audă din nou vocea lui Roderick.

Pur şi simplu nu merge aşa!

Se mobiliză să-şi salveze eroina. Povestirea înaintă bine, dar nu primi nicio veste de la Roderick toată ziua.

Seara s-a dus la spital să-l vadă pe Adam.

Deoarece nu avea rude – fusese crescut într-un orfelinat – fetele au hotărât să-l viziteze pe rând până avea să se întoarcă iar la rulotă.

Sara îl vizitase de mai multe ori, nu numai când era rândul ei, dar în seara aceea avea de onorat o invitaţie mai veche la ziua de naştere a unei prietene. Angela se întâlnea cu David, aşa că-i reveni lui Kate obligaţia de a lua autobuzul până la Carchester, pentru a mai înveseli bolnavul.

Emma era la o acţiune în cadrul şcolii şi avea instrucţiuni de a merge la doamna Foster dacă nu găsea pe nimeni acasă când se întoarce.

Kate porni abătută spre staţia de autobuz. Poate pentru că era obosită. După ore întregi de scris, îi venea adesea greu să părăsească lumea personajelor ei şi să se adapteze la realitatea de fiecare zi.

Poate că era dezamăgită fiindcă se aşteptase s-o caute Roderick. Terminase schiţa pentru istoricul conacului şi voia să i-o arate. Angela citise manuscrisul şi-l considerase bun. Kate spera să-i placă la fel de mult şi lui Roderick şi mamei lui.

În timp ce aştepta autobuzul în lumina blândă a amurgului de primăvară, o maşină gri opri în faţa ei.

— Trebuie să merg la Carchester, spuse doctorul Rogers. Pot să te duc cu maşina?

Kate tresări din visare.

— Ah, da, mulţumesc.

Era interesant, se gândi ea, cât de diferit conduceau oamenii maşina. Betty gonea de parcă era urmărită de bandiţi, Roderick mergea cu viteză mare pe autostradă şi apoi încetinea pe drumurile mai puţin circulate, ea conducea prudent, gata oricând să poată frâna, iar Clive Rogers cu totul altfel.

Conducea constant cu viteză, dar foarte sigur pe sine, nu se angaja niciodată în acţiuni riscante şi trebuia doar rareori să frâneze. Kate s-a rezemat de spătarul scaunului, simţindu-se neaşteptat de relaxată.

— Obosită?

— Puţin.

— Arăţi obosită.

Aruncând o scurtă privire spre profilul lui, Kate se gândi că remarca era valabilă şi pentru el. Era uşor încruntat, ca şi cum l-ar fi durut capul. I-a spus că merge la spital să-i facă o vizită lui Adam.

— A avut noroc. Dacă mai întârzia câteva ore, ar fi fost prea târziu.

— Nu este nevoie să-mi mai amintiţi. Şi aşa mă simt îngrozitor de vinovată.

— Nu te învinuiam.

— Ba da, ba da, izbucni ea brusc. Întotdeauna o faceţi. M-aţi învinuit că v-am chemat prea repede pentru Emma şi apoi că nu v-am chemat suficient de repede pentru Adam. Mi-aţi reproşat că o las pe doamna Foster prea mult singură şi aţi reuşit chiar să mă faceţi să mă simt răspunzătoare că Terry şi-a uitat învelitoarea de ceainic în cabinetul dumneavoastră. Indiferent ce fac vi se pare greşit sau stupid…

Aproape că plângea.

— Draga mea fată, începu doctorul, luat prin surprindere.

— Mă numesc Gregory. Kate Gregory.

— Draga mea Kate, spuse el în mod neaşteptat, cred că eşti surmenată.

— Scuzaţi-mă. Accesul ei de furie cedă. Am scris toată ziua, cred că sunt obosită.

Doctorul i-a spus că auzise că scrie povestiri care se bucurau de mult succes; ştia de la doamna Foster. Doamna Foster se simţea mult mai bine, atât fizic cât şi psihic, în urma tratamentului urmat la spital şi lăuda foarte mult fetele care locuiau lângă ea, în special pe Kate.

— Te înşeli dacă îţi închipui că te învinovăţesc pentru ceva. Vezi tu, şi doctorii sunt de multe ori în stare de stres şi mă tem că nu procedez întotdeauna cu tact, dar sunt convins că îţi ajuţi mult vecinii. Îmi cer scuze dacă te-am supărat. Cred că eşti prea sensibilă.

— Oricum, am exagerat lucrurile, spuse Kate înseninată. Şi pe mine mă îngrijorează faptul că doamna Foster este singură. Fac tot ce pot.

— Sunt sigur.

După care continuă să-i povestească despre nepoatele lui care erau nişte cititoare pasionate şi îi ceru o listă cu titlurile cărţilor scrise de ea, gândindu-se că acesta ar fi cel mai potrivit cadou de Crăciun pentru ele.

Drumul până la Carchester păru surprinzător de scurt. Parcând maşina în curtea spitalului, i-a spus că avea nişte treburi de rezolvat, dar nu vor dura mult, aşa că o va duce înapoi acasă cu maşina.

— Autobuzele vin mai rar seara. Am să te aştept.

Kate îi mulţumi, simţindu-se cu adevărat recunoscătoare şi se îndreptă spre salon, bucuroasă că relaţia dintre ea şi doctor începe să se îmbunătăţească.

Adam avea privirea fixată asupra şirului de vizitatori care intrau. Kate observă uşurată, că arată mult mai bine.

— Ştiai că Sara nu vine astă-seară, da?

— Da. Mulţumesc că te-ai deranjat.

— Nu m-am deranjat deloc. De fapt, m-a adus doctorul Rogers cu maşina şi mă voi întoarce tot cu el. Ţi-am adus nişte cărţi; ciocolata este de la Sara.

— Înţeleg că s-a dus la o petrecere.

— Da. Ziua de naştere a unei vechi prietene de la şcoală.

— Presupun că o ia cu maşina un individ şi pe urmă o conduce înapoi acasă.

— Petrecerea este într-un sat la distanţă de zece mile, aşa că n-ar fi putut merge pe jos.

— Afurisitul ăsta de picior care mă ţine ţintuit în pat.

— În curând, te vei face bine.

— Sara se întâlneşte cu mulţi tipi?

— N-are pe nimeni în mod special, dar e foarte populară.

— Cred şi eu.

Se rezemă de perne, privind trist în gol.

— Nu fi trist. Ştiu că e o foarte slabă consolare să mă vezi pe mine în locul Sarei, dar va veni şi ea mâine.

— Scuză-mă. Sunt un prost. Trebuie să fie îngrozitor de plictisitor pentru voi toate să veniţi atât de des la mine. Vă sunt extrem de recunoscător. Presupun că Adam Harper şi alţi câţiva din cadrul companiei vor veni curând să mă vadă când vor afla ce am păţit.

— Ar fi frumos din partea lor. Apoi, riscă o întrebare.

De ce te-ai dat drept vărul lui Madge Harper? încă nu ştiu toată povestea, dar Sara mi-a spus câte ceva, şi anume că eşti orfan, iar vărul lui Madge îţi e prieten.

— Eram prieteni, dar acum el are o iubită, aşa că am rămas singur. De la el ştiu despre Oakham Green, cu atmosfera lui idilică; spunea că va fi exact pe gustul meu. Cum am avut aceste câteva săptămâni libere înainte de deschiderea stagiunii, m-am gândit să vin să văd aceste locuri. Ar fi venit şi Adam la sfârşit de săptămână, dar n-o suportă pe verişoara lui.

— Mă tem că sentimentul e reciproc. Madge spune că-i datorează cinci lire.

— Se poate. E întotdeauna lefter, ca mai toată lumea, de altfel.

— Dar de ce te-ai dat drept el, totuşi?

— Din prostie, bănuiesc. Când am văzut rulota, mi-am dat seama că este exact ce-mi trebuie pentru una sau două săptămâni şi când am aflat că eraţi patru fete care locuiaţi singure mi-a fost teamă că nu veţi admite niciodată un individ necunoscut în curtea voastră fără referinţe şi atunci, sub impulsul momentului, am spus că sunt vărul lui Madge Harper. M-am temut că nu va fi de-ajuns să spun că sunt doar un prieten al vărului lui Madge Harper. Am regretat imediat, pentru că am bănuit că se va descoperi până la urmă adevărul, dar nu mai aveam ce face. Numele meu este într-adevăr Adam, dar Hurst, nu Harper.

— Mă bucur de cunoştinţă, Adam Hurst. Şi mă bucur că acum ştiu adevărul. Voi pune capăt poveştilor care circulă prin sat şi zvonurilor care înfierbântă imaginaţia oamenilor care văd în tine, unii un spărgător de bănci care se ascunde de poliţie, alţii un răufăcător. Eu personal şi surorile mele vom da uitării această poveste.

— Înseamnă că nu-mi veţi cere să plec?

— Sigur că nu. De ce am renunţa la primul grădinar de care am reuşit să facem rost după luni de zile? Singura condiţie este să nu te mai atingi niciodată de coasa aceea.

— Fii fără grijă. Niciodată!

Când Kate a ajuns la maşina doctorului, acesta dormea, cu capul rezemat de spătarul scaunului. Arăta mai tânăr când dormea, fiindcă trăsăturile îi erau mai destinse. Este epuizat, se gândi Kate. Deservea pe lângă Oakham Greene, alte trei sate. Suprasolicitat şi prea puţin plătit, doar îi spusese... totuşi, o muncă plină de satisfacţii. Medicii, hotărât lucru, sunt oameni deosebiţi – oameni care au puterea de a face bine, a căror muncă este cu adevărat importantă.

Ca şi cum ar fi simţit privirea ei, a deschis brusc ochii.

— Te rog să mă scuzi.

— Dormeaţi, spuse Kate cu blândeţe. Eraţi atât de liniştit, încât era păcat să vă deranjez.

— Să sperăm că nu sforăiam cu gura deschisă, spuse el cu un zâmbet, deschizându-i portiera să urce.

— De fapt, aveaţi un aer extrem de aristocratic. Profilul dumneavoastră mi-a amintit de acel cruciat din piatră de pe mormântul din biserică.

— Dumnezeule!

După ce au ieşit din curtea spitalului şi au intrat pe şoseaua principală, doctorul a vorbit din nou:

— Tânărul acesta al vostru se simte bine. Săptămâna viitoare va ieşi din spital.

— Arată mult mai bine în seara aceasta. Datorită dumneavoastră.

— Datorită îngrijirii din spital, nu mie.

— Dar dumneavoastră l-aţi dus acolo la timp. Chiar acum mă gândeam că viaţa unui medic este plină de satisfacţii profesionale.

— Da, avem astfel de momente frumoase.

Când au intrat pe strada principală din Oakham Green, a încetinit în dreptul unui şir de case vizavi de hotel.

— Trebuie să fac o vizită aici. Nu durează mult.

Coborâse deja înainte ca ea să poată răspunde. La una din ferestrele de la etaj, era lumina aprinsă.

În dreptul hotelului era mare agitaţie. Se organizase un dineu pentru ajutorarea unei organizaţii locale. Din maşini coborau oameni bine îmbrăcaţi, apoi maşinile dispăreau, duse de şoferi la locurile de parcare.

Aşteptând în maşina doctorului, Kate se amuza de scena plină de animaţie; recunoştea multe din persoanele care soseau, privea rochiile doamnelor, se uita curioasă la cuplurile care intrau... când, deodată, tresări dureros recunoscând maşina sport care oprea acum la intrare: maşina lui Roderick!

Roderick era la volan şi lângă el, înaltă, strălucitoare, suplă, Lucilla Lawson într-o rochie lungă din satin de culoarea jadului şi o capă din blană de nurcă.

Da, de ce nu? Lucilla Lawson era o femeie pe care oricine şi-ar fi dorit-o: veselă, tânără, frumoasă şi bogată.

„Ai fost o proastă, Kate Gregory, dacă ai putut crede că numai tu erai în viaţa lui Roderick”!

S-au dus speranţele lui Betty de a se putea lăuda cu prietena ei, lady Mowbray.

Încercă să facă haz de necaz; să-şi spună că nu-i pasă. Probabil că asta a vrut să spună Madge când au venit de la spital. Madge ştia că Roderick este prieten cu Lucilla, doar au fost amândoi, şi ea şi Roderick, la petrecerea dată de familia Lawson în cinstea doctorului. Kate îşi tot repeta că asta nu înseamnă nimic; noroc că s-a trezit la timp. Acum îi părea rău că-i răspunsese cu brutalitate lui Madge când aceasta a încercat s-o avertizeze.

Şi totuşi, simţea o dezamăgire. Viaţa devenise deodată mai luminoasă, mai veselă, plină de savoare; acum, revenea la normal, la banalitatea încă şi mai insipidă decât înainte.

Doctorul s-a întors, zâmbind.

— În această după-amiază, aici a venit pe lume un copil; la naştere a asistat o soră medicală şi am vrut să confirm că totul este în regulă. Este un băieţel grozav. Au deja trei fete, aşa că toată lumea e fericită.

Pe faţa lui Kate apăru un zâmbet şters.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă el privind-o mai atent.

— Nu, nimic. Mă amuzam privind pe cei care sosesc la balul dat la hotelul de vizavi în scopuri caritabile.

— Mi se pare că am cumpărat şi eu un bilet de participare, dar am uitat complet.

— Îţi place să dansezi?

— Îmi plăcea, înainte de…

Nu şi-a mai continuat fraza, iar Kate regreta că pusese această întrebare. Sigur că da, mergea să danseze cu soţia lui, dar apoi nu mai avusese niciun rost pentru el.

— Angela şi Sara merg destul de des să danseze, spuse ea pentru a umple tăcerea stânjenitoare care se aşternuse. Eu am cam renunţat la aşa ceva încă de când erau ele mai mici.

Nu a mai adăugat că bărbaţii se obişnuiseră cu ideea că era greu s-o abordezi pe cea mai mare din surorile Gregory şi curând au renunţat s-o mai invite.

Când au ajuns în dreptul casei Clematis, Emma apăru din umbră.

— Aştept de ore în şir! strigă ea pe un ton acuzator. Mi-a fost frică singură pe întuneric.

— Emma, de ce n-ai mers la doamna Foster? Doar ştii că asta e convenţia când nu găseşti pe nimeni când vii acasă. Nu-mi place să stai afară… întorcându-se către doctor: doamnei Foster îi face plăcere ca Emma să vină la ea la orice oră… De ce nu te-ai dus acolo în seara aceasta, Emma?

Emma s-a întors fără să răspundă. De fapt, fusese la doamna Foster, dar s-a strecurat afară când a auzit maşina. Crezând că Roderick este cel ce o aduce pe Kate, era pregătită să facă o scenă. Dar, spre surprinderea ei, era doctorul Rogers, dar şi acesta putea fi o ameninţare pentru fericirea ei.

După ce Kate şi-a luat la revedere şi s-a îndreptat spre uşă, căutându-şi cheia, Emmei îi veni brusc o idee.

Alergă înapoi spre maşină şi, aplecându-se spre

doctor, îl întrebă pe un ton confidenţial:

— Pot să vă spun ceva?

— Dacă doreşti…

— Surorile mele adesea mă lasă singură în casă noaptea, ore în şir, şopti ea dramatic.

— Sunt sigur că sora ta Kate n-ar face niciodată aşa ceva.

— Ba da. Nu este chiar atât de bună cu mine cum cred oamenii.

Doctorul o privi bănuitor.

— Emma! strigă Kate.

— Trebuie să plec, altfel mă bate.

Clive Rogers rămase o clipă pe gânduri, apoi plecă.

— Ce i-ai spus doctorului Rogers?

— Nimic, spuse Emma veselă, apoi urcă în fugă treptele, evitând privirea lui Kate.

Ideea care-i venise pentru a-şi păstra sora mereu lângă ea era minunată; va inventa tot felul de poveşti din care să reiasă că de fapt Kate nu era deloc atât de bună cum părea şi va spune asta fiecărui bărbat care se va arăta cât de cât interesat de aceasta.

A doua zi dimineaţă, trecând pe la doamna Foster, Kate află că Emma venise la aceasta cu o seară înainte. N-a spus nimic, dar purtarea inexplicabilă a fetiţei o nedumerea.

De ce minţise Emma?

Îi plăcuse întotdeauna să exagereze şi să fabuleze, dar o minciună ca aceea era cu totul altceva.

Capitolul 10

— Cred că ar fi bine să ştii că sora ta cea mică, Emma, mi-a spus că o baţi, spuse Clive Rogers.

Kate, care îl luase pe Byron la o scurtă plimbare înainte de a începe să scrie, se opri brusc în mijlocul străzii. Nu-i auzise maşina, zgomotul fiind înăbuşit de vântul care agita crengile ulmilor de pe marginea aleii.

Aceasta se întâmpla după câteva zile. Kate tot nu avea nicio veste de la Roderick şi, în efortul de a nu se lăsa

pradă deznădejdii, îşi concentrase întreaga atenţie asupra cărţii. Nici Betty nu mai apăruse, aşa că era o adevărată uşurare ca, scriind, să nu se mai gândească la acesta.

Îşi tot spunea că nu era îndrăgostită de el, dar adusese un strop de culoare în existenţa ei ternă şi, de aceea, îi lipsea.

În cele din urmă, i-a trimis prin poştă manuscrisul cu istoricul conacului, alături de o scrisoare de însoţire. În mod normal, ar fi trebuit să ia acum legătura cu ea; îi aştepta reacţia cu oarecare emoţie.

Dar ceea ce-i spusese Clive Rogers era atât de neaşteptat, încât îi alungase orice alt gând din minte.

— Cum?

— Nu-ţi face griji. îi zâmbi încurajator. N-am crezut-o. Dar este un simptom care indică faptul că este ceva în neregulă. Ce o fi determinat-o să spună asta?

— Dumneavoastră sunteţi doctorul. Dumneavoastră trebuie să-mi spuneţi.

Era şocată şi îngrozită. Emma, surioara ei iubită, cu care a avut întotdeauna o legătură atât de profundă şi de sinceră, să spună străinilor astfel de lucruri despre ea!

— Mi-a mai spus că uneori o lăsaţi noaptea singură în casă ore în şir! Nu! o opri el din încercarea de a protesta. Ştiu că nu e adevărat. N-am crezut-o. Dar poate alţii o cred, aşa că m-am gândit că ar trebui să ştii, ca să poţi să rezolvi problema. Este clar că fetiţa are o tulburare de ordin emoţional.

— Aţi putea s-o trataţi?

— Nu sunt psiholog şi, din punct de vedere fizic, este perfect sănătoasă. Aş spune mai degrabă că problema provine de undeva din interiorul familiei. S-a întâmplat recent ceva ce ar fi putut-o face să se simtă în nesiguranţă?

— Are o ide fixă în legătură cu posibilitatea ca eu să mă căsătoresc.

— Atunci, asta este.

— Vreţi să spuneţi că a început să mintă pentru că se

teme ca nu cumva să mă căsătoresc?

— E supărată. Îngrijorată. Simte nevoia să atragă atenţia asupra ei. O privi atent pe Kate. Te gândeşti să te căsătoreşti?

— Nici gând. Oricum, nu încă. Nici nu m-am putut gândi la asta, din cauza surorilor mele. Dar acum ele au crezut şi, sigur, mi-ar plăcea să am şi eu propria mea familie într-o bună zi, dar i-am promis Emmei că oricum n-am s-o părăsesc, chiar şi în această eventualitate. Ce pot spune mai mult... Privi amuzată... Orice pretendent va trebui să mă accepte cu tot cu Emma şi cu Byron, o perspectivă care ar tăia elanul oricui!

Ochii doctorului se luminară de o sclipire.

— N-aş spune asta, zise el, gândindu-se la cât de bine arăta aşa, îmbrăcată cu pantalonii aceia cu croiala simplă şi jacheta maro din piele de căprioară şi având părul scurt răvăşit de vânt. Sunt mulţi bărbaţi curajoşi pe lume!

— Mulţumesc, răspunse ea râzând.

— Nu trebuie să-ţi faci griji prea mari în privinţa surorii tale, dar gândeşte-te.

Kate privi maşina îndepărtându-se, apoi se duse spre un trunchi de copac căzut lângă gardul viu ce mărginea drumul spre pădure şi se aşeză, urmărindu-l pe Byron cum scotoceşte prin tufişuri, obsedată de noua problemă apărută.

Deodată, îşi dădu seama că Byron nu mai e singur, ci împreună cu un seter roşcat cu care se juca nebuneşte.

Un fluierat şi o comandă scurtă, şi seterul veni la piciorul stăpânului său. Bărbatul se îndrepta cu paşi mari spre ea.

— Exact figura pe care doream s-o văd, declară Roderick, rămânând în picioare în faţa ei. Ţi-am telefonat acum o jumătate de oră, dar n-a răspuns nimeni.

— Îl iau câteodată pe Byron la plimbare după micul dejun, dacă am timp.

— Şi eu obişnuiesc s-o scot pe Melody la plimbare la ora aceasta. Se aşeză pe buştean lângă ea. Mi s-a părut că-

l recunosc pe bătrânul Burns.

— Byron. Sunt convinsă că ştii foarte bine cum îl cheamă, dar faci asta numai ca să mă necăjeşti.

— Nu vreau să te necăjesc în dimineaţa aceasta, frumoaso! Trebuie să-ţi mulţumesc pentru ce ai scris. Îmi place. Este exact ce doream.

— Mă bucur.

— Am făcut câteva mici modificări, dar fără importanţă. Tipărim broşura cu ajutorul familiei Lawson. Bătrânul Lawson cunoaşte o firmă care lucrează foarte bine şi nu cere un preţ exorbitant. Aceşti Lawson sunt nişte oameni foarte utili.

— Te-am văzut într-o seară.

— Da? Unde?

— Intrai în hotel cu Lucilla.

— Dar n-ai fost la bal. Era imposibil să nu te văd!

— Nu. Mă întorceam de la spital, de la Adam. M-a adus doctorul Rogers cu maşina şi s-a oprit puţin chiar vizavi de hotel să-şi viziteze o pacientă care locuieşte în una din casele din apropierea acestuia. Lucilla arăta superb.

— Da, într-adevăr. Eşti geloasă? o necăji el, zâmbind.

— Ar trebui să fiu?

Kate îi întoarse zâmbetul. Prezenţa lui lângă ea făcuse să-i dispară orice nelinişte.

— Kate, eşti fermecătoare, ţi-am mai spus! Nu suport femeile geloase. Imediat cum o fată începe să mă cicălească: „Unde ai fost?” „Cu cine?” „De ce nu mi-ai spus?” „De ce n-ai telefonat?” – gata, am terminat cu ea. Pe când tu, uite, stai aici calmă, liniştită şi dulce şi mă întrebi cu blândeţe. „Ar trebui să fiu?” Acum, eu sunt cel gelos. Te tot duci la acel Adam şi doctorul te ia cu maşina… Se pare că ai multe secrete.

— Când intenţionaţi să deschideţi casa pentru public? schimbă ea subiectul, zâmbind din nou.

— În prima săptămână din mai, când pomii sunt în floare. Apropo, dacă tot ştii atât de bine istoricul casei, n-ai

vrea să fii unul din ghizi?

— Sunt convinsă că vizitatorii ar prefera să fie conduşi chiar de frumosul moştenitor.

— Frumosul moştenitor va fi ocupat cu primirea lor. Sigur, voi fi şi eu ghid, dar avem nevoie de multe ajutoare şi aş vrea să te numeri şi tu printre acestea.

— N-am mai făcut niciodată acest lucru până acum, dar voi încerca, dacă vrei.

— Da. Ţin chiar foarte mult.

— S-ar putea să fie distractiv.

— Va fi, categoric, dacă vei fi acolo.

— Dar Lucilla?

— Şi ea ne va ajuta. Mama o place foarte mult şi a venit des la noi acasă în ultima vreme.

— Poate mama ta speră să te căsătoreşti cu ea.

— Poate că da, dar deocamdată nu mă gândesc să mă căsătoresc cu nimeni. Mama abia aşteaptă să aibă nepoţi. îi tot repet că nu-mi permit să mă căsătoresc. Cel puţin, nu încă.

— Decât dacă alegi o soţie bogată.

— Asta ar rezolva în mod sigur problema. Tu ai ceva bani, Katie?

— Nu ceea ce numeşti tu bani. Şi nu-mi mai spune Katie.

— De ce?

— Parcă ar fi vorba despre altcineva, nu despre mine.

— Ei bine, eu cred că ţi se potriveşte mai bine. Kate este prea dur pentru o fiinţă atât de dulce ca tine. Ah, să nu uit – ce-ţi datorez pentru ce ai scris?

— N-are importanţă.

Păru stânjenită.

— Ba are. Dar nu ştiu cât trebuie să ofer. Scriitorii sunt plătiţi la mia de cuvinte, nu-i aşa?

— Bine. Să spunem că am făcut-o din dragoste.

Roderick râse.

— E adevărat? Atunci îţi voi mulţumi cu aceeaşi monedă.

O cuprinse în braţe şi o sărută pe buze.

În acel moment, maşina doctorului trecu din nou. Kate s-a retras din strânsoarea lui.

— A trecut doctorul Rogers.

— Şi ce-i cu asta?

— Preferam să nu ne vadă.

Îşi dădu seama că situaţia o deranjase.

— Ce importanţă are? râse Roderick din nou. Fac pariu că e invidios.

Kate se ridică şi spuse că trebuie să plece. Apariţia doctorului schimbase atmosfera. O deranja faptul că o surprinsese în acea situaţie compromiţătoare cu Roderick Mowbray, la atât de scurt timp după ce recunoscuse că motivul de îngrijorare al Emmei era eventualitatea că s-ar căsători.

Acum, Clive Rogers va crede că teama fetiţei este întemeiată şi, în consecinţă, o va desconsidera pe Kate. Să se lase sărutată în plină zi, pe stradă, de acest donjuan! Imaginea nu prea inspira respect. Kate se simţi, deodată, vrednică de dispreţ.

— Cred că merită să sărbătorim.

— Ce anume? întrebă Kate, preocupată încă de Clive Rogers.

— Reuşita broşurii tale. Dacă nu mă laşi să te plătesc, atunci permite-mi să te răsplătesc în natură. Familia Lawson organizează un bal de gală pentru nu ştiu ce cauză umanitară. Mama Lucillei este în tot felul de comitete angajate în activităţi de caritate şi

Lucilla trebuie s-o ajute şi ea. Am promis să merg şi eu la acel bal. Vom lua masa la conac, după care vom merge să dansăm. Ce zici?

— Sună grozav. Aş vrea să vin, numai că…

— Numai că…? Părea jignit, obişnuit fiind să i se accepte invitaţiile cu mare bucurie. Dar poţi întrerupe puţin lucrul ca să mergi undeva din când în când.

— Trebuie să verific dacă Angela sau Sara poate rămâne cu Emma.

Ştia că, dacă va merge, Emma va face iar o scenă. Apoi, îşi dădu seama că nu are o rochie potrivită pentru un asemenea eveniment, deşi poate că ar putea aranja ceva cu ajutorul Angelei.

— Am să mă gândesc, Roderick şi am să te anunţ. Aş dori să vin, dar încă nu ştiu sigur dacă pot.

— La naiba! Era chiar supărat acum. Nu poţi să-mi spui clar dacă e da sau nu?

— Răspunsul e da, mulţumesc foarte mult, dar voi confirma după ce voi discuta cu fetele. Îmi pare rău că nu înţelegi în ce situaţie sunt, Roderick, dar Emma nu poate fi lăsată singură.

— Dar n-o poţi lăsa la doamna care locuieşte lângă voi?

— Doamna Foster ar fi încântată, dar nu sunt foarte sigură că Emma e de acord. Trece de câtva timp printr-o perioadă mai dificilă şi trebuie să am mare grijă.

— O răsfeţi cam prea mult.

— Nu-i place când plec să mă distrez. Se abţinu să adauge „mai ales cu tine”, deşi aceasta era problema ei cea mai mare.

Dacă pune propria-i plăcerea mai presus de tulburarea emoţională a Emmei, va agrava starea acesteia… sau, dimpotrivă, nu era înţelept să cedeze şi să rişte ca acea fetiţă să se transforme într-un monstru care să-i ţină viaţa sub control, prin şantaj sentimental?

Îl fluieră pe Byron.

— Trebuie neapărat să plec. Mulţumesc foarte mult pentru invitaţie şi sper să pot veni. Te sun în seara aceasta.

— Te conduc până acasă.

Când Emma s-a întors de la şcoală după-amiază, Kate era în bucătărie şi făcea prăjituri.

Emma a intrat ca o furtună şi şi-a aruncat ghiozdanul pe jos; lovindu-se de bufet, acesta s-a desfăcut şi conţinutul s-a împrăştiat pe podea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kate, calmă.

— Domnişoara Harper e un porc. O urăsc.

— Ce-a mai făcut?

— M-a mutat de la locul meu de lângă fereastră.

— Ai fost avertizată, draga mea. Presupun că iar n-ai fost atentă.

— Spune că mă uit tot timpul pe fereastră. E vina ei; face nişte ore mult prea plictisitoare.

Emma lovi cu piciorul un caiet care zăcea sub masă.

— Mai bine ţi-ai ridica lucrurile de pe jos, Emma.

— Mergi din nou la ea, Kate, te rog. Convinge-o să-mi mai acorde o şansă.

— Nu pot să fac acest lucru. Ai avut o şansă şi n-ai ştiut să profiţi de ea. Acum, trebuie să suporţi consecinţele.

Emma, care începuse să-şi ridice cărţile şi caietele de pe jos, s-a oprit, privindu-şi uluită sora.

— Vrei să spui că nu vrei să mergi să discuţi cu domnişoara Harper?

— Nu mai merg iar. E numai vina ta, aşa că încearcă să te împaci cu ideea.

Apoi, hotărându-se să atace şi acea problemă delicată, o întrebă:

— Şi ce e cu povestea pe care i-ai spus-o doctorului Rogers că te bat şi te las singură în casă ore în şir?

— A fost o glumă, răspunse Emma îmbujorându-se.

— O glumă! Nu mi se pare foarte amuzant să spui minciuni. Ce te-a determinat să spui asta, Emma? încearcă să explici şi eu voi încerca să înţeleg.

— Am uitat! mormăi ea şi se întoarse să plece.

— Aşteaptă! Nu ţi-ai strâns lucrurile.

— N-ai decât să le strângi tu! strigă Emma cu obrăznicie şi urcă scările în fugă, trântind uşa camerei ei cu o forţă care făcu să tremure pereţii casei.

Kate termină de făcut prăjiturile, apoi ridică de pe jos caietele împrăştiate. Crizele de furie ale Emmei deveneau o ameninţare, iar problema atitudinii pe care s-o adopte faţă de ea era destul de gravă. Emma era prea mare ca să i se mai tragă vreo palmă şi prea mică, încă, pentru a fi

tratată ca un adult.

În timpul ceaiului, Kate a discutat normal cu Angela şi Sara, dar nu i-a dat nicio atenţie Emmei. Sara era extrem de fericită pentru că Adam urma să iasă din spital a doua zi.

— Trebuie să sărbătorim! strigă ea, plină de entuziasm. O masă grozavă, Kate. Ce spui? Bunătăţi de la Stedmans şi cea mai bună faţă de masă din dantelă şi lumânări…

— Şi patru fete lângă un singur băiat, săracul de el! Dacă tot e o ocazie specială, atunci îl invit şi eu pe David, spuse Angela. Pe cine să chemăm pentru Kate?

— Pe Roderick Mowbray?

— Chiar, de ce nu? spuse Kate, cu o bucurie nesăbuită. Cred că ar vrea să vină. Şi el m-a invitat la balul de gală de săptămâna viitoare din Carchester, în semn de mulţumire că am scris istoricul conacului.

Deşi n-o privise pe Emma, îi simţea privirea fixă şi se aşteptă la o izbucnire. Angela şi Sara păreau încântate de idee.

— Ah, ce bine! Mergi, nu-i aşa? întrebă Angela.

— Am spus că-l voi anunţa. Depinde.

— Depinde de ce anume?

— Trebuie să stea cineva cu Emma.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, aranjăm noi.

— Mai este ceva. N-am o rochie potrivită.

— Nici asta nu e o problemă. Îţi fac eu. Se poartă acum modele foarte simple.

— În sfârşit, Cenuşăreasa merge la bal, strigă Sara, cu tot cu prinţ!

— Nu! ţipă Emma.

Fetele s-au oprit din discuţie şi au privit-o lung. Emma s-a ridicat.

— Kate nu va merge la bal cu Roderick Mowbray. Nu va merge… Nu va merge…

După care a început să bată din picior şi să scoată din nou ţipetele acelea ascuţite.

— Dumnezeule! ţipă Sara. Doamna Foster va crede că ne omoară cineva.

— Încetează! strigă Angela şi se ridică.

Emma se opri, amintindu-şi de palma primită data trecută.

Kate tăcu; se gândea că, nefiind implicată direct, Angela putea rezolva situaţia mai bine decât ea.

— Kate, dacă mergi la bal cu bărbatul acela, mă arunc în faţa unei maşini, spuse Emma, cu ochii arzând de furie şi chipul palid.

— Nu fi ridicolă, spuse Angela cu asprime. Este urât şi egoist din partea ta să vorbeşti aşa. Am crezut că o iubeşti pe Kate, dar te comporţi ca şi cum ai urî-o.

Emma privi lung, cu o figură nenorocită, apoi ochii i se umplură de lacrimi.

— O iubesc pe Kate! O iubesc pe Kate! strigă ea printre hohote de plâns, apoi fugi din cameră.

Kate vru s-o urmeze, dar Angela o opri.

— Las-o să se calmeze. Se poartă îngrozitor în ultimul timp şi este timpul să înveţe că există unele lucruri pe care trebuie să le acceptăm, indiferent că ne plac sau nu.

— Nu voi merge la bal, spuse Kate categoric. N-are nicio importanţă.

Angela şi Sara n-au vrut să audă de aşa ceva.

— Te-ai sacrificat destul, spuse Angela.

— Acum suntem suficient de mari să ne purtăm singure de grijă, adăugă Sara. Te duci cu prietenul tău, şi gata. Succes!

— Nu e prietenul meu. Se întâlneşte şi cu Lucilla şi probabil şi cu multe altele… Dar mi-ar plăcea să merg la bal. Mă îngrijorează, însă, Emma. Nu merită să se îmbolnăvească de supărare din cauza asta.

— Mă descurc eu cu Emma, spuse Angela. Este timpul să începi să te gândeşti la viitorul tău. Sara şi cu mine ne vom căsători şi este posibil ca în zece ani de-acum înainte, să vrea şi Emma să se mărite… Numai că, dacă aştepţi până atunci, vei rata toate ocaziile… Trebuie să

înţeleagă acest lucru: nu-ţi poţi sacrifica toată viaţa pentru ea.

Sara începu să se gândească din nou la petrecerea în cinstea lui Adam.

— Kate, ce-ai zice de creveţi şi de friptură de raţă, mâine? Cu salată de portocale, cartofi prăjiţi şi bezele de la Stedmans cu porţie dublă de frişcă şi o sticlă cu vin?

— Şi cine plăteşte pentru toate astea?

— Eu, spuse Sara, dacă găteşti tu.

— Ce-ar fi să ne ajuţi şi acum, în loc să stai şi să faci planuri? interveni Angela.

După ce au terminat de strâns masa şi de spălat vasele, Sara s-a dus la doamna Foster. Fetele hotărâseră ca în fiecare zi una din ele să facă o scurtă vizită acesteia. Kate şi Angela au rămas în living să discute despre noua rochie pentru bal. Kate, însă, nu putea fi atentă decât pe jumătate, ştiind că surioara ei plângea sus, în cameră. În cele din urmă, nu mai rezistă.

— Mă duc să văd ce face Emma.

— N-ar trebui să-i faci toate poftele, Kate. Pe asta se bazează, asta şi aşteaptă…

Dar Kate plecase deja, vrând s-o împace pe Emma şi să se asigure că antipatia acesteia faţă de Roderick era doar o toană şi nu ceva grav.

Îi va vorbi cu tandreţe şi o va convinge că nu are de ce se teme.

Dar, când Kate a deschis uşa dormitorului Emmei, dornică s-o aline şi s-o liniştească, a avut un şoc.

În cameră nu era nimeni.

Capitolul 11

— Trebuie să se fi strecurat afară în timp ce spălam vasele. Am căutat în toată casa; nu e nicăieri.

— Poate este în rulotă.

— Am încuiat-o după ce Adam a fost dus la spital.

— Lasă, trebuie să apară.

Dar când Sara s-a întors acasă, la ora zece, Emma tot nu apăruse încă.

Kate începu să intre în panică.

— Este târziu şi întuneric. Unde poate fi? Emmei îi este frică să stea afară după ce se lasă întunericul.

Angela era mai mult supărată decât îngrijorată; era sigură că Emma nu păţise nimic şi că dispăruse doar ca să le sperie. Era, probabil, acasă la vreo prietenă.

Kate şi-a pus repede jacheta.

— O caut prin împrejurimi. Nu vreau să încep să telefonez ca să afle tot satul că Emma lipseşte de acasă. Nu poate fi departe. Merg până la Betty să văd dacă nu cumva e acolo.

— Cu siguranţă că Betty ar fi trimis-o acasă până acum, dacă ar fi mers la ea.

— Poate că a intrat neobservată şi se ascunde pe undeva. Betty nu încuie niciodată uşa din spate până nu se duc la culcare. Sunaţi la Betty dacă în caz apare.

Şi-a dat seama că era o prostie să meargă s-o caute la Betty, dar nu mai putea suporta încordarea aşteptării. Hotărî să nu se mai întâlnească niciodată cu Roderick şi să nu meargă la bal – pur şi simplu nu merita.

A intrat în casa familiei Travers prin bucătărie, venind de pe aleea din spate, prin grădină.

— Kate, draga mea, intră. Sper că nu s-a întâmplat nimic.

— Probabil că nu, dar n-o găsim pe Emma.

Betty, arătând la fel de seducătoare ca întotdeauna, purtând pantaloni colanţi negri şi un pulover roz, făcea cafea la filtru.

— Ia loc şi povesteşte-mi. Poţi trăi nişte spaime întrozitoare din cauza copiilor, ştiu foarte bine. Dar Emma nu mai e chiar aşa mică şi e un copil cu multă judecată.

— Nu întotdeauna. Are o imaginaţie prea bogată şi începe să se sperie pentru nişte fleacuri. Am certat-o pentru că a făcut o scenă şi a fugit în camera ei. Când am urcat la ea cam după o jumătate de oră, nu era nici acolo, nici în altă parte. Nu cumva a fost pe aici?

Betty şi-a scuturat capul.

— Să-l rog pe Douglas să scoată maşina din garaj ca s-o căutăm? Joacă şah, dar ştiu că nu se supără dacă e întrerupt pentru o situaţie de urgenţă.

— S-ar putea să nu fie o urgenţă. Îţi dai seama cum m-aş simţi dacă Douglas ar începe s-o caute şi ea s-ar întoarce acasă. Numai că… Ah! Betty, nu ştiu ce să fac.

— Stai să bei o cafea cu noi. Surorile tale vor telefona dacă apare. Dacă tot n-a venit când îţi vei termina cafeaua, atunci vom da alarma.

Kate încă mai ezita.

— Aveţi pe cineva? Douglas joacă şah cu cineva?

— Clive Rogers. Douglas şi doctorul şi-au găsit o pasiune comună, şahul, şi acum Clive vine la o partidă o dată pe săptămână.

Kate se întoarse spre uşă, tot atât de nerăbdătoare să plece cum fusese să vină. Nu era deloc dispusă să întâlnească acea privire rece cenuşie care avea puterea s-o tulbure. Doctorul o va crede încă şi mai zăpăcită şi mai ineficientă ca de obicei: a făcut-o pe Emma să sufere din nou, după ce a avertizat-o că tulburarea copilului este cauzată de sentimentul de nesiguranţă, apoi şi-a pierdut pur şi simplu capul când aceasta a dispărut.

Uşa care dădea în vestibul s-a deschis şi Douglas a apărut, întrebător:

— Aşteptăm cafeaua, iubito… Ah, bună Kate, nu ştiam că eşti aici.

— Emma a dispărut şi Kate e îngrijorată, normal.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Douglas, venind lângă ele.

— Partea proastă este că nici noi nu ştim unde s-o căutăm.

Sună telefonul.

— Este pentru tine, Kate.

— Da? Este acasă? N-a păţit nimic? Bine, dar unde a fost?

În şifonier! Dar m-am uitat… adică… am văzut că uşa e bine închisă şi m-am gândit că nu poate fi înăuntru…

Betty asculta fără jenă şi, deşi auzea vocea Angelei, nu distingea ceea ce spunea aceasta. Când Kate a închis telefonul, pe chipul ei palid se citea o mare uşurare.

— Totul e în regulă. Îmi pare rău că v-am deranjat, Betty, şi că am dat buzna aşa…

— Asta-i bună, ne-ai deranjat! întotdeauna mă bucur să te văd, draga mea şi, dacă nu apelezi la prieteni în momentele de criză, atunci la cine?

— Ies pe aici, prin spate.

— Nici să nu te gândeşti, spuse Douglas luând-o de braţ. După aşa o spaimă, îţi trebuie neapărat o cafea tare, cu coniac. Nu încerca să mă contrazici, pentru că nici nu vreau să aud.

Douglas era un bărbat solid şi aproape că a luat-o pe sus pe Kate şi a dus-o în salon unde era doctorul, aşezând-o cu forţa pe un fotoliu.

— O situaţie dramatică în familia Gregory, rezolvată cu bine, se adresă el doctorului. Fata asta a tras o spaimă grozavă şi deoarece nu eşti de serviciu, propun să tratez acest caz cu medicamentul meu infailibil. Scoase o sticlă de coniac.

— Şi spui că în tot acest timp a stat în şifonier? întrebă Betty.

Reconfortată de efectul cafelei şi al medicamentuliu lui Douglas.

Kate găsi în cele din urmă puterea de a-l privi pe Clive Rogers. De când intrase în cameră, acesta nu vorbise deloc, dar prezenţa lui era puternic simţită.

— Mă tem că, încă o dată, am făcut mult zgomot pentru nimic, spuse ea privindu-l pe doctor. Emma s-a ascuns în şifonier, dar uşa s-a închis bine şi nu a mai putut ieşi. Ştia că una din noi va veni s-o caute şi a stat să aştepte. Când am intrat la ea în cameră, am căutat sub pat, dar văzând uşa dulapului bine închisă, nu m-am mai uitat înăuntru, fiind sigură că nu s-ar fi închis undeva de unde nu mai putea ieşi.

— De ce n-a ţipat?

— Adormise. Se pare că, la puţin timp după ce am ajuns aici, s-a trezit şi a început să strige, aşa că Sara şi Angela au salvat-o. Şi-a pus ceaşca pe masă şi s-a ridicat. Trebuie să plec. Mulţumesc foarte mult, Douglas. A fost foarte bun.

— Te conduc acasă, spuse Clive Rogers, ridicându-se şi el.

— Nu, mulţumesc. Este foarte aproape. Nu este cazul să mă duceţi cu maşina.

— Nu sunt cu maşina. Este o seară atât de minunată, încât am venit pe jos.

Mergând amândoi spre poartă, Kate s-a ciocnit de el.

— Medicamentul lui Douglas pare să se fi urcat direct la cap, sau, mai degrabă, să se fi lăsat în picioare, adăugă ea după ce-i ceru scuze în mod exagerat.

Doctorul a luat-o de braţ calm şi autoritar.

— Este din cauza aerului rece după căldura dinăuntru. Îţi vei reveni în câteva clipe.

— Mă simt bine acum, se grăbi ea să-l asigure, conştientă de atingerea braţului lui.

Apoi, ca să rupă tăcerea ce începuse să devină apăsătoare, continuă:

— Presupun că întâmplarea din seara aceasta vă face să mă consideraţi mai stupidă ca oricând.

— De ce îţi faci atâtea griji pentru ceea ce cred despre tine?

Vocea lui părea uşor amuzată.

— Nu-mi fac griji.

— Ba da. Şi sunt foarte curios să ştiu motivul. De ce ar avea vreo importanţă pentru tine ceea ce cred eu, din moment ce inima şi mintea ta sunt preocupate de alt bărbat?

— Acum pot să merg drept, mulţumesc, rosti cu răceală, retrăgându-şi mâna.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Nu? Mai gândeşte-te. Îmi dau seama că nu numai

Emma este tulburată emoţional.

Kate se înfurie. Sigur că doctorul avea dreptate, însă nu-i plăcea deloc că putea să vadă atât de bine ce se petrece în mintea şi în sufletul ei.

S-au oprit în faţa porţii casei Clematis şi au rămas acolo o clipă, privindu-se unul pe celălalt. Kate simţea, în mod ridicol, impulsul de a-şi descărca sufletul în faţa acestui bărbat. Ar fi fost o mare uşurare pentru ea. Credea că ar putea-o ajuta să se înţeleagă pe sine şi pe Emma. Faţa lui, însă, era în umbră şi nu-i putu vedea expresia, aşa că impulsul acela de moment dispăru.

După ce s-au despărţit, cuvintele lui au început s-o obsedeze. „De ce îţi faci atâtea griji pentru ceea ce cred eu despre tine?” Chiar aşa, de ce să-i pese de ceea ce crede el când, după cum diagnosticase chiar el, şi încă foarte corect, în inima şi în mintea ei exista un alt bărbat?

Când a intrat în casă, Angela a venit repede în întâmpinarea ei.

— Emma este în pat şi i-am promis că urci la ea imediat ce vii, dar… încearcă să nu-mi subminezi munca. Am discutat cu ea şi se pare că a înţeles. I-am spus, de asemenea, că dacă se mai poartă aşa, va trebui să meargă la internat, că nu putem şi nici nu mai vrem să acceptăm asemenea manifestări prosteşti. Indiferent dacă te căsătoreşti sau nu, n-are dreptul să-ţi conducă viaţa.

Kate păru deopotrivă uşurată şi temătoare.

— Cum a reacţionat? Doctorul Rogers spunea că acest comportament este declanşat de o stare de nesiguranţă. Oare ameninţarea cu internatul nu-i va face şi mai rău?

— Nu ştiu şi, pentru moment, nici nu vreau să ştiu. Cert este că Emma a părut înţelegătoare. Trebuie să ne purtăm ferm cu ea, asta e tot.

Din cauza morţii tragice a părinţilor, Kate a încercat să aducă o compensaţie în viaţa Emmei, astfel că fetiţa a ajuns să depindă mult prea mult de ea, existând riscul de a se transforma într-un mic tiran.

— Dar e atât de drăguţă când nu e supărată, îi luă Kate apărarea. Doar în ultimul timp a devenit atât de posesivă.

— Faci cum crezi, eu ţi-am spus ce-am avut de spus. Dacă vrei să rămâi necăsătorită, atunci las-o pe Emma să-ţi conducă viaţa şi vei vedea cât de mult o să-i pese de sacrificiul tău când ea însăşi va fi îndrăgostită.

— Mulţumesc, Angela, am înţeles mesajul.

— Să nu crezi că nu apreciem, toate, sacrificiul tău, Kate. Dar a venit momentul pentru unele schimbări majore. Simt că anul acesta va fi plin de evenimente pentru noi toate.

— Vorbeşti ca la emisiunea Horoscop, râse Kate şi urcă în camera Emmei.

*

* * *

A doua zi dimineaţă, Emma plecase la şcoală supusă şi plină de căinţă, fără alte rugăminţi de a se interveni în favoarea ei pe lângă domnişoara Harper. Se pare că lecţia dată de Angela a avut un efect salutar. Când Kate a intrat în cameră, cu o seară înainte, Emma a izbucnit în lacrimi pretextând o durere de cap ca scuză pentru comportarea ei îngrozitoare, a promis că nu se va mai repeta şi a implorat-o pe Kate s-o ierte. Pretextul durerii de cap o făcu pe Kate să zâmbească. Încă de când era mică, scuza infailibilă a Emmei pentru a scăpa de pedeapsă era că „nu se simte bine”. Kate se înduioşa, iar Emma îi specula această slăbiciune în mod sistematic.

Dar Emma, plină de căinţă, era dezarmantă, aşa că surorile s-au sărutat şi s-au împăcat.

— Dacă vrei atât de mult să mergi la dans cu Roderick, nu voi mai face nicio scenă, spuse Emma în cele din urmă cu mare efort, cu ochii ei mari plini de reproş.

— Vom vedea.

Apoi, Kate îşi aminti că promisese să confirme dacă acceptă sau nu invitaţia. A răspuns la telefon Tommy care i-a spus că Roderick e plecat. Kate n-a vrut să lase niciun

mesaj.

„Nu e acasă, deşi i-am promis că-l sun. Sunt o proastă. De ce nu-mi intră o dată pentru totdeauna în cap că nu sunt decât una oarecare, dintr-o mulţime?”

Apoi îşi aminti unele priviri, unele cuvinte şi-i veni greu să creadă că Roderick spunea aceleaşi lucruri tuturor fetelor.

Betty l-a adus pe Adam de la spital. Când Sara a venit de la serviciu, era instalat comod pe canapea, în living.

— Asta da, viaţă! spuse el când fetele s-au strâns în jurul lui. Mă simt ca un paşă.

Când celelalte fete s-au retras, lăsând-o pe Sara singură cu el, şi-a desfăcut larg braţele s-o cuprindă.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— În spital, m-am gândit tot timpul la tine.

Îi mângâie părul lung şi moale.

— Adevărat?

— Ce facem?

— În ce privinţă, Adam?

— În legătură cu noi.

— Adică?

— Vreau să ne căsătorim. Vreau să fim mereu împreună. Problema este că nu avem bani.

— Nu ne trebuie mulţi. Putem locui în rulotă. Tu ai putea merge cu maşina veche a tatălui meu până în Shinghton în fiecare zi – nu e departe. Eu aş putea să continui să lucrez…

— Crezi că am putea?

— Nu văd de ce nu.

— Nu eşti majoră. Surorile tale n-ar admite niciodată aşa ceva. Kate este pe post de tutore?

— Vom discuta cu ea.

— Ah, Sara, ar fi minunat. Aş face orice pentru tine. Chiar mă iubeşti? Eşti atât de dulce, de frumoasă…

Apoi, buzele lui le-au atins pe ale ei, transformând cuvintele într-un sărut.

— Scuzaţi, spuse Angela care tocmai intra în încăpere.

Privi uimită, apoi ieşi repede.

— Noi probleme la orizont, spuse ea lui Kate, în bucătărie. Sara şi Adam se sărută în living.

— Te surprinde? S-au îndrăgostit unul de celălalt de când s-au văzut.

— Nu poate ieşi nimic din povestea asta.

— De ce nu?

— Kate, gândeşte matur. Sara nu are decât şaptesprezece ani. El nu are niciun ban. Cazul e lipsit de orice speranţă.

— Refuz să mă împovărez cu noi probleme, acum. În seara aceasta sunt bine dispusă. Nu-i aşa că bobocii ăştia de raţă din cuptor miros delicios?

— Ai luat bezelele? întrebă Emma, intrând în bucătărie.

— Da.

— Pot să stau şi eu la cină dacă promit să mă port frumos? Nu mai sunt un bebeluş ca să fiu trimisă la culcare.

— Dacă promiţi să te porţi frumos.

— Promit.

Kate privi spre Angela. Aceasta spuse:

— De fapt, este petrecerea Sarei, ar trebui s-o întrebi pe ea.

Sara, care radia de fericire şi şi-ar fi dorit ca toată lumea să simtă acelaşi lucru, i-a îngăduit imediat.

— Este o ocazie specială, spuse ea surorilor ei. Adam şi cu mine ne-am logodit.

— Prostii, spuse Angela. Nu se poate. Eşti prea tânără. Şi totul s-a petrecut prea brusc.

Sigură de povestea ei de dragoste, sperând să se logodească la următoarea aniversare a zilei de naştere, Angela era şocată de modul cum sora ei mai mică sărea peste toate etapele şi se arunca orbeşte într-o căsătorie. Pe lângă aceasta, crezuse că ea va fi prima dintre surori care

se va căsători, şi iată că Sara nu-şi aştepta rândul.

— De-abia vă cunoaşteţi, continuă ea mai indulgent. E o prostie să grăbiţi lucrurile aşa. De ce să nu spuneţi, mai degrabă, că sunteţi buni prieteni?

— Pentru că între noi este mai mult decât atât.

Kate tocmai intră împreună cu Emma.

— Sara spune că s-a logodit cu Adam. E ridicol, nu-i aşa, Kate?

Kate se înduioşă la vederea celor doi tineri care stăteau pe canapea, ţinându-se de mână.

— Nu e niciun motiv pentru care să nu se logodească dacă sunt siguri că se iubesc. Căsătoria este, totuşi, altceva.

Sara sări în picioare şi o îmbrăţişă pe Kate.

— Sunt atât de fericită! Nu-i aşa că e minunat? Nici nu visam dimineaţă că seara voi fi logodită. Întotdeauna am crezut că Angela va fi prima.

Kate îşi dădu seama că şi Angela crezuse acelaşi lucru. De aceea, bucuria acesteia era puţin umbrită. David era un scump, dar foarte prudent; niciodată nu acţiona din impuls, ci mai întâi calcula. Se întâlnea cu David de doi ani, iar Sara îl cunoştea pe Adam de aproximativ două săptămâni. Îşi dădea seama acum că-l aştepta pe David de prea mult timp.

Înainte de a merge sus să se schimbe, Kate a mai verificat masa încă o dată. Arăta bine cu faţa de masă din dantelă, cu argintăria care strălucea, cu farfuriile şi paharele cele mai bune din porţelan şi cu vasul cu lalele şi irişi aşezat la mijloc. De dimineaţă, îl sunase pe Roderick, şi-l invitase. Erau în total opt persoane, inclusiv Emma şi invitatul surpriză chemat de Sara, probabil vreun coleg de serviciu.

Când a coborât, veniseră David şi invitatul surpriză. Se tot gândea la Roderick – dacă nu se va plictisi, dacă se va înţelege cu restul familiei, dacă îi va plăcea masa. Intră în living, cu un aer absent, când, deodată, tresări la vederea bărbatului care stătea în faţa căminului, cu un

pahar în mână.

— Domnule doctor Rogers! zâmbi cât de ospitalier putea, înăbuşindu-şi exclamaţia de uimire şi mâhnirea. Îmi pare bine că vă văd! Vă rog să luaţi loc.

Apoi, s-a auzit o maşină venind, apoi cineva a sunat la uşă.

Era Roderick.

Capitolul 12

Când Betty a trecut pe la Kate a doua zi, a găsit-o în mijlocul bucătăriei, privind teancurile de vase murdare.

— Dumnezeule! Ce-a fost aici? O orgie bahică?

— Şi în salon e la fel de rău. Scrumiere pline, mobilă deplasată. Am avut o petrecere minunată aseară, dar acum, iată, a sosit momentul în care să dăm socoteală. Am fost prea obosite ca să spălăm vasele şi fetele au plecat de dimineaţă fără să mai stea nici la micul dejun. Dar a fost într-adevăr minunat.

— Stau să-ţi dau o mână de ajutor. Doar să duc căruciorul lui William în grădină. Terry se poate amuza cu Byron.

— Şi Adam trebuia să vină să mă ajute, dar presupun că nu s-a putut trezi. Dacă nu te superi, Betty, mi-ai fi de mare ajutor.

— Niciodată nu mă ofer să fac ceva dacă nu vreau cu adevărat. Ceea ce părea la început o perspectivă îngrozitoare, deveni, în compania plăcută a lui Betty, o sarcină miraculos de uşoară.

— Sara şi Adam şi-au anunţat logodna aseară. Ştiu că pare o nebunie, dar erau atât de fericiţi încât îţi făcea bine să-i priveşti. Roderick a venit înarmat cu sticle de şampanie. Îmi era teamă că se va plictisi, dar a plecat ultimul. Adam a fost sufletul petrecerii, desigur, dar Roderick a fost o adevărată surpriză. Doctorul Rogers a fost chemat la un pacient şi a trebuit să plece imediat după cină.

Kate îşi reaminti cuvintele lui:

„Îmi pare rău că trebuie să plec. Bănuiam că aşa se

va întâmpla. Nou-născuţii n-au niciun pic de respect pentru astfel de evenimente mondene. În orice caz, de când am venit în Oakham Green, este prima oară când mănânc atât de bine. Poţi să te îndoieşti de orice, dar în niciun caz de părerea mea în legătură cu modul în care găteşti. A fost perfect!”

Seara a fost plăcută pentru că toţi s-au înţeles bine. David s-a purtat ca o gazdă, iar Roderick s-a dovedit un oaspete extrem de simpatic. A glumit cu Sara, l-a felicitat pe Adam, a discutat degajat cu Angela şi David şi s-a străduit să câştige simpatia Emmei. A luat-o în echipa lui când au jucat şi a amuzat-o teribil cu interpretările lui.

— Ţi-ai greşit vocaţia, îi spusese Adam; ar trebui să fii actor.

Sara propuse să organizeze o Societate de Artă Dramatică a

Amatorilor şi să dea spectacole în scopuri caritabile.

Mai târziu au ascultat discuri, au discutat despre tot felul de subiecte, au râs, au dansat, au cântat. Când David a plecat, Angela a mers să-l conducă, zăbovind mult împreună; Sara şi Adam s-au dus la rulotă, iar Kate a rămas singură cu Roderick.

— Vino şi aşază-te lângă mine. Trebuie să fii obosită.

— Nu, deloc. Mi-a făcut plăcere.

— Şi mie.

— Adevărat, Roderick?

— Adevărat, spuse Roderick şi o sărută.

Au rămas acolo, unul lângă celălalt, discutând. Kate era cuprinsă de o senzaţie de bine, de căldură şi de fericire. Totul părea să fi ieşit perfect. De ce s-ar fi străduit Roderick atât de mult să-i fie simpatic

Emmei dacă nu pentru a fi acceptat de familia ei? Şi apoi, laudele aduse de doctor modului în care găteşte au fost ca un balsam.

În cele din urmă, adormise cu capul pe umărul lui. A trezit-o sărutul acestuia.

— Îmi pare rău că trebuie să te deranjez, dar e timpul

să plec.

— Ah, ce oribil! Scuză-mă! Cred că sunt obosită, totuşi…

Când Adam a venit, în sfârşit, totul era la locul lui, iar Betty şi Kate se odihneau la o cafea.

— Iartă-mă că am întârziat. Nu m-am putut trezi.

— Din fericire, m-a ajutat Betty. Vrei o cafea?

— Trebuie să te felicit, spuse Betty.

— Mulţumesc.

— Eşti rapid.

— Nu-mi trebuie mult ca să mă hotărăsc. Mă întâlnesc cu Sara în Carchester la prânz. Vom alege inelul, îi spuse el lui Kate.

— Da?

— Te întrebi de unde am bani, râse el.

— Asta cam aşa e, recunoscu Kate, râzând şi ea.

— Nu vor fi diamante, dar nu sunt un tip care să mă formalizez. Din fericire, nici Sara nu e o conformistă. Ştie ea un magazin de antichităţi în Carchester. Sperăm să găsim ceva acolo.

Imaginaţia lui Kate prinse aripi.

— Ce păcat că toate acele inele şi broşe nu-şi pot spune povestea lor! Ce interesant ar fi de ştiut! îmi place ideea de a avea un astfel de inel, Adam. Cred că are un farmec aparte.

După ce Adam a plecat, Betty a spus că ei, personal, nu i-ar plăcea un inel luat de la antichităţi şi mai admiră o dată, cu un aer mulţumit, diamantul mare care-i împodobea degetul.

Inelul victorian pe care Sara l-a ales era modest dar fermecător: un turcoaz înconjurat de perle de cultură, montate în aur. N-a fost scump, dar pe Sara n-o deranja lucrul acesta.

— Vreau să ne căsătorim luna viitoare, îi spuse ea lui Kate, bucuroasă. Cumpăr eu verigheta pentru că Adam n-are niciun ban.

— Ridicol! explodă Angela, care spera totuşi să se

căsătorească prima, deoarece David avea un serviciu bun şi nu credea într-o logodnă prea lungă. Nu te poţi căsători dacă n-ai o bază materială, aşa că nu mai vorbi prostii.

— Nu sunt prostii. Stagiunea se deschide săptămâna viitoare, aşa că va câştiga şi Adam. Eu am salariu. Rulota este liberă. Ce ne opreşte?

— Eşti minoră. Nu te poţi căsători fără consimţământul lui Kate.

— Doar n-ai face aşa ceva, Kate! Nu poţi fi atât de crudă!

— Ei bine, începu Kate, nesigură, zbătându-se între a da dreptate inimii sau raţiunii, ştiu că tu şi Adam vă iubiţi foarte mult…

— Cred că se iubesc! strigă Angela. Cum pot să ştie cu certitudine aceasta din moment ce se cunosc de atât de puţin timp?

— Cum este posibil ca tu şi David să nu ştiţi încă, după atât de mult timp?

— Gândim matur şi responsabil şi ne dăm seama de importanţa unei căsătorii.

— Dar vă daţi seama şi de pasiunea dragostei? Pe mine şi pe Adam nu ne interesează să avem casa noastră şi haine noi, sau o nuntă cu fast, sau bani în bancă – noi nu vrem decât să ne avem unul pe celălalt.

— Foarte bine, numai că această pasiune nu durează.

— Dar este nemaipomenit atât cât durează… aşa că, de ce să-mi fac griji? Cum poţi să ştii că dragostea lui David, aşa calculat şi prudent şi grijuliu cum este el acum, va dura mai mult decât acest foc de artificii al iubirii noastre?

— David nu este calculat şi prudent, ţipă Angela, deranjată tocmai pentru că şi ea se temea câteodată că este exact aşa. David este un om raţional, conştient de responsabilităţile sale.

— Responsabilităţi pe naiba. Eu şi cu Adam vom face totul împreună şi vom fi răspunzători în egală măsură.

— Şi când vor apărea copiii?

— Nu vom avea copii, deocamdată. Am discutat deja. Poate după ce voi avea douăzeci şi unu de ani, dar în niciun caz înainte.

— Nu ştii ce vorbeşti. Kate, spune-i să fie mai realistă. De tine depinde s-o împiedici să-şi distrugă viaţa.

— Nu te mai amesteca în treburile altora, ţipă Sara. Eşti geloasă, asta e. Eşti geloasă pentru că David, după atât timp, nu te-a cerut în căsătorie.

— Cum îndrăzneşti! ţipă Angela, albindu-se la faţă. Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?...

Kate interveni repede, spunând că trebuie să se gândească şi că trebuie să discute cu Adam înainte de a lua o hotărâre. Şi-a dat seama, însă, că adevăratul motiv pentru care Angela se opunea atât de vehement, era că povestea de dragoste plină de pasiune a Sarei o făcea să se simtă dezamăgită de a ei. Angela îşi dorea foarte mult să se căsătorească şi crezuse că va fi prima dintre ele care va păşi spre altar; faptul că Sara i-o lua înainte îi rănea mândria.

După logodnă, Adam s-a dus la Shingleton să înceapă repetiţiile şi a închiriat acolo o cameră pentru o săptămână, neavând deocamdată un mijloc de transport. Vechea maşină a familiei a fost dusă la revizie şi Kate a fost de acord s-o folosească, desigur cu condiţia de a-i plăti întreţinerea.

În prima zi de absenţă a lui Adam, sosi pentru Sara un buchet de garoafe roz înfăşurate în celofan, livrat de la o florărie din Shingleton.

— Ce superb! Ce nemaipomenit! Adam e un scump! exclamă Sara încântată, îngropându-şi faţa în flori.

— O extravaganţă absurdă! Spune că n-are niciun ban şi-i trimite aceste flori scumpe, comentă Angela.

— Abia s-au logodit, interveni Kate care se entuziasmase aproape tot atât de mult ca Sara; este prima lor despărţire. Trebuie să recunoşti că este emoţionant să primeşti un buchet legat cu panglici roz. Este atât de romantic! îmi pare bine că idila Sarei este atât de plină de

vrajă.

— Eu cred că este o irosire de bani. Este frumos să faci un asemenea gest dacă îţi permiţi, dar dacă nu, atunci e o nebunie.

— Câteodată, este frumos să faci o nesăbuinţă. Nu e înţelept, dar e frumos.

— Îi laşi să se căsătorească?

— Nu cred că am dreptul să stau în calea lor. Aceasta n-ar cauza decât supărare. Poate că Adam pare iresponsabil, dar dincolo de aparenta lui nepăsare există o fermitate şi o statornicie care mă fac să cred că este omul potrivit pentru Sara. Amândoi vor să facă acest pas şi, dacă nu va merge, vina nu va fi decât a lor. În plus, nu este ca şi cum Sara ar pleca. Vor locui în rulotă, practic este ca şi cum ar locui tot cu noi. Înţeleg foarte bine ce simţi, Angela, adăugă ea cu blândeţe.

— N-am nimic. Vreau doar s-o împiedic pe Sara să facă o prostie la şaptesprezece ani.

*

* * *

Se apropia seara balului. Rochia lui Kate era gata şi părea să fie de succes. Se stabilise ca Angela şi David s-o ducă pe Emma la cinema în Carchester. Sara urma să meargă în Shingleton să asiste la premiera piesei în care juca Adam. Acum, când totul era aranjat, Kate simţea o oarecare agitaţie şi ar fi preferat să nu se ducă.

Dacă măcar una din surorile ei ar fi venit cu ea, s-ar fi simţit mai sigură pe sine. Deodată, îi era teamă că se va afla în mijlocul unei mulţimi de oameni pe care nu-i cunoştea şi cu care n-avea nimic în comun. Când erau doar ei doi, Roderick era cum nu se poate mai tandru, dar observase, de exemplu, că în faţa mamei lui, încerca să minimalizeze prietenia lor.

Mersese la conac pentru o scurtă instruire în legătură cu informaţiile pe care trebuia să le furnizeze vizitatorilor despre diferitele portrete de familie şi obiecte moştenite din generaţie în generaţie. Lady Mowbray

personal îi arătase traseul pe care să-l urmeze şi camerele care să nu fie sub nicio formă deschise pentru accesul publicului. Roderick se comportase de parcă nu era decât o vagă cunoştinţă de-a ei.

— Tare bine ar fi fost dacă nu m-aş fi dus, i se adresă ea lui Byron, aşteptând maşina care urma s-o ia.

Roderick îi explicase că, în calitate de gazdă, nu putea să vină chiar el s-o ia, pentru că trebuia să rămână acasă, să-şi primească oaspeţii. Kate era foarte nefericită la gândul că trebuia să sosească singură şi speră deodată să-l întâlnească printre invitaţi pe Clive Rogers.

Maşina sosi.

Era o experienţă nouă, îşi spunea ea ca să se încurajeze; se afla în salonul conacului Mowbray, încercând să pară la fel de degajată ca toţi ceilalţi. Pentru un scriitor, fiecare experienţă este preţioasă şi, chiar dacă se simţea oarecum stânjenită, putea foarte bine să privească, să asculte, să zâmbească. Privirea ei, însă, îl căuta în continuare pe doctor.

Nu era acolo. Cei prezenţi erau, în majoritate, prietenii Lucillei. Cunoştea vag unele fete şi partenerii lor. Pe altele nu le văzuse niciodată. La masă, individul care sta lângă ea a întrebat-o dacă vânează şi când i-a spus că vânătoarea este după părerea ei o cruzime, nu i-a mai adresat niciun cuvânt. Tânărul din cealaltă parte îi tot punea mâna pe genunchi.

— Îmi placi. Eşti o păpuşă. Şi mâna fierbinte se strecura din nou sub masă.

Apoi, acest Bill a vrut s-o ducă în Carchester cu maşina lui sport, când cina s-a terminat. Kate s-a dus la Roderick, spunându-i că nu va merge în niciun caz singură cu acel individ.

— Se obişnuieşte să fii însoţit de partenerul de la masă. Mama va merge cu părinţii Lucillei şi eu trebuie să stau cu Lucilla, dar dacă nu-l suporţi pe Bill, sigur, poţi veni cu noi.

— A băut prea mult. Nici n-ar trebui să conducă.

— Taci, Kate, te rog. Bill n-are nimic. Dar, sigur, poţi să vii cu noi.

— Aş prefera.

Lucilla nu încercă deloc să-şi ascundă nemulţumirea. Roderick luă maşina mare cu şofer, care o adusese pe Kate, astfel încât să nu-şi facă griji în privinţa întoarcerii acasă. Erau toţi trei pe bancheta din spate, el între cele două tinere, încercând să facă faţă acelei situaţii delicate. Ori de câte ori Roderick o includea şi pe ea în conversaţie, Lucilla schimba subiectul, referindu-se la o ocazie sau o întâmplare despre care Kate nu ştia nimic.

Dându-şi seama în ce postură delicată se află Roderick, Kate nu ştia dacă să se amuze sau să se supere. În cele din urmă nu avu nicio remuşcare, fiindcă era numai vina lui.

— Îmi pare rău că trebuie să stau cu Lawson-ii, spuse el mai târziu, când o invită la dans. Înţelegi, sper, că n-aş vrea să stau cu Lucilla toată seara, e o formalitate.

— Da?

— Simt că nu te distrezi şi e vina mea. Nu trebuia să te invit aici. Dar ştii că aş vrea să dansez numai cu tine.

— Ştiu?

— Ar trebui să ştii, de-acum. Nu-ţi dai seama că eşti dragostea mea secretă?

— De ce secretă?

— Pentru că e mai amuzant aşa. Ştiu că şi tu simţi la fel. Mi-a plăcut atât de mult când am fost la tine, acum câteva seri. Ceea ce este aici, este doar o datorie socială. Mă aflu aici doar pentru că familia Lawson şi mama sunt prieteni şi încerc să fiu ascultător.

— Nu trebuie să te scuzi, Roderick.

— Nu mă scuz. Îţi explic. În curând, vom ieşi undeva numai noi doi ca să compensăm acest fiasco.

— Nu contează.

— Ba da. O conduse spre o verandă luminată discret. Îmi place mult rochia ta, Katie.

— Mulţumesc. După o pauză spuse: Credeam că va fi

aici şi doctorul Rogers.

— A fost invitat, dar a trebuit să meargă mai întâi la o reuniune medicală chiar în acest hotel.

— Da? Să ne întoarcem în salon. Ţi se va simţi lipsa.

Chiar atunci apăru Lucilla.

— Mama ta vrea să discute cu tine, Roderick. Vrea să plece şi va lua maşina ta. I-am spus că nu e nevoie s-o trimită înapoi, pentru că poţi veni cu noi.

Faptul că lady Mowbray plecase o neliniştea pe Kate. Se auzise că petrecerea va continua până în zori la familia Lawson. Gândul acesta o îngrozea. Nici Lucilla nu o voia, nici ea nu voia să meargă, dar cum să ajungă acasă? Roderick nu mai avea maşina aici, nu avea de gând s-o roage nimic pe Lucilla şi era hotărâtă să nu meargă cu Bill, care apăruse şi el între timp şi mai făcuse încă o tentativă de a o cuceri.

S-a strecurat în holul hotelului, intenţionând să telefoneze ca să cheme un taxi. Chiar atunci s-a deschis o uşă şi au intrat mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi în smoching, printre care unul pe care Kate l-a recunoscut imediat. Fără să se mai gândească, s-a îndreptat repede spre el.

— Ah, domnule doctor Rogers, sunteţi vă rog atât de amabil să mă duceţi acasă?

Capitolul 13

— Cu mare plăcere. Aduc imediat maşina, spuse doctorul politicos, ascunzându-şi surprinderea.

Kate s-a dus la Roderick şi i-a explicat scurt:

— Doctorul Rogers mă va duce acasă cu maşina.

— La naiba! De ce nu vii la familia Lawson, ca toţi ceilalţi?

— Pentru că nu mă vor şi m-am plictisit să mă tot ascund de acest Bill. Prezintă Lucillei scuze din partea mea. Noapte bună, Roderick şi mulţumesc. Trebuie să plec. Nu vreau ca doctorul să mă aştepte.

Fericită că scapă de zgomotul şi căldura din hotel, ieşi în aerul răcoros al nopţii. Drumul pe străzile pustii din Carchester a fost neaşteptat de plăcut.

— Mi-aţi salvat viaţa. Doream foarte mult să plec acasă, dar nu ştiam cum să fac.

— Petrecerea n-a fost la înălţimea aşteptărilor?

— Petrecerea a fost frumoasă. Eu am fost de vină. N-am fost în ton cu ceilalţi.

— Credeam că tânărul Mowbray este partenerul tău.

— Şi eu credeam la fel, până când mi-am dat seama că Lucilla Lawson era şi ea pradă aceleiaşi amăgiri, drept pentru care Roderick a fost pus într-o situaţie destul de delicată.

Vorbea cu uşurinţă, pentru că, spre surprinderea ei, sincer nu-i păsa prea mult şi chiar reuşea să vadă partea amuzantă a întâmplării.

— Probabil că încerca să vadă cât de fericit ar putea fi cu fiecare din voi.

— Aşa se pare! râse Kate. Familia Lawson a invitat pe toată lumea acasă la ei să continue petreerea până în zori, dar eu n-am mai putut suporta. Sper să nu vă supăraţi că v-am rugat să mă duceţi acasă.

— Dimpotrivă.

— Vă place în Oakham Green? Simţiţi acum că faceţi parte din comunitate? întrebă ea, întrerupând tăcerea care risca să se prelungească.

— Da şi nu. Îmi fac meseria cu plăcere şi încep să stabilesc contacte sociale interesante. Familia Travers sunt nişte oameni foarte prietenoşi şi mă primesc cu bucurie oricând. Apoi, sunt surorile Gregory, foarte vesele… păcat că sora cea mare îşi face prea multe grijL

— Adevărat? Griji pentru ce, de exemplu?

— Pentru surorile ei; pentru responsabilităţile ei; pentru ce cred alţii despre ea…

— E o prostie?

— E inutil.

— Nu sunt de acord. Dacă aşa îţi e felul, nu te poţi schimba… Acum, ce nu vă place aici?

— Pustiul din casa mea.

Cu ochii minţii, Kate a transformat, profund mişcată,

cuvintele lui în imagini: după agitaţia unei zile de muncă, retras singur în casa aceea mare şi pustie… la fel de pustie ca şi inima lui.

— Înţeleg. Ezită puţin, apoi riscă o întrebare. V-aţi gândit vreodată… să vă recăsătoriţi?

— Da, m-am gândit.

Răspunsese calm, cu privirea aţintită asupra şoselei. Cuvintele lui au impresionat-o.

— Îmi pare rău că sunteţi singur. Vă pot… ajuta cumva?

— Nu, nu cred. În niciun caz!

S-a strâns pe scaunul ei, simţindu-se respinsă cu asprime. Clive Rogers redevenise bărbatul pe care-l cunoscuse prima oară şi care-i displăcuse, arătându-şi clar dispreţul faţă de ideea unui posibil ajutor din partea ei. Încă de la început avusese o părere proastă despre ea. Era supărată fiindcă se simţea jignită. Doctorul avea dreptate: îşi făcea prea multe griji în legătură cu părereile altora despre ea. În definitiv, ce o interesa ce crede el? Şi totuşi, nu se putea împotrivi acelei dorinţe inexplicabile ca el să aibă o părere bună despre ea.

Tăcea, privind efectul magic al luminii farurilor asupra a tot ce întâlnea: crengi, frunze, flori sălbatice. Farmecul călătoriei se risipise brusc. Pentru câteva clipe, fuseseră atât de aproape sufleteşte unul faţă de celălalt… Dar, când a încercat să răspundă strigătului de ajutor venit de undeva din adâncul lui, a simţit cum i se trânteşte o uşă în faţă, o uşă pe care era scris: „Accesul interzis”.

Poate că depăşise limitele amiciţiei şi pătrunsese în cotloanele ascunse ale sufletului, acolo unde păstra imaginea soţiei iubite şi a copilului.

— Ai adormit? o întrebă el, oprind maşina în faţa casei.

— Nu.

— Ai fost atât de tăcută.

— Mă gândeam.

— Ce s-a întâmplat, Kate?

Vocea lui era acum blândă, indulgentă.

— Nu ştiu.

Spre groaza ei, îşi dădu seama că e pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Încearcă să nu-ţi faci griji, spuse el, acoperindu-i mâna cu a lui. Ai făcut foarte bine că ai venit acasă. Astfel, tânărul Mowbray va tânji după cea care a plecat.

— Credeţi?

Îşi imaginase, aşadar, că era supărată din cauza lui Roderick şi a Lucillei.

— Sunt sigur.

Aplecându-se să-i deschidă portiera, părul ei mătăsos i-a atins obrazul. S-a simţit încordându-se, apoi s-a retras repede şi clipa aceea magică s-a spulberat.

— Noapte bună, domnule Rogers şi mulţumesc.

— Noapte bună, Kate. Brusc, s-a aplecat şi a sărutat-o uşor pe frunte. Nu fi supărată. Niciun bărbat nu merită asta.

— Refuz să cred acest lucru, domnule Rogers.

— Numele meu e Clive.

După care porni maşina şi plecă.

Kate l-a urmărit cu privirea până când s-a pierdut în zare. Era zăpăcită, ca şi cum se trezea dintr-un vis. Şi-a atins fruntea, acolo unde buzele lui zăboviseră pentru o clipă şi… deodată, înţelese.

Nu era deloc îndrăgostită de Roderick Mowbray; fusese doar o amăgire, un miraj… un interludiu romantic.

Adevărul a cutremurat-o.

Era îndrăgostită de doctor!

A intrat în casă şi a urcat în camera ei. Trecând pe lângă camera Angelei, i se păru că aude un zgomot înfundat.

— Nu dormi?

— Nu.

Kate se strecură în cameră fără să aprindă lumina şi se aşeză pe marginea patului.

— Te-ai distrat?

— N-a fost rău. Îţi povestesc mâine dimineaţă, acum e prea târziu.

Balul se transformase într-un eveniment fără importanţă, care părea să se fi petrecut cu mult timp în urmă, pe când călătoria cu Clive Rogers şi uimitoarea ei descoperire erau întâmplări mult prea vii în mintea ei pentru a putea fi împărtăşite cuiva.

— Tu cum ai petrecut?

— Emma s-a distrat. Adam a adus-o pe Sara acasă; va veni în fiecare seară aici, acum pentru că are maşina. Bănuiesc că spectacolul s-a desfăşurat bine.

— Mă bucur! Acum, te las să dormi.

— Nu pot să dorm.

— S-a întâmplat ceva?

— Totul s-a terminat între mine şi David. Apoi, izbucni în lacrimi.

— Nu se poate! Ce s-a întâmplat?

— Totul a fost bine până am ajuns acasă. Apoi, după ce Emma s-a dus la culcare şi Sara încă nu venise, ne-am certat îngrozitor.

— De ce? Dar, de fapt, astfel de certuri limpezesc situaţia şi poţi comunica mai bine după aceea.

— Nu şi în acest caz. Motivul a fost logodna Sarei şi faptul că vrea să se căsătorească atât de repede. David a spus că trebuie să fii nebună să-ţi dai consimţământul; că Sara e prea tânără şi Adam nu are un serviciu stabil – tot ceea ce spusesem şi eu. Dar, deodată, în loc să-i dau dreptate, m-am pomenit spunând exact ceea ce ai spus tu. Că oamenii sunt liberi să-şi trăiască viaţa aşa cum vor şi să înveţe din propriile lor greşeli. Apoi am spus ce-a zis Sara, şi anume că dragostea adevărată însemnă pasiune năvalnică, şi nu să tot stai să calculezi. Bănuiesc că David a crezut că mi-am pierdut minţile. Apoi, am amintit de garoafele pe care le-a trimis Adam şi David a spus că asta este o risipă ridicolă de bani şi ostentaţie. Eu am susţinut că gestul a fost minunat, că oricare fată şi-ar dori aşa ceva şi că sunt momente în care merită să te porţi nebuneşte.

Am spus că mi-ar plăcea enorm să-mi trimită şi mie flori, dar că el nu mi-a cules niciodată nici măcar o floare din grădină, ca să nu mai vorbim de a-mi fi cumpărat garoafel Atunci, David a spus că, dacă aşa simt

— Vocea îi tremura îngrozitor – atunci este mai bine să ne despărţim… Şi eu… i-am spus că… da, ar fi mai bine. Şi… a plecat.

— Angie, scumpa mea. Îmi pare atât de rău!

— Nu pot să cred! Am în faţa ochilor toată scena.

— Probabil că în acest moment şi el se simte la fel de nenorocit ca şi tine.

— Crezi? Dar chiar a părut şocat, Kate; îngrozit. Întotdeauna am fost de acord cu el că trebuie să strângem bani, să facem economii şi să nu ne pripim. Nu-i venea să creadă auzindu-mă strigând că dragostea înseamnă pasiune… David este timid, adică nu-şi exprimă cu uşurinţă sentimentele cele mai profunde; i-am spus, însă, că încep să mă îndoiesc că are sentimente profunde… Ştiam că-l rănesc, dar nu m-am putut opri. Voiam să-l rănesc. Am fost îngrozitoare.

— Poate că e mai bine să ştie ce simţi, sugeră Kate, mângâind-o pe păr. Nu poţi trăi pretinzând că eşti de acord cu lucruri cu care de fapt nu eşti. Poate că e mai bine că a aflat că mai ai nevoie şi de altceva decât de o existenţă pe principii practice, dar în care totul este calculat şi rece. S-ar putea ca această ceartă să-l ajute să se analizeze. Dacă te iubeşte cu adevărat, te va accepta aşa cum eşti.

— Este numai vina Sarei. Dacă s-ar fi purtat raţional şi nu s-ar fi lăsat antrenată în această pasiune a ei pentru Adam, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

— Presupun că şi pe mine mă învinovăţeşti. Am încercat să fac cum am crezut că e mai bine pentru Sara. Nu mi-am închipuit că ar putea avea repercusiuni asupra ta.

— A făcut paradă cu fericirea ei. L-a luat în râs pe David. M-a făcut să-i văd greşelile şi punctele slabe… aşa că, acum nu mai ştiu dacă-l iubesc sau nu şi totuşi sunt

dependentă de el. În clipa asta, o urăsc pe Sara, chiar dacă e sora mea. Pur şi simplu o urăsc!

— Taci! Eşti extenuată; ştii şi tu că nu-i aşa. Îţi aduc o aspirină. Sau, mai bine, să-ţi fac un ceai?

— Nu te deranja. Şi tu trebuie să fii obosită. Mă simt epuizată psihic şi fizic.

— Nu-ţi mai face griji. Mâine dimineaţă, totul va apărea într-o altă lumină. Sunt sigură că David va veni să vă împăcaţi.

— Niciodată nu mi-am închipuit că am să sufăr aşa pentru un bărbat. Este ciudat să constaţi că nu-ţi cunoşti bine nici propria persoană, ca să nu mai vorbim de alţii! Nu cred că o urăsc pe Sara. Dar are dreptate. Sunt geloasă şi gelozia îţi otrăveşte mintea.

— Dormi, acum. Mâine dimineaţă, să te trezeşti veselă ca de obicei, pregătită să-l primeşti pe David când va veni alergând să vă împăcaţi.

Kate însăşi adormi imediat, căutând instinctiv pacea unui somn adânc, după toate emoţiile acelei seri.

Capitolul 14

A doua zi dimineaţă, un nou telefon din partea editorului a adus-o în mare grabă pe Kate la masa de scris. Terminase cartea, dar mai avea de bătut la maşină manuscrisul.

Începu să scrie cu înverşunare, lăsând orice alt gând deoparte. Trebuia neapărat să predea cartea la timp, drept pentru care n-a avut linişte până n-a văzut pachetul pus în sfârşit la poştă. Abia după aceea, cu un oftat de uşurare, a început să se gândească din nou la problemele familiei.

David nu dăduse niciun semn. Se părea că ruptura dintre ei era definitivă. Angela mergea la lucru în fiecare zi cu o figură palidă, dar liniştită. Buna ei dispoziţie pierise, însă. Zâmbea rareori, dar nu mai râsese niciodată din seara aceea.

Sara era nemulţumită de schimbarea petrecută cu sora ei şi, în cele din urmă, se plânse lui Kate:

— Angela nu mai vorbeşte cu mine. Îmi răspunde cu

„da” sau „nu”, dar asta e tot. Nu sunt eu de vină că s-a certat cu David. Cred că e nedreaptă cu mine.

— Încearcă să ai răbdare cu ea. Trece printr-o perioadă grea.

— Dar mă învinuieşte pentru orice. Spune că din vina mea s-a certat cu David.

— Într-un fel, aşa şi este. Logodna ta şi intenţia de a te căsători au fost scânteia de la care a pornit cearta lor. În sinea ei, mă învinuieşte şi pe mine pentru că mi-am dat consimţământul.

— Atunci, de ce nu face ea primul pas şi nu-i spune lui David că-i pare rău pentru ce s-a întâmplat?

— Cred că Angela nu mai este sigură acum de ceea ce simte.

— În acest caz, nu poate fi vorba de dragoste. Adam şi cu mine n-avem astfel de îndoieli. Noi ştim precis!

Numai pe Emma n-o afectase supărarea Angelei.

— Mie îmi place aşa cum suntem acum, fără tot felul de iubiţi care să tot vină şi să plece! mărturisi ea lui Kate într-o seară, în timp ce se pregătea de culcare. Nu mă deranjează că Sara se mărită, pentru că va sta în continuare aici şi Adam e nostim. Dar David şi Angela îmi spuneau întotdeauna să plec şi voiau să fie singuri în salon. Personal, cred că este mai bine fără David.

— Dar tu nu eşti Angela!

— Presupun că se vor împăca, mai devreme sau mai târziu. Şi pe urmă, vei începe şi tu…

— Ce să încep?

— Să te întâlneşti cu Roderick Mowbray.

— Credeam că a început să-ţi placă de el.

— A fost simpatic atunci, la petrecere, dar tot nu vreau să te căsătoreşti cu el.

— Am să-ţi spun un secret. Nu mă voi căsători cu el.

— Te-a cerut în căsătorie şi l-ai refuzat? întrebă Emma, nevenindu-i să creadă.

— Nu m-a cerut în căsătorie şi mă îndoiesc că o va face vreodată. Îmi place, dar nu-l iubesc, aşa că nu mai e

necesar să faci scene dacă vine, sau telefonează, sau mă invită undeva, pentru că, oricum, nu înseamnă nimic. Suntem doar prieteni şi atât.

— Oh, Kate! Sunt atât de bucuroasă!

Se aruncă de gâtul ei, gata s-o sufoce.

— Nu spune niciun cuvânt nimănui. Este secretul nostru: al meu şi al tău. Noapte bună!

Emma se ghemui în pat mulţumită, convinsă că, deocamdată cel puţin, viaţa familiei va continua liniştită, fără trauma unei posibile schimbări.

*

* * *

Era ziua în care conacul Mowbray urma să fie deschis pentru public – o zi caldă de vară.

Kate mizase pe faptul că-l va ruga pe Adam s-o ducă până acolo cu maşina, dar la micul dejun din acea duminică dimineaţă, Sara anunţă că ei doi merg la picnic pe malul mării şi întrebă cine mai vrea să vină. Emma se înscrise imediat. Sara privea spre Angela, aşteptând răspunsul acesteia. Dacă Angela respingea această ramură de măslin, ruptura dintre ele avea să devină şi mai mare.

— N-ar trebui să fim şi noi alături de Kate? ezită ea.

— Nu, vă rog! Dacă vă văd pe toate acolo, mă voi intimida. Mai aşteptaţi puţin până capăt experienţă.

— N-am nici cea mai mică intenţie de a plăti o jumătate de coroană ca să vizitez o casă pe care am mai văzut-o deja.

— Scuză-mă, Kate, am uitat că asta e o zi importantă pentru tine, spuse Adam, jenat.

Angela tăcea în continuare, încercând să se hotărască. Dacă tocmai în această minunată dimineaţă de duminică va veni David să se împace? Nu va şti niciodată dacă a venit sau nu. Pe de altă parte, poate era mai bine să nu fie acasă… aşa, ca să vadă că nu sta închisă în casă, plângând după el.

— Vii sau nu, Angela? întrebă Sara în cele din urmă.

— Da, Sara, mulţumesc.

— Mă duc să-mi iau costumul de baie şi pe Byron! anunţă Emma.

— Dacă merg eu, nu-l luăm şi pe Byron. Ştiţi bine că-i place să se tăvălească în alge şi să-şi vâre botul oriunde găseşte peşti intraţi deja în putrefacţie pe mal sau păsări moarte. La întoarcere, ar fi un miros insuportabil în maşină.

Kate a promis că-l va lua ea pe Byron la plimbare mai târziu şi, în cele din urmă au plecat toţi.

Kate a mers la doamna Foster, în obişnuita vizită de fiecare zi.

— Tare mult aş fi vrut să pot merge şi eu la conac, spusese aceasta. Bănuiesc că sunt multe picturi de valoare acolo. Şi continuă aşa, prelungind discuţia cât putu mai mult.

După ce luă o gustare, Kate îmbrăcă o rochie imprimată de vară şi merse pe bicicletă până la conac.

„De ce am acceptat să fac aşa ceva? Am fost nebună! Nu, nu nebună, dar cu prea multă uşurinţă, gata să fac orice pentru Roderick”. Acum, când focul acelei pasiuni trecătoare se stinsese, îi părea foarte rău că a fost de acord să fie unul dintre ghizi.

— Simt că mi se face rău din cauza emoţiei, spuse ea Lucillei care era deja instalată la o masă în vestibul.

— După ce începi, nu vei mai avea emoţii, spuse aceasta, cu indiferenţa celui care nu e implicat direct. Am venit să-l susţin moral pe Roderick. Va veni şi el curând. Acum instruieşte grădinarii cum să aibă grijă să nu apară acte de vandalism. Mă îndoiesc că va ieşi ceva din toată povestea asta.

— De ce?

— Tata e de părere că acţiunea s-a făcut la scară prea mică. Niciodată nu se vor strânge suficienţi bani dacă acest loc este deschis doar duminica. Pe de altă parte, lady Mowbray a acceptat şi aşa destul de greu această idee şi nici nu vrea să audă de vizitatori mai mult de o dată pe săptămână. Nu-i aşa că broşura a ieşit bine? Arătă spre un

teanc de broşuri de pe masă. Roderick a făcut fotografia de pe copertă şi tatăl meu a aranjat să fie tipărite la un preţ mai mic. Iar tu ai scris foarte bine.

Kate s-a uitat la o broşură. Roderick nu se gândise să-i arate şi ei un exemplar. De fapt, din seara balului, nici nu mai vorbise cu ea. În schimb, Lucilla se arăta mai prietenoasă.

— Bună! spuse Roderick intrând. Ai venit, aşadar. Foarte bine. Părea hărţuit şi nu mai avea obişnuitul său aer degajat. Se pare că sosesc maşini din toate părţile şi un autocar din Carchester tocmai parchează, aşa că, fiţi gata!

Apoi s-a aşezat la masă lângă Lucilla, în timp ce Kate se îndrepta spre uşă, gata să întâmpine primii sosiţi, repetând frazele de început ale discursului ei.

Oamenii au intrat şi s-au dus la masa la care era Roderick, pentru a plăti intrarea. Acesta îi întâmpină cu un zâmbet extrem de plăcut şi… pentru prima oară în lunga sa istorie, conacul Mowbray a fost deschis publicului.

Kate l-a văzut pe Clive în timp ce conducea un grup de vizitatori în Galeria cea Mare. Vorbea despre un anumit portret celebru, când deveni brusc conştientă de prezenţa lui: o siluetă cu un cap deasupra celorlalţi. Privirea lui uşor amuzată o făcu să piardă şirul frazelor. Şi-a recăpătat repede stăpânirea de sine şi, după ce a văzut-o pe Madge Harper desprinzându-se de la locul ei din grup şi făcând în aşa fel încât să ajungă lângă doctor, nu mai privi în direcţia lor, concentrându-şi atenţia asupra necunoscuţilor. Puţini erau locuitorii din Oakham Green care avuseseră ocazia să vadă casa, dar probabil că se simţeau stânjeniţi să vină, sau se gândeau că gestul lor putea fi interpretat ca o indiscreţie.

Când Kate conduse acel grup la ieşire, a trebuit să preia imediat un altul, fără pauză. Doctorul nu încercă să-i vorbească şi ieşi împreună cu Madge.

Când programul de vizită s-a terminat, lady Mowbray a oferit ceai tuturor celor care au ajutat la reuşita acestei prime zile.

— Numărul vizitatorilor se va mări pe măsură ce locul va fi cunoscut ca un obiectiv turistic demn de vizitare, spuse Roderick. Va trebui să facem publicitate.

— Nu pot să spun că-mi place, spuse lady Mowbray. Toţi aceşti oameni care vin îmi vor toci covoarele…

— Se pare că vizitatorii au apreciat foarte mult picturile şi porţelanurile, au fost foarte manieraţi, s-au interesat de istorie şi au pus unele întrebări foarte inteligente… ei, şi câteva prosteşti… La sfârşitul fiecărui tur, unii mi-au strecurat în mână un bacşiş, iar cei din autocar au făcut chiar o colectă pentru mine, râse Kate, răsturnând pe masă o grămăjoară de monezi de argint din geantă. Mai întâi am fost surprinsă, apoi am acceptat banii cu un zâmbet. Poftim, Roderick… aproape şase penny.

— Nu vreau banii tăi. Bacşişurile sunt ale tale; le meriţi din plin. Mai ales că eu nu pot oferi o remuneraţie fixă. Păstrezi tot ce primeşti. Dacă eu pot să accept câte o jumătate de coroană de la vizitatori, nu trebuie să fii atât de mândră încât să nu accepţi şase penny de la ei.

— Bine, nu voi fi. Şi puse din nou banii în geantă.

Fusese o experienţă nouă, nu lipsită de câteva momente amuzante.

Kate îşi aduse aminte de promisiunea de a-l lua pe Byron la plimbare, aşa că se ridică să plece. Şi mama şi fiul i-au mulţumit cu căldură. Roderick o conduse până la uşă.

— Unde ai lăsat maşina?

— Limuzina mea se sprijină de poartă.

— Dumnezeule! Mi-aş fi făcut timp să te iau, dar am înţeles că aţi repus maşina în funcţiune.

— Adam a dus fetele la plajă cu maşina.

— Te conduc eu acasă, stai puţin…

Kate refuză categoric.

— Drumul spre casă coboară, aşa că e foarte uşor de ajuns. În plus, te aşteaptă Lucilla.

— Îmi pare rău, nu ne-am mai văzut în ultima vreme, pentru că am fost ocupat.

— Înţeleg.

— Adevărat?
— Sigur.
Păşea lângă el, în mod inconştient provocatoare. După ce au trecut de o curbă, pe aleea mărginită de pomi, ascunsă ferestrelor conacului, Roderick s-a oprit.
— S-a schimbat ceva, nu-i aşa?
— Adică?
— Eşti altfel.
— Da?
— Ştii bine că da. Nu mai eşti „cu mine”. Ce s-a întâmplat, Kate?
— Din câte ştiu eu, nimic, răspunse ea privindu-l candid.
— Petrecerea aia blestemată e de vină. Te rog să mă ierţi, Kate. Nici eu nu m-am distrat. Când te-am invitat, am sperat că te vei simţi bine. A fost un fiasco şi vreau să repar greşeala. Când ieşim împreună?
— Nu-ţi face griji, Roderick. Chiar n-are importanţă.
— Ba da. Pentru mine, are.
— Atunci, mă tem că e prea târziu. S-a întors şi a pornit din nou.
— Ce vrei să spui? întrebă el, prinzând-o de braţ.
— Eu sunt cea care am plecat.
— Ce înseamnă toată povestea asta? Doar pentru că am fost ocupat şi nu ne-am văzut câteva zile, te-ai supărat. Tu eşti cea mai în măsură să înţelegi când cineva are de lucru.
— Nu cumva vrei să spui „pe altcineva”?
— Ah, asta era! Din cauza Lucillei! Ţi-am mai spus, Kate: tu eşti dragostea mea secretă…
— Nu, nu mai sunt. Îşi eliberă braţul din strânsoarea lui. Îmi pare rău, Roderick. Poate că sună banal, dar eu, când iubesc, nu mă ascund. Nu te iubesc şi nici tu nu mă iubeşti, aşa că să nu ne mai prefacem.
— Vrei să spui că…
— Vreau să spun că sper să fim prieteni în continuare, dar vom renunţa la jocul de-a dragostea

secretă.

Rămase mut de uimire. Era rănit în mândria lui şi totuşi plin de respect. Nu se aflase niciodată într-o astfel de situaţie. Când se plictisea de o relaţie, îi punea capăt. De data aceasta, însă, Kate anticipase, ceea ce-l zăpăcise complet.

Mergea lângă ea, cu faţa întunecată de supărare. Când au ajuns la locul în care era rezemată bicicleta, o întrebă cu sarcasm:

— Pot să întreb dacă ne acorzi favoarea de a ne ajuta şi duminica viitoare?

— Sigur că da. Zâmbi veselă. De ce nu?

O privi cum se îndepărtează. Niciodată n-o plăcuse atât de mult ca în clipa aceea.

Apoi se întoarse spre casă, încet şi gânditor.

Capitolul 15

Fetele şi Adam încă nu se întorseseră de la picnic, aşa că, după cum promisese, Kate îl luă pe Byron la plimbare.

Ciudat, dar se simţea plină de viaţă şi de energie. Decise să meargă la ruine şi să privească de acolo satul, aşa cum făcuse cu Roderick în seara aceea de primăvară când o sărutase prima dată.

Bietul Roderick, păruse distrus când i-a spus că idila lor s-a sfârşit. Era însă convinsă că, după ce va trece de şocul iniţial, avea să simtă o imensă uşurare. Lucilla era din toate punctele de vedere cea mai potrivită pentru a-i deveni soţie: era îndrăgostită de el, era pe placul mamei lui şi avea bani.

Kate se simţea din nou liberă; era o femeie matură, care ştia încotro merge şi ce vrea.

Soarele coborâse deja când a ajuns în vârful dealului. Privea panorama, cuprinsă deodată de melancolie, tânjind după ceva intangibil, imposibil de descris în cuvinte. Stătea nemişcată în briza serii, cu părul fluturând ca un stindard roşu-auriu. Era ca o figură sculptată la prova corăbiilor, se gândi bărbatul aşezat pe zidul de deasupra

ei. Acesta făcu o mişcare şi o piatră se rostogoli în jos. Kate tresări, privi în sus şi-l văzu.

— Clive!

— Bună! Zâmbetul acesta minunat este numai pentru mine? Se aplecă şi-i întinse mâna. Vii sus? De aici se vede superb.

Kate îi dădu mâna, puse un picior într-o crăpătură din zid şi el o ridică şi o aşeză lângă el.

— Felicitări pentru cum te-ai descurcat ca ghid.

— Când am văzut că mă priveşti, m-am pierdut.

— Adevărat? De ce?

— Nu ştiu. Este efectul pe care-l ai în mod obişnuit asupra mea.

— Ce fel de efect? Acum o privea atent.

— Mă tulburi. Mă deconcertezi.

— Te rog să mă scuzi. Vorbea pe un ton rece şi privea în depărtare.

Ca să-şi ascundă timiditatea, Kate începu să vorbească despre tot felul de lucruri banale.

— Ceilalţi sunt în Shingleton şi când m-am întors acasă, încă nu veniseră, aşa că l-am luat pe Byron la plimbare fiindcă a stat închis în casă toată ziua. Ai văzut seterul lui Roderick? O cheamă Melody, un nume frumos. De altfel, şi câinele are o alură cât de poate de aristocratică.

— Apropo de Roderick: strategia ta din seara balului a dat rezultatul scontat?

— Strategia mea? N-a fost vorba despre nicio strategie, chiar am vrut să plec acasă.

— Dar a avut rezultatul scontat?

— Cred că Roderick îşi va concentra atenţia de-acum înainte doar asupra uneia singure.

Lui Kate îi părea rău că amintise de Roderick. Dorise să-i vorbească lui Clive despre el sperând să-l facă să înţeleagă, fără să-i spună direct, că între ea şi acesta nu mai era nimic.

Clive părea mai tânăr în seara aceasta, cum stătea

lângă ea, cu părul castaniu răvăşit de vânt. Se părea că între ei se ridicase din nou acea barieră. Se gândea la ce ar putea spune pentru a ajunge aproape de sufletul lui, ca în seara aceea, în maşină, înainte ca el să strice totul, îndepărtând-o brutal: „Nu, nu cred. În niciun caz”.

Tăcerea se prelungea. îi privi mâna cu degetele lungi şi fine şi simţi o dorinţă nebună s-o acopere cu propria ei mână. Oare ce ar spune, ce ar face dacă ar şti ce simte ea?

— Presupun că nu cunoşti pe nimeni care m-ar putea ajuta la cabinet pentru cel mult două săptămâni, spuse el deodată, pe un ton indiferent. Secretara mea trebuie să stea acasă să aibă grijă de părinţii ei bolnavi. Doamna Rush, menajera, se străduieşte, săraca, dar e îngrozită de telefon şi încurcă programările! Nu trebuie să fie cineva cu experienţă... orice persoană inteligentă se poate descurca până revine domnişoara Davies.

Domnişoara Davies fusese secretara doctorului Fuller. Era o fată bătrână de vârstă mijlocie care locuia împreună cu părinţii săi într-un sat vecin. Kate se gândise de multe ori cu părere de rău la biata domnişoară Davies, a cărei viaţă părea să fie povestea lungă a devotamentului pentru părinţi şi pentru slujbă. Deodată, îi veni o idee.

— Ce-ai spune de mine?

Îşi întoarse capul s-o privească.

— Bine, dar eşti întotdeauna ocupată.

— Tocmai am terminat o carte şi întotdeauna îmi îngădui câteva săptămâni de pauză înainte de a începe alta.

— Şi faptul că eşti ghid nu este deja suficient? Mai e cazul să-ţi asumi şi alte responsabilităţi?

— Cu cât am mai multe experienţe, cu atât e mai bine din punctul de vedere al scriitorului. Şi apoi, nu voi avea program ca ghid în fiecare duminică şi, oricum, nici tu nu ai cabinet duminica.

— Nu ştiu. Nu sunt sigur.

— Te rog, lasă-mă să încerc.

Îi puse mâna pe braţ dar, simţindu-l cum se

încordează la atingerea ei, şi-o retrase repede.

— Să admitem că ai veni; relaţiile vor fi strict profesionale: niciun fel de discuţii amicale şi niciun fel de favoruri. Pot fi aspru şi nervos.

— Ştiu.

— Da, spuse el zâmbind strâmb. Cred că ştii.

— Mi-ai displăcut foarte mult când te-am cunoscut.

— Şi acum?

— Mă voi pronunţa după ce se întoarce la lucru domnişoara Davies. Îşi privi ceasul. Trebuie să plec acum, înainte ca familia să pornească în căutarea mea. Ne-am înţeles? Pot să încep mâine?

— Ne-am înţeles. Sări de pe zid, apoi se întoarse spre ea s-o ajute să coboare. Te voi instrui în timp ce mergem spre casă. Trebuie să fii punctuală şi tăcută, iar pacienţii trebuie să-i abordezi cu calm, astfel încât să le dai încredere. Discută cu ei când este cazul, dar în niciun caz nu bârfi. Vei cunoaşte personal majoritatea pacienţilor mei, aşa că nimic din ceea ce afli despre vreunul din ei nu trebuie divulgat vreodată. Mă înţelegi?

— Perfect.

— Bine, vom încerca.

Când Kate ajunse în faţa casei, Emma fugi în întâmpinarea ei.

— Cine crezi că a venit? Unchiul Ben!

Nu-l văzuseră de ani de zile. De fapt, nu le era unchi, ci un vechi prieten al tatălui lor care îi vizita când venea din străinătate, când părinţii lor trăiau.

— Minunat! Unde este?

— În living. S-a instalat la hotel, dar Angela l-a invitat la cină.

Clive Rogers îşi luă rămas bun, rugând-o pe Kate să-l sune dacă intervine o schimbare în planurile ei. Se despărţiră şi Kate o urmă pe Emma înăuntru.

— Să-ţi mai spun ceva! S-a întors David. A venit aici cu scuterul în timp ce noi eram plecaţi, dar doamna Foster l-a văzut, i-a spus unde suntem şi a venit după noi. Mă

bucur că e aici unchiul Ben. Acum, Angela şi David nu-l vor putea trimite la plimbare din salon.

Unchiul Ben se întorsese definitiv din Orient. Era văduv, n-avea rude şi, sub impulsul momentului, hotărî să vină în vizită la familia vechiului său prieten, Grant Gregory. N-avea deocamdată niciun plan – ce să facă, sau unde să se stabilească.

Era un bărbat masiv şi vesel, căruia îi plăceau tinerii. Lui Kate îi făcea plăcere să aibă în preajmă pe cineva mai în vârstă şi mai înţelept, căruia să-i poată cere sfatul.

Între timp, unchiul Ben aflase despre idila dintre Adam şi Sara şi despre hotărârea lor de a se căsători, indiferent de condiţiile materiale precare. Aflase, de asemenea, de la Sara, că marea ambiţie a lui Adam era să studieze zoologia şi să devină naturalist. Pentru că ura rutina şi munca de birou, se apucase de arta dramatică. Mai întâi, fusese regizor. Apoi, i se încredinţaseră roluri principale de june-prim. N-avea rude şi nu avusese niciodată suficienţi bani pentru a merge la facultate.

Unchiul Ben ascultă, gânditor, apoi discută îndelung cu băiatul. Kate simţea că responsabilitatea viitorului Sarei nu mai cădea în întregime asupra umerilor ei.

Târziu, seara, după ce unchiul Ben şi David plecaseră, Angela veni în dormitorul lui Kate. Purta rochia roz pe care şi-o făcuse în primăvară.

— Îţi aminteşti, ai spus că, atunci când David mă va vedea îmbrăcată aşa, mă va cere în căsătorie? Ei bine, chiar aşa a fost.

— Înseamnă că totul a reintrat în normal? Mă bucur!

— A fost şi el la fel de nefericit ca şi mine, dar prea mândru să recunoască. Apoi, şi-a dat seama că s-ar putea să am dreptate. În orice caz, mâine mergem să vedem nişte case în Carchester. David a spus că va face un împrumut la bancă pentru a cumpăra casa şi, deoarece economiseşte bani de atâta vreme, va putea cumpăra mobila.

— Înseamnă că e totul stabilit?

— Da! Nu m-ar mira să ne căsătorim, în cele din urmă, înaintea Sarei.

Anunţul ei că-l va ajuta pe doctorul Rogers la cabinet trecu aproape neobservat, fiind toţi mult prea preocupaţi de propriile griji.

Pentru a-şi arăta recunoştinţa faţă de doamna Foster care-i spusese lui David unde s-o găsească, Angela merse s-o aducă la o cafea împreună cu toată familia, ocazie cu care l-a revăzut pe unchiul Ben, cu care se cunoscuse cu mulţi ani în urmă, când se mutase cu soţul ei în casa de lângă cea a familiei Gregory.

Cei doi discutară cu plăcere despre vremurile de altă dată şi unchiul Ben o invită la o plimbare cu maşina a doua zi dimineaţa. Venirea lui Ben Chalmers, care-i cunoscuse soţul, se dovedi cel mai tonic tratament; trecuse mult de când Mary Foster nu mai aşteptase cu bucurie o nouă zi.

Toată familia Gregory plecase devreme luni dimineaţa: Angela şi Sara la Carchester, Adam la repetiţii în Shingleton, Emma la şcoală, iar Kate spre cabinetul doctorului.

Domnişoara Davies lăsase câteva instrucţiuni bătute ordonat la maşină pe o coală mare de hârtie şi un halat alb pentru Kate. Clive o salută cu un aer rece şi se pregăti să-şi primească primul pacient.

Timpul trecu repede. Era greu să nu discute prea mult. Pacienţii erau foarte surprinşi s-o vadă acolo şi trebuia să explice fiecăruia că o înlocuia doar pe domnişoara Davies.

Casa era în stil gregorian, mare şi bine proporţionată, dar mobilată fără pic de imaginaţie, cu decoraţiuni interioare oribile şi mult prea sumbră, vopsită în maro şi bej şi Kate se gândi că n-ar strica unele mici îmbunătăţiri.

— Poţi pleca acum, dar te rog să fii înapoi la ora şase, îi spuse doctorul la încheierea programului. Acum voi face vizite la domiciliu. Să te duc cu maşina acasă?

— Nu, mulţumesc. E aproape. Merg pe jos. A… a fost

bine?

— Ce anume? Ah, da, sigur. Aproape că nici nu se uită la ea. Atunci, ne vedem la ora şase.

Nici dacă ar fi fost o străină, Clive nu s-ar fi purtat atât de rece.

Când a ajuns acasă, suna telefonul.

Era Betty.

Capitolul 16

— Bună! Te-am căutat toată dimineaţa. Am auzit tot felul de zvonuri interesante despre voi şi abia aştept să aflu amănunte. Cum a fost la conac?

— Bine. La început am avut emoţii, dar în cele din urmă chiar mi-a plăcut.

— Aş fi vrut şi eu să vin, dar Douglas nu prea e de acord cu povestea asta. Spune că dacă banii ar fi folosiţi într-un scop caritabil, ar fi fost cu totul altceva, dar aşa, n-are de gând să dea din banii lui munciţi cu greu pentru ca familia Mowbray să mai adauge puţin lustru casei!

— Tipic pentru Douglas! râse Kate. Cel puţin e sincer.

— Şi ce e cu povestea asta că lucrezi pentru Clive Rogers?

— Cum naiba ai şi auzit?

— De la bonă care, la rândul ei, ştie de la menajera doctorului.

— Astăzi a fost prima zi şi s-a stabilit totul abia ieri. Nu va dura mult. Domnişoara Davies se va întoarce curând. A trebuit să stea acasă şi să-şi îngrijească părinţii care au amândoi gripă.

— Mă gândesc din când în când la domnişoara Davies. Greu de imaginat o viaţă mai searbădă, biata de ea. Legată de părinţi şi numai muncă şi muncă. După părerea mea, mai bine orice fel de căsătorie decât deloc!

— Apropo, Angela şi David s-au logodit.

— Cum de n-am auzit asta? Foarte bine! îţi va lipsi Angela.

— Da, foarte mult. Se anunţă schimbări în familia Gregory.

— Dar tu? Când voi vorbi despre „prietena mea, lady Mowbray”?

— Niciodată.

— Nu spune asta, draga mea.

— Nu ne putem căsători toate deodată. Ce facem cu Emma?

— Eu totuşi, ţin pumnii pentru tine.

— Mulţumesc, Betty.

— Vino mâine la prânz să mai discutăm.

— Cu mare plăcere.

A doua zi, Kate plecă de la cabinet la Betty, luându-l şi pe Byron, ca să nu stea singur toată ziua, mai ales că era bine venit la familia Travers fiindcă, jucându-se cu Terry, admitea din partea acestuia ceea ce nicio pisică n-ar fi tolerat.

— Discutam cu Douglas despre vacanţă. Tu ţi-ai făcut vreun plan?

— Am promis Emmei că o duc la mare undeva, dar n-am stabilit încă nimic precis. Anul trecut am fost în Spania şi Emmei nu i-a plăcut deloc că a fost lăsată în grija altcuiva, aşa că m-am gândit să mă revanşez în vara aceasta.

— Ce-ar fi să veniţi cu noi? Mergem la o fermă în Cornwall. Ne ducem acolo de când s-a născut Terry. Casa nu e foarte frumoasă, dar are vedere spre un golf superb, iar proprietăreasa e foarte drăguţă cu copiii; în plus, mâncarea e grozavă.

— Sună minunat. Dar ce va spune Douglas?

— Este de acord. Dacă mergem singuri, nu putem face nicio mişcare din cauza copiilor.

— Eu şi cu Emma vă vom ajuta şi vom avea şi noi grijă de ei.

— Aşa ne-am gândit şi noi, mărturisi Betty.

— Este însă o problemă. Trebuie să anunţ la conac şi la cabinet.

— Va fi abia în septembrie; primele două săptămâni.

După prânz, Kate merse acasă să pregătească masa

de seară, apoi se întoarse la cabinet.

Zilele treceau repede. Unchiul Ben o adoptă oarecum pe Mary Foster, venind în fiecare zi în vizită la ea, ceea ce o mai scuti pe Kate de grija purtată acesteia.

Kate privea cu mare seriozitate lucrul la cabinet. Îşi luase obiceiul de a şterge praful în cabinet în fiecare zi, lucru pe care menajera îl cam neglija; de asemenea, culegea flori din grădină şi le aşeza într-un vas pe măsuţa din sala de aşteptare. Riscă să aşeze o vază cu un trandafir pe biroul lui Clive, dar acesta o răsturnă din neatenţie, peste hârtii.

— A cui a fost ideea asta stupidă? întrebă el iritat.

Grăbindu-se să şteargă apa, Kate recunoscu a cui fusese ideea.

— Altă dată să nu se mai întâmple, o admonestă el, dar luă trandafirul şi-l prinse la butonieră.

Uneori, când mergeau împreună cu maşina la cabinetul unde trebuia să fie de două ori pe săptămână într-un sat din apropiere, se întâmpla ca doctorul să vorbească şi despre alte subiecte decât cele strict profesionale. După aceea, însă, se retrăgea din nou în carapacea lui şi întotdeauna se pierdea mai mult teren decât se câştigase. Kate nu-i putea înţelege atitudinea.

Domnişoara Davies întârzia mai mult decât se aşteptase şi Kate nu ştia dacă să se bucure sau să-i pară rău că acea relaţie în care era atât de aproape şi totuşi atât de departe de Clive Rogers continua.

Mergea în fiecare duminică la conac şi devenise un ghid foarte competent. Citise o mulţime de materiale, astfel încât putea răspunde inteligent oricăror întrebări.

În curând, nu mai apăru nici Roderick, nici Lucilla, în locul lor încasând Tommy banii.

Angela era iar în formă. Pe degetul ei strălucea un inel cu diamant şi data nunţii fusese fixată pentru luna ocotmbrie. Se părea că se va căsători, totuşi, prima.

Nu se ştie prin ce mijloace, unchiul Ben îi mai temperase pe Sara şi Adam, dispuşi acum să mai aştepte

până la terminarea stagiunii.

— O voi lăsa pe Angela să se mărite prima, spusese Sara cu mărinimie, din moment ce lucrul acesta înseamnă atât de mult pentru ea. Face atâta caz: ne vrea pe toate trei domnişoare de onoare, şaptezeci de invitaţi, recepţie la hotel. Au economisit banii cu atât de multă grijă şi acum parcă sunt nebuni. Adam şi cu mine ne vom căsători într-o poiană, desculţi, şi vom avea ca invitaţi numai păsările şi sălbăticiunile pădurii. Tu, Kate, cum vrei să fie nunta ta?

— În niciun fel. Sunt mulţumită să stau acasă cu Emma.

Într-o sâmbătă dimineaţă când pleca de la cabinetul doctorului.

Kate se întâlni cu Madge Harper.

— Bună, Kate. Mă bucur să te văd. Ai timp să bem o cafea la Liliacul?

— Da… mulţumesc, Madge.

Liliacul era o cafenea mică, a doua doamne în vârstă care serveau prăjituri de casă şi vindeau ceramică şi peisaje în acuarelă.

— Chiar am vrut să-ţi spun, Kate, cât de mult te admir pentru cât eşti de energică şi muncitoare. Scrii cărţi, eşti ghid, acum lucrezi şi ca secretară la cabinetul doctorului, plus gospodărie acasă. Cum poţi să le faci pe toate?

— Două din aceste ocupaţii sunt temporare şi le fac cu mare plăcere.

— Sunt convinsă. Sunt sigură de asemenea, că le faci dezinteresat. De aceea, bârfele care se aud mi se par josnice.

— Ce vrei să spui? N-am auzit nicio bârfă.

— Cred şi eu că nu. Victima bârfei află de obicei ultima, dar eu personal cred că ar trebui să-ţi spun. Dar, draga mea… dacă îţi spun, te rog să nu te înfurii pe mine.

— Pentru Dumnezeu, ce şi cine spune?

— Unii spun că eşti geloasă pe surorile tale mai mici pentru că s-au logodit înaintea ta, că ai tot încercat să pui

mâna pe Roderick Mowbray şi că acum încerci acelaşi lucru cu doctorul.

— Cum pot oamenii să fie atât de josnici? Şi tu, Madge, crezi că vânez un soţ?

— Sigur că nu. Dar părerea mea este că, dacă ai puţină consideraţie pentru reputaţia profesională a lui Clive, ar trebui să renunţi la munca de secretară.

— Să renunţ? Doar pentru că nişte răuvoitori n-au altceva mai bun de făcut decât să mă bârfească?

— Nu pentru tine; tu îţi poţi permite să ignori bârfele. Mă gândesc la Clive. Un scandal i-ar putea ruina cariera.

— Nişte cuvinte pline de venin nu înseamnă neapărat un scandal.

— Dacă ai puţină consideraţie pentru Clive, vei înţelege ce vreau să spun.

— Dar chiar are nevoie de o secretară.

— Va trebui să găsească pe altcineva. O persoană mai în vârstă. Este un bărbat tânăr, necăsătorit. Ar fi trebuit să dovedească mai multă înţelepciune şi să nu angajeze pe cineva atât de tânăr ca tine. Oamenii bârfesc.

— N-au decât! îmi place munca mea acolo şi n-am intenţia să renunţ.

— Desigur, dacă nu te interesează cariera lui Clive, ci numai persoana ta, atunci continuă cum ai început. Faci cum vrei. Dar toată lumea ştie că trebuie să fiţi de multe ori singuri în cabinet…

aşa că bârfele sunt îndreptăţite, înţelegi, nu-i aşa? De aceea doctorul Fuller a ales-o pe biata domnişoară Davies ca secretară – a evitat astfel orice comentariu.

Kate se ridică şi spuse că trebuie să plece. Era zdrobită de insinuările lui Madge şi primul impuls a fost să le ignore.

Clive era în stare să-şi poarte singur de grijă.

Pe drum spre casă, îşi aminti însă de cazuri din ziare referitoare la scandaluri în care erau implicaţi doctori din cauza legăturilor lor amoroase.

Doctorii trebuie să fie deosebit de atenţi în ceea ce priveşte reputaţia lor. Madge avea dreptate. În niciun caz n-ar fi vrut să-i facă vreun necaz lui Clive.

Poate că ar trebui să nu mai meargă la cabinet dacă apăruseră astfel de zvonuri, oricât de nefondate ar fi fost.

Oakham Green era un loc încântător, dar asta nu însemna că nu se puteau întâmpla lucruri urâte chiar şi acolo.

Kate se îndrepta spre casă, pierdută în gânduri. O bătaie insistentă în fereastra casei vecine îi atrase atenţia.

Doamna Foster era la geam şi-i făcea insistent semn cu mâna să vină.

Capitolul 17

Kate oftă, dar se duse.

— Nu te reţin mult, scumpa mea. Nu te-am mai văzut în ultima vreme. Nu mă plâng… viaţa mea a căpătat culoare de când Ben Chalmers a venit în Oakham Green… Vrei să bei o cafea?

— Mulţumesc, tocmai am băut şi nu pot sta decât câteva minute.

— Am văzut-o pe Sara plecând la Shingleton cu Adam în această dimineaţă, ca de obicei. Ben a promis că mă duce şi pe mine să văd piesa săptămâna viitoare. Abia aştept.

— Vă va plăcea. Şi noi mergem o dată pe săptămână. De ce m-aţi chemat?

— Draga mea, n-aş vrea să spun tot felul de poveşti, dar m-am gândit că ar fi bine să ştii.

„Oh, Doamne!” gândi Kate. „Nu se poate. Alte bârfe”.

— În legătură cu Sara… începu doamna Foster.

— Cu Sara? Ce-a făcut?

— Draga mea, poate că eşti la curent cu tot ce face ea, totuşi te întreb: ştii că adesea vine acasă la ora două sau trei dimineaţa?

— Pesemne că vă înşelaţi, doamnă Foster. Ştiu că uneori îl aşteaptă pe Adam până se întoarce din Shingleton, asta înseamnă până pe la ora unsprezece,

pentru că spectacolul se termină abia la zece, dar nu ies nicăieri la ora aceea; nici n-ar avea unde să meargă.

— Tot ce ştiu este că am văzut-o pe Sara venind din rulotă în plină noapte. Poate că n-ar fi trebuit să spun nimic. În definitiv, sunt logodiţi.

— Din rulotă!…

— Când nu pot dormi noaptea din cauza durerilor, de multe ori mă ridic din pat şi privesc pe fereastră. În liniştea nopţii, totul pare diferit; calm, aproape mistic. Aseară, când m-am dus să-mi iau medicamentele, am auzit zgomote, apoi i-am văzut pe Adam şi Sara păşind tiptil prin grădină până la uşa din spate. Era ora trei fără zece… Nu este prima oară când îi văd. Dacă Sara ar fi fost mai mare, nu m-aş fi amestecat. Dar este atât de tânără, iar Adam este un individ atât de neconvenţional… aşa că m-am gândit că e bine să ştii.

— Trebuie să existe o explicaţie. Poate că Adam învaţă un rol şi Sara îl ascultă… ştiu că se întâmplă câteodată.

— La ora trei dimineaţa?

— Voi vedea despre ce e vorba.

De când Sara obiectase că e chemată în casă tot aşa cum chemi pisica, uşa din spate era lăsată descuiată şi Kate mergea la culcare. Poate că n-a fost bine că avusese atât de multă încredere în Sara. Pe de altă parte, faptul că sta afară până noaptea târziu nu însemna neapărat că e ceva în neregulă.

După prânz, Angela s-a dus împreună cu David să vadă cum progresau lucrările de construcţie la noua lor casă, Emma fusese invitată la o colegă de şcoală, iar Kate se văzu deodată singură, fără să ştie ce să facă. Ar fi vrut să meargă să discute cu Betty, dar în weekenduri nu se ducea niciodată neinvitată. Chiar şi unchiul Ben plecase la Londra pentru câteva zile, astfel încât nu avea cum să-i ceară sfatul.

Frustrată şi îngrijorată, Kate decise să-l ia pe Byron şi să meargă acasă la domnişoara Davies; dacă aceasta

urma să-şi reia postul în curând, atunci nu mai trebuia să ia vreo hotărâre.

Derumul trecea pe lângă şcoală şi casa lui Madge. Apropiindu-se, Kate văzu în faţa ei un cuplu îndreptându-se spre pădurea Abbey: îi recunoscu imediat – Madge şi Clive Rogers!

Descoperirea aceasta o uimea. Oare de aceea îi spusese Madge despre bârfă? O rugase poate chiar Clive să-i dea de înţeles, ca să nu fie nevoit să-i spună el? Se purta extrem de rece şi de distant cu ea la cabinet. Să fi ghicit că se îndrăgostise de el şi, povestindu-i lui Madge, aceasta se hotărâse s-o prevină?

Îşi aminti că, în prima ei zi ca ghid, i-a văzut plecând împreună. Iar Madge, de obicei atât de reţinută, chiar caustică în privinţa bărbaţilor, vorbise cu atât de multă căldură despre doctor încă de la început.

„Am fost oarbă! îşi spuse Kate. Cum am putut fi atât de proastă?” îşi continuă drumul până acasă la domnişoara Davies. Lovitura primită încă nu începuse să doară.

Între timp, Madge abia putea ţine pasul cu Clive. Toată lumea ştia că doctorul este mare amator de plimbări pe care le recomanda de altfel şi pacienţilor săi. Unul din traseele sale preferate era prin pădure, până la ruine. Madge descoperise lucrul acesta şi, cum drumul trecea pe lângă şcoală şi casa ei, de câte ori îl vedea trecând făcea în aşa fel încât ori să fie şi ea în grădină şi să înceapă o conversaţie, ori să pornească şi ea după el. După o decepţie în dragoste, cu câţiva ani în urmă, aversiunea lui Madge faţă de bărbaţi mergea până la dispreţ, dar găsise în Clive o persoană pe care o admira cu adevărat.

Nu fusese deloc surprinsă că idila lui Kate cu Roderick Mowbray se sfârşise, dar nu-i făcu plăcere să afle că aceasta începe să aibă o relaţie de amiciţie cu doctorul.

— Am auzit că acum, Kate ţine locul domnişoarei Davies ca secretară a doctorului Rogers, comentă Madge cu Lucilla Lawson.

— Biata Kate! Şi-a dat seama că n-are nicio şansă cu

Roderick şi acum se pare că îşi concentrează atenţia asupra doctorului.

— Crezi că e ceva între ei?

— Unele persoane fac unele asocieri, dar eu personal nu cred că e vorba despre nimic serios. Se bârfeşte mult într-o comunitate mică şi este foarte important ca personalităţile să fie foarte circumspecte.

Acestea au fost singurele remarce pe care Madge s-a bazat când a prevenit-o pe Kate.

Madge era convinsă că proceda cu inteligenţă. îi plăcea să manipuleze oamenii – îi dădea o senzaţie de putere. Era sigură că demersul ei în ceea ce-l privea pe Clive era foarte subtil şi că acesta nu putea bănui că întâlnirile lor nu sunt deloc întâmplătoare. De data aceasta, îi spusese că tocmai voia să culeagă trandafiri sălbatici pe care elevii să-i picteze luni.

Vizita lui Kate făcuse mare plăcere domnişoarei Davies, o femeie extrem de amabilă, abia trecută de cincizeci de ani. Kate aflase că aceasta spera să-şi poată relua lucrul luni, deci nu mai avea motive să-şi facă griji în privinţa bârfelor. Mai rămânea însă problema Sarei.

Imediat ce auzi maşina, Kate o strigă:

— Sara, te rog să nu întârzii; vreau să discut cu tine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sara surprinsă, venind imediat.

— Ştii că am încredere în tine şi în Adam, dar sunt anumite limite… de exemplu, statul până spre dimineaţă.

— Nu este chiar atât de târziu.

— Nu vorbesc despre seara aceasta. Nu vreau să-ţi ţin o lecţie, dar doamna Foster te-a văzut de mai multe ori strecurându-se în casă spre dimineaţă. I-am spus că sunt sigură că există o explicaţie…

— Şi atunci…?

— Ei bine, aştept acea explicaţie.

— În orice caz nu este vorba despre ceea ce tu şi această bătrână care ne spionează păreţi a crede. Nu pot să-ţi spun ce se petrece pentru că nu este secretul meu,

dar trebuie să mă crezi pe cuvânt că n-ai niciun motiv de îngrijorare. Noapte bună!

Apoi urcă în fugă spre camera ei şi încuie uşa.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Angela.

— Nu, nimic, răspunse Kate încercând să creadă că într-adevăr nu era nimic.

Dar oare era aşa?

Capitolul 18

Primul lucru pe care-l observă Kate când intră în galeria conacului Mowbray, în după-amiaza zilei următoare, a fost absenţa unei picturi.

Tommy era de serviciu jos şi-i spuse că Roderick e la Londra de câteva zile.

Numai după ce ultimul vizitator a plecat, Kate întrebă în treacăt:

— Ce s-a întâmplat cu Rubens-ul din Galeria Mare? A fost luat să fie curăţat?

— A dispărut? A dispărut un tablou? Nu ştiu nimic. Voi vorbi imediat cu stăpâna casei. Te rog să aştepţi aici.

Se întoarse şi mai agitată:

— Lady Mowbray doreşte să te vadă imediat, domnişoară Gregory. Este foarte supărată. Nimeni n-a intrat în Galerie de duminica trecută în afară de fata care a şters praful de dimineaţă. Uşile sunt încuiate tot timpul, această aripă a casei nefiind folosită de familie. Dispariţia tabloului este un mister.

Lady Mowbray era supărată şi furioasă. Spuse că tabloul a fost pesemne furat, că faptul acesta întâmplat în absenţa lui

Roderick era îngrozitor şi că fusese şterpelit probabil de sub nasul lui Kate, părând să plaseze responsabilitatea asupra acesteia.

— I-am spus lui Tommy să telefoneze la poliţie, continuă ea. Am crezut, Kate, că vei fi atentă la vizitatori. Tabloul nu este foarte mare, putea fi furat, dar mi se pare de necrezut ca aceasta să se fi întâmplat fără ca tu să observi nimic.

— Nu mi-am asumat niciodată responsabilitatea pentru obiectele de valoare din casă, am bănuit că sunt asigurate. În orice caz, n-am observat pe nimeni care să dea de bănuit. Tabloul lipsea când am intrat cu primul grup. Cu această ocazie, vă reamintesc că nu voi fi aici duminica viitoare, deoarece plec în vacanţă şi, după întâmplarea de astăzi, nu-mi voi mai oferi deloc serviciile.

— Te rog, nu lua această atitudine, Kate. Este firesc să fiu supărată. Tabloul este foarte valoros. Poate că nu-ţi dai seama ce înseamnă să pierzi un astfel de obiect de valoare care aparţine familiei de generaţii întregi.

— Probabil că nu, dar îmi dau seama, în schimb, că prefer să lucrez cu şi pentru oameni, decât să expun obiecte, fie ele de valoare. Acest loc mă deprimă, lady Mowbray. Este plin de stafii. Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră, dar nu mă simt deloc vinovată. La revedere.

Plecă, lăsând-o pe lady Mowbray fără replică în faţa acestui afront.

Vestea dispariţiei tabloului făcu rapid înconjurul satului şi curând, oamenii începură să şoptească despre posibila implicaţie a actorului cu care se logodise cea mai mică dintre surorile Gregory. La casa Clematis, se prezentă un detectiv.

Fetele erau complet uluite, neştiind dacă să se amuze sau să se înfurie.

Întâlnind-o pe Kate pe stradă, Madge îi spuse, ascunzându-şi cu greu satisfacţia, că s-a simţit datoare să raporteze la poliţie că, în noaptea dinaintea furtului, îl văzuse pe Adam însoţit de cineva, venind dinspre pădurea Abbey şi cărând ceva. Ea tocmai se întorcea de la un concert din Carchester la ora aceea târzie.

— Fata care-l însoţea trebuie să fi fost Sara, încheie Madge, dar, pentru tine, nu i-am spus numele.

— Deci, tu ai fost cea care a pus poliţia pe urmele lui Adam! Cum ai putut face aşa ceva, Madge? De fapt, niciodată nu l-ai putut suferi.

— Nu. De când s-a infiltrat aici dându-se drept vărul meu, n-am avut deloc încredere în el. Nu-mi plac oamenii perfizi. Dacă este nevinovat, se va dovedi, dar am considerat că e de datoria mea să spun ce-am văzut. Şi, de fapt, ce făceau el şi Sara în pădure la ora aceea târzie? Crede-mă, Kate, îmi pare rău de toată această poveste, dar mai bine să aflaţi acum ce fel de om este, decât mai târziu.

Kate merse direct acasă şi o abordă pe Sara, care mărturisi resemnată că se temuseră că Madge îi recunoscuse.

— Trebuie să-mi spui, Sara, ce făceaţi în pădure. Este esenţial să ştiu.

— Din moment ce Adam va spune poliţiei, oricum secretul nostru se va afla. Dar nu va mai avea atât de mult farmec după aceea; vor veni şi alţii şi vor strica totul.

— Nu ne mai înnebuni, Sara, interveni Angela. Ce făceaţi acolo?

— Urmăream bursuci.

— Urmăreaţi bursuci? strigară Kate şi Angela împreună, apoi izbucniră într-un râs isteric.

— Adam a descoperit un grup de bursuci, explică Sara şi voia să-i fotografieze când ies noaptea. Era foarte amuzant să ne ascundem şi să-i urmărim. L-am ajutat pe Adam să ducă echipamentul fotografic şi să construiască o ascunzătoare. Bursucii sunt nişte scumpi, dar ca să-i surprinzi în timp ce se joacă, este nevoie de ore în şir în care să aştepţi cu răbdare. Adam voia ca nimeni să nu ştie locul respectiv pentru că animalele puteau fi speriate şi, în plus, puteau să apară tot felul de sadici care să le facă rău. De aceea, m-a rugat să promit că nu spun la nimeni.

Apoi, Roderick veni în mare grabă de la Paris unde îşi petrecuse weekendul şi unde fusese contactat. Lămuri totul, spunând că el luase tabloul pentru o expertiză, ca să afle cu cât ar fi putut fi vândut la licitaţie, apoi veni acasă la Kate pentru a-şi cere scuze pentru toate neplăcerile cauzate.

— Dar de ce nu i-ai spus mamei tale că iei tabloul?

Am fi fost toţi scutiţi de această tevatură.

— N-am vrut ca mama să ştie. Această idee i s-ar fi părut un sacrilegiu şi am vrut să evit obiecţiile ei. Intenţionam să mă întorc până duminică, dar am avut ocazia să merg şi la Paris, aşa că am riscat, sperând că absenţa tabloului va trece neobservată. Îmi pare rău, Kate.

— Bine, dar cum ţi-ai închipuit că nu voi observa? Am avut un schimb de cuvinte foarte neplăcut cu mama ta. Părea că mă face oarecum răspunzătoare.

— Îmi pare rău, Kate. Era supărată. Va fi de-acum şi mai supărată, pentru că am hotărât să vând câteva din obiectele de valoare ale familiei. Vechii maeştri se vând bine acum. Faptul că am deschis casa publicului nu aduce un profit mare; ar trebui să facem aceasta la scară largă. Aşa că, renunţ la proiect şi, în locul lui, vând Rubens-ul. Te-am şocat? Mama spune despre mine că sunt un barbar.

— Nu, spuse Kate încet, privindu-l gânditoare. Înţeleg ce simte mama ta, dar sunt de acord cu tine. Este mai bine să vinzi tabloul unei galerii unde mii de oameni se pot bucura de el, primind în schimb mii de lire ca să te poţi bucura şi tu de viaţă.

— Aşa cred şi eu. De ce să adunăm atât de multe obiecte de valoare într-o casă cu mult prea mare pentru noi? Nu corespunde concepţiei mele despre o viaţă bună. Am încercat să-mi joc rolul de moşier şi să-i fac mamei pe plac, dar renunţ. Aş vrea să găsesc un cumpărător pentru casă, cu tot cu majoritatea bunurilor. A devenit pentru mine mai degrabă o povară decât o valoare.

— Ar fi un aşezământ splendid pentru un colegiu, sau o casă de sănătate, un orfelinat, ceva de felul acesta. Dar ce va face mama ta?

— I-aş construi o casă pentru ea şi pentru credincioasa ei Tommy şi ar locui şi trăi mult mai bine decât acum. Sunt de acord cu tine, Kate. Casa noastră nu e decât un muzeu. Până la urmă o voi convinge pe mama că am dreptate.

— Desigur, ar mai fi o soluţie.

— Care?
— Să te căsătoreşti cu o fată bogată.
— M-am gândit şi la asta, dar prefer libertatea.
— Biata Lucilla.
— Era prea insistentă, prea posesivă. A crezut că mă poate cumpăra. La revedere, Katie. Mulţumesc pentru ajutorul tău. Vei vedea schimbări în ceea ce priveşte proprietatea noastră, dar pe mine nu cred că mă vei mai vedea.
— Mi-a făcut plăcere că ne-am cunoscut, Roderick. Îmi vei lipsi.
— Şi mie mi-a făcut plăcere să te cunosc.
Apoi, brusc, o luă în braţe şi o sărută.
— Mărită-te cu mine, Katie.
— Să mă mărit cu tine?
— N-am uitat ce mi-ai spus atunci: când iubeşti, o faci pentru totdeauna şi nu pe ascuns. Şi eu vreau acelaşi lucru.
Niciunul din ei nu observă maşina doctorului care se oprise lângă casa vecină. Clive, însă, recunoscu maşina sport a lui Roderick parcată în faţa casei Clematis, când intră la doamna Foster.
— Nu vorbeşti serios.
— Ba da. Foarte serios.
— Iartă-mă, Roderick, spuse ea desprinzându-se din braţele lui. Răspunsul este nu. Ţin foarte mult la tine, Roderick şi-ţi voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru schimbarea pe care ai adus-o în viaţa mea.
— Mulţumesc, dar mi-aş fi dorit altceva, nu recunoştinţă. La revedere, Kate.
Se întoarse şi ieşi.
Kate izbucni în lacrimi.
Betty tocmai îşi lăsase căruciorul afară şi intră repede, dar văzând-o pe Kate se opri, dezorientată:
— Ce s-a întâmplat, scumpa mea? Nu te-am mai văzut niciodată plângând.
— Roderick tocmai m-a cerut în căsătorie.

— Splendid! Dar ăsta nu e un motiv de a plânge. De fapt, nu mă miră că eşti încă în stare de şoc.

— L-am refuzat.

— L-ai refuzat! Betty o privea lung, nevenindu-i să creadă. Ai refuzat partida cea mai grozavă din tot ţinutul? Kate Gregory, cred că nu eşti în toate minţile.

Kate se ridică şi merse la fereastră.

— Ah! spuse ea pe un ton schimbat. Maşina doctorului e în faţa casei doamnei Foster. Sper că nu e bolnavă. Ar trebui să merg la ea…

Dar tocmai atunci, Clive ieşi.

Privi spre casa Clematis, avu un moment de ezitare, ca şi cum ar fi vrut să intre, apoi se urcă în maşină şi plecă.

Capitolul 19

— Marea este atât de albastră şi nisipul atât de auriu, încât nu înţeleg de ce să merg la mare în străinătate în loc să vin în Cornwall, spuse Betty, întinsă pe cearşaful de plajă şi încercând să se bronzeze cât mai mult.

Scriind vederi pentru familie, Kate simţea că Oakham Green este undeva pierdut în trecut. Se bucura din plin de fiecare zi petrecută în decorul acelui peisaj stâncos, aspru, care o fascina. Se bucura de fiecare clipă petrecută acolo, totuşi gândurile ei zburau mereu spre casă.

Unchiul Ben stătea în casa Clematis în absenţa ei pentru a avea grijă de fete. Se oferise să-i organizeze Angelei nunta fastuoasă pe care şi-o dorise şi să-l finanţeze pe Adam pentru a studia la Universitatea din Carchester. Intenţiona să se stabilească în vecinătate, iar Kate chiar se gândea să-l invite să locuiască definitiv la ele acasă după plecarea Angelei. Responsabilităţile casei păreau să treacă, treptat, de pe umerii ei firavi pe umerii lui puternici.

Avea şi mijloacele şi dorinţa de a juca rolul unchiului generos, iar fetele acceptau bunătatea lui din toată inima, răsplătindu-l, aşa cum îşi dorea, prin faptul că-l considerau parte din familie.

Nici doamna Foster nu mai constituia un subiect de îngrijorare. În ziua în care Kate a mers la ea după plecarea doctorului, a aflat că vizita acestuia avusese cu totul alt scop, şi anume să-i propună să închirieze o cameră asistentei, a cărei casă urma să fie demolată din cauza unor lucrări de construcţie.

— Desigur că am acceptat, îi spusese doamna Foster entuziasmată. Asistenta îmi va ţine companie. Abia aştept să se mute aici.

Domnişoara Davies îşi reluase locul şi Kate nu-l mai văzuse pe Clive. Se gândea dacă să-i trimită şi lui o ilustrată, apoi îşi aminti de cuvintele lui Madge şi se răzgândi.

— Cred că e timpul să mergem la masă, spuse Betty.

Apoi, în maşină, adăugă în treacăt:

— Mă întreb dacă a venit Clive.

— Clive? tresări Kate. Adică… doctorul? îl aşteptaţi?

— I-am spus să vină să ne viziteze, dacă vrea, şi i-am lăsat adresa. A zis că s-ar putea să-şi ia o vacanţă în septembrie dacă îşi găseşte un locţiitor. Ştiu că nu-ţi place la nebunie, Kate, dar m-am gândit că nu te va deranja.

— Sigur că nu, răspunse Kate cu o voce care spera să sune firesc.

— Ar trebui să se recăsătorească. Nu-i place să locuiască singur în casa aceea mare. Trebuie să-i găsesc o soţie. Toţi doctorii şi preoţii ar trebui să fie căsătoriţi, altfel dau naştere la bârfe. Ai vreo idee, Kate? Ştii pe cineva potrivit?

— Nu, interveni Douglas. Poate foarte bine să-şi găsească şi singur o soţie.

— Ce-ai spune de Madge Harper?

— Madge Harper? ţipă Betty. În niciun caz! Merită ceva mai bun…! apoi strigă satisfăcută, când maşina intră pe aleea ce ducea spre casă. A venit! Maşina lui e în curte!

Kate nu-şi mai amintea care au fost primele lor cuvinte când s-au văzut. Mai târziu, după prânz, Betty insistă s-o trimită la plimbare cu el.

— Arată-i lui Clive împrejurimile şi cum se vede golful nostru de pe stânci. Avem noi grijă de Emma.

Douglas schiţă o mişcare să-i urmeze.

— Nu tu! şopti Betty.

— De ce? De fapt, de ce nu mergem toţi?

— Nu ne aşteptaţi… venim şi noi mai târziu… strigă Betty spre Kate şi Clive, apoi, adresându-se soţului ei: Să-i lăsăm puţin singuri. De aceea a venit Clive.

— Dar parcă spuneai că lui Kate nu-i place individul.

— N-are importanţă. Am o bănuială în privinţa lor. De la ură la dragoste, adesea nu e decât un pas. Strig-o pe Emma şi gândeşte-te la ceva care s-o amuze.

Kate şi Clive se plimbau de-a lungul coastei.

— Cu puţin timp înainte de a pleca, Betty mi-a dat o veste surprinzătoare.

— Ce veste?

— Mi-a spus că Roderick Mowbray te-a cerut în căsătorie şi tu l-ai refuzat.

— Aşa e.

Se opri din mers şi o întoarse cu faţa spre el.

— De ce, Kate?

— De ce ar refuza o femeie o cerere în căsătorie?

— Pentru că nu-l iubeşte pe respectivul bărbat?

— Exact.

— Dar am crezut că…

— Şi eu am crezut la fel, cândva…

— Kate, îţi dai seama ce simt pentru tine, nu-i aşa?

— Nu. Spune-mi.

Încet, o trase aproape de el, îi ridică bărbia şi o sărută pe buze.

— Nu este vorba de un flirt, draga mea. Te iubesc. Vreau să ne căsătorim.

— Şi eu te iubesc.

S-au aşezat, încă neîncrezători în fericirea lor. Erau atât de multe lucruri de explicat şi de lămurit.

— Erai atât de rece şi de distant la cabinet. Am crezut că nu mă vrei.

— Te doream atât de mult, încât trebuia să fiu circumspect. Şi credeam că încă te gândeşti la Roderick.

— Dar Madge spunea…

— Nu-mi vorbi despre Madge. Femeia asta mă pândea tot timpul. Cum treceam pe lângă poarta ei, apărea imediat. A trebuit să renunţ la plimbarea mea preferată ca s-o evit.

— Bietul Clive, spuse Kate, gândind, de fapt, „Biata Madge”.

Se sărutară din nou.

— Clive, dragul meu nu mă pot căsători cu tine dacă nu admiţi ca Emma să locuiască şi ea cu noi.

— Am luat în consideraţie şi acest risc.

— Şi nu te deranjează?

— Sigur că nu.

— Şi Byron şi Shelley?

— Şi Byron şi Shelley, se arătă el de acord, sărutându-i ochii, părul, vârful nasului.

— Ah, Clive, mă tem că este doar un vis.

— Chiar dacă este numai un vis, cel puţin suntem cu toţii în el. Asta este tot ce contează.

Sfârşit